

Raftul
Denisei

Francesc Miralles
Ángeles Doñate

Un ceai la capătul lumii

Un roman memorabil despre
aventura vieții.

book
HUMANITAS
fiction

Francesc Miralles
Ángeles Doñate

Un ceai
la capătul lumii

Traducere din spaniolă de
TUDORA ȘANDRU MEHEDINȚI

Colecție coordonată de DENISA COMĂNESCU

FRANCESC MIRALLES & ÁNGELES DOÑATE
UN TÉ PARA CURAR EL ALMA

© 2019 by Francesc Miralles and Ángeles Doñate

Translation rights arranged by Sandra Bruma Agencia Literaria, SL

All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parțială, multiplicarea sa prin orice mijloace și sub orice formă, punerea sa la dispoziție publică pe internet sau în rețele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informației, gratuit sau în scop comercial, precum și alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislației privind protecția dreptului de autor și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2022, pentru prezenta versiune în limba română (ediția digitală)

ISBN: 978-606-779-987-3 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

*„Orele cele mai întunecate
sunt cele de dinaintea răsăritului.“
(Proverb englez)*

1

Un mister ascuns în alt mister

În după-amiaza în care credeam că totul se terminase, nu-mi imaginam cât de aproape eram ca viața mea să înceapă.

Veneam de la incinerarea fratelui meu și conduceam pe o șosea pustie. Pe bancheta din spate aveam urna cu cenușa lui.

Nu lăsase nici un testament, dar într-un jurnal scris în urmă cu doi ani menționa că, dacă într-o zi se dădea jos din trenul vieții, dorea să-i fie împrăștiată cenușa lângă o cabană de la poalele Muntelui Moran, în cordiliera Las Rocosas. După cum mărturisea în caietul care se afla acum la poliția judiciară, acolo cunoscuse singurele zile de „fericire desăvârșită“. Mai presus de frumusețea locului, se pare că ființa care plăsmuise acea oază de lumină din sufletul lui sumbru răspundea la numele de Eileen.

Nu-mi vorbise niciodată de ea, dar oricum Jonathan nu era un model de elocvență. În puținele rânduri în care îl văzusem în ultimii ani era veșnic închis în sine, ca și cum ar fi trăit exilat într-o țară lăuntrică din care îi era cu neputință să iasă.

Asta pe când era în viață.

M-am uitat în retrovizor, la urna de metal argintată cu inscripția care îmi venise în minte, după ce funcționarul de la pompe funebre a insistat, spunându-mi că prețul includea o dedicație gravată.

Frate drag,

Ai fost mereu un mister pentru mine,

și acum, că te îndrepti spre cea mai mare enigmă,

ești un mister ascuns în alt mister.

Îmi va fi foarte dor de tine.

Toni

Funcționarul s-a încruntat citind-o. Pesemne o socotea rece sau de-a binelea o

absurditate. În privința asta îi dădeam dreptate. Dat fiind că cenușa va ajunge pe o pajiște lângă cabană, urna goală cu inscripția aceea va deveni ceva lipsit de sens, un recipient ce nu mai conține nimic, cu atât mai puțin memoria celui decedat.

Bolnăvicios de rezervat cum era, nici măcar cauza morții lui nu fusese clară. Conform raportului poliției, ieșise de pe șosea la o curbă, având peste o sută de kilometri pe oră, și se ciocnise de un stâlp de înaltă tensiune. Jonathan murise pe loc.

Autopsia dovedise că nu avea alcool în sânge și nici urme de stupefiante. Totuși, faptul că nu avea centura de siguranță, care i-ar fi putut salva viața, i-a făcut pe investigatori să creadă că putea fi vorba de o sinucidere disimulată.

Nu vom afla niciodată cu certitudine.

Avea să rămână încă un secret al lui Jonathan. Ultimul.

— Mi-ai întors pe dos viața, știi, nu-i așa? am spus, privind urna prin retrovizor. Ai fi putut să-mi ceri ajutorul, știi că aş fi sărit imediat! Când oare n-am făcut-o? Din vina ta, am rămas acum singur.

Cu o lacrimă prelingându-mi-se pe obraz, mi-am închipuit ce mi-ar fi răspuns la asta. Aproape că îi puteam auzi glasul în Fordul Mustang.

— Nu mă acuza de ceea ce n-ai făcut tu însuși. Când mi-ai telefonat ultima oară? În jur de Anul Nou, și de atunci au trecut șase luni.

— N-ai dreptul să-mi spui așa ceva! De ce trebuia să fiu mereu eu cel care sună? Am fost la dispoziția ta în fiecare zi de pe lume... Sau n-am plătit din buzunarul meu avansul pentru apartamentul pe care l-ai închiriat? Bani pe care, de bună seamă, nu ți i-am cerut niciodată.

— Bani... Întotdeauna banii ca justificare.

Fără îndoială ar continua exact așa:

— Te înșeli crezând că, plătind, îți faci datoria în viață. Cum ai făcut cu tata. Cele patru mii lunare pentru reședința pentru seniori au ieșit din buzunarul tău, dar eu eram singurul care îl vizitam. Iar tu, mai-mai să nu ajungi la înmormântare.

— Nu-mi arunca în față treaba asta, Jonathan, sau... Mi-am ridicat o mână de pe volan ca să-mi șterg lacrimile care-mi împăienjneau vederea. În fine, la sfârșitul Alzheimerului, tata nu-și mai dădea seama de nimic. Ultima dată când l-am vizitat m-a întrebat cine sunt.

— Frumoasă scuză, dar tu știai cine e el, Toni.

Am oftat adânc, încercând să mă liniștesc pe șoseaua aceea pustie. Începea să

se întunece și un indicator ruginit arăta că următoarea benzinărie se afla la șaisprezece kilometri.

— De când mi-am deschis agenția de presă, m-am spetit muncind, și o știi prea bine. De asta am putut să te ajut când ai avut nevoie, am plătit tot tratamentul tatei și datoriile lui când a murit...

— Dacă ești așa de bun, atunci... de ce ești singur pe lume? Nevastă-ta a întins-o de acasă la un an după ce v-ați căsătorit. Eu am purtat veșnic povara stigmatului de frate cu probleme, dar fii atent la viața ta... Se cade să ți-o revezi, și încă temeinic.

Am zâmbit, amintindu-mi expresia de gravitate ce i se întipărea pe față când devenea serios.

— Nu mă întreba de ce a plecat Karen, fiindcă nu știu nici acum... Când am cunoscut-o, trăia de azi pe mâine într-un apartament de douăzeci și cinci de metri pătrați la San Francisco, pe care-l împărțea cu o amatoare de droguri și cu bărbatul ei violent. Eu am luat-o de acolo, i-am oferit un cămin... Am scutit-o până și de mersul la serviciu pentru a se putea dedica picturii, pasiunea ei. Ce altceva aștepta?

— Poate puțin din timpul tău, Toni. Când te întorceai acasă, te interesai de ce anume pictase? O întrebai la ce se gândise ori ce visase? Spui că a plecat pe neașteptate, aproape fără să dea explicații. De ce n-ai încercat înainte să afli dacă are vreo problemă?

— Aici îți dau dreptate: în ultimii ani am fost ocupat până peste cap. Așa e când vrei să pui pe picioare o afacere, nu-ți permiți să pierzi nici o ocazie. Uneori ajungeam atât de târziu, că o găseam pe Karen adormită, și a doua zi mă trezeam înaintea ei. Dar după mine asta nu justifică faptul că m-a lăsat baltă. Dacă avea vreo problemă, putea să mă sune la orice oră să-mi spună despre ce e vorba, nu? Ca și tine...

— Oamenilor le vine greu să ceară, frate. E uimitor că la cei patruzeci de ani ai tăi n-ai descoperit încă asta. Mai cu seamă când cineva se arată atât de ocupat ca tine. Cei din jur nu vor să deranjeze, mai ales dacă te iubesc. De asta tac și se fac mici, tot mai mici. Până când, într-o zi, într-un fel sau altul, ajung să dispară.

— Acum gata, Jonathan, am zis, strângând cu putere volanul, ca să nu-mi tremure mâinile.

— Tu crezi că, plătind facturi, te pui la adăpost, dar adevărul e că ți-ai părăsit părintele, apoi nevasta. Și m-ai părăsit și pe mine.

Înainte ca furia să mă facă să pierd controlul mașinii, am apucat-o pe deviația

spre benzinărie și, blestemând urna care avea să aștepte pe bancheta din spate, am parcat lângă un birt ce părea că se oprise în timp.

2

Ultima mână

Nu-mi era deloc foame, așa încât am cerut o bere mare, căreia i-a urmat alta, și apoi două înghițituri de burbon, pentru a încerca să-mi alung gândurile care mă năpădeau.

Nici nu mi-am dat seama că am început să vorbesc din nou singur, cum fac bețivii. O fărâșă de luciditate m-a făcut să fiu conștient că nu trebuie să mă întorc pe șosea, doar dacă nu cumva voiam să mă iau la întrecere cu fratele meu în privința sfârșitului.

M-am ridicat anevoie ca să plătesc, hotărât să dorm în mașină până îmi trece beția, când o mână gingașă m-a luat de braț. Descumpănit, m-am întors și am văzut o doamnă cu aspect beatific, care trebuie să fi avut șaptezeci de ani. A schițat un surâs blând înainte de a-mi spune:

— Nu pleca încă. Lasă-mă mai întâi să te invit la o cafea.

— N-aveam de gând să conduc... i-am spus rușinat, dar accept. Da, în mod sigur o să-mi prindă bine.

Ea s-a așezat în fața mea, la aceeași masă unde stătusem, bând ca un cazac. Mă observase, fără îndoială, de mult timp. Am privit-o năuc, cu un sentiment de umilință care nu i-a scăpat.

— Te rog să nu te simți vinovat. Oricine poate avea o zi proastă.

— Dacă ar fi numai o zi... am mormăit, în vreme ce un chelner ne umplea ceștile de cafea. Cred că toată viața mea e o greșală. O greșală nenorocită. Și cel mai rău e că-i prea târziu pentru a mai îndrepta ceva.

— Asta niciodată!

Și-a pus mâna mică și caldă pe a mea, înainte de a adăuga:

— Uneori simțim că viața ne-a dat o haină care ne este prea mare, dar pentru asta există croitori...

Am privit-o fără să înțeleg ce voia să spună. Nefiind încă în stare să vorbesc, am sorbit o înghițitură de cafea. Pe lângă o vitalitate de invidiat, doamna părea

că are la dispoziție tot timpul de pe lume.

Și-a ridicat ceașca pentru a adulmeca ușor cafeaua și a pus-o din nou pe farfurioară, ca și cum și-ar fi dat seama că e încă prea fierbinte. Apoi a scos din geantă niște ochelari cu rama veche pentru a mă privi drept în ochi și mi-a spus răspicat:

— Până când dai de croitorul care să-ți facă o haină pe măsură, am să-ți povestesc o istorie. Poate că îți va servi la ceva. Mă cheamă Rose.

Apoi a tăcut, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă se putea bizui pe atenția mea. Am încuviințat, cu o expresie obosită.

Dacă mi-ar fi spus cineva, cu doar două săptămâni în urmă, că voi pierde o jumătate de oră din timpul meu într-un birt cu o bunicuță care părea scoasă dintr-o reclamă la biscuiți, aș fi răs neîncrezător. Dar iată-mă acolo, stând ca pe jar din cauza acelei bune samaritene, care m-a descumpănit cu o întrebare:

— Ce vezi când te uiți la mine?

Regretând că nu plecasem mai devreme din restaurant, m-am văzut obligat de politețe să continui acel joc cu ghicitori.

— Văd o femeie tânără pentru vârsta ei, cu părul argintiu, îmbrăcată cu un pullover tricotat și...

— Nu, nu, privește-mă cu adevărat, m-a corectat.

— Nu înțeleg...

— Știu că poți să te uiți mai bine. Eu, când te privesc, văd un om speriat și trist, ca un copil rămas singur la el în sat, după un cutremur. Mă înșel?

— Mi-ar plăcea să fie așa... am răspuns pe jumătate mișcat, pe jumătate iritat. „Unde e Biblia?” mi-am spus. „Precis că acum îmi va propune să mă fac martor al lui Iehova, sau ceva în genul ăsta.”

Ochii micuți ai numitei Rose m-au dojenit cu duioșie înainte ca ea să spună:

— Nu face supoziții! Sunt filtre care nu te lasă să vezi. Vreau să zic, să dai cu adevărat atenție celui cu care vorbești, să-l privești cu luare aminte și dincolo de ceea ce vezi.

— Înțeleg... am spus fără să pricep nimic. Care e istoria pe care voiți să mi-o povestiți?

A dat ușor din cap în semn că nu, ca și cum m-ar considera imposibil, înainte de a începe:

— În acest loc, de când sunt mașini, a existat totdeauna o benzinărie. Părinții mei au fost ultimii proprietari, înainte ca aceasta să fie cumpărată de o companie multinațională. Bunicul avusese aici și un atelier mecanic. Suntem o familie cu

rădăcini în partea locului, pe această șosea pe unde trec atâția fără să întoarcă măcar capul. Răspântia asta e doar un punct pe hartă, dar acest punct este viața mea, a suspinat înainte de a continua. De foarte tânără, am început să ajut la treabă, făcând pe casierița. Îmi plăcea să mă ocup de clienți, să-i întreb de unde vin și unde se duc, să le ofer o bomboană copiilor și un plan al zonei celor care păreau că s-au rătăcit. Așa l-am cunoscut pe el.

Rose a făcut o pauză, închizând ochii, în timp ce își mângâia o verighetă dublă pe care până în clipa aceea n-o observasem.

Nu m-am încumetat s-o întrerup și, cu atât mai puțin, s-o grăbesc.

Femeia aceea părea că face o călătorie foarte lungă, o călătorie în care eu eram un pasager clandestin.

— Aveam nouăsprezece ani și nu ieșisem din localitate, dar totuși am știut îndată ce l-am văzut... Era el. Am știut că n-a mai fost altcineva nici înainte, și nici nu va mai fi după. Ți se întâmplă vreodată? E ca o străluminare ce te fulgeră pe dinăuntru. Pentru mine, lumea s-a oprit în clipa în care el a intrat pe ușa benzinăriei.

Și-a înclinat fața, ca și cum ar încerca să re trăiască o amintire aflată la periferia capului său.

— Josh conducea un camion, unul dintr-acelea enorme care cutreieră țara de la est la vest. Era atât de înalt și de chipeș, că se mi se părea cu neputință să se uite la o fată plâpândă ca mine. Dar miracolele există...

Jumătate din luminile de la teighea se stinseseră. Mi-am luat un moment privirea de la interlocutoarea mea pentru a vedea cum chelnerul cu ochii încercânați lustruia o cafetieră. Nu peste mult timp ne va da afară, ceea ce era o ușurare pentru mine. Eram convins că urma o poveste fără nici o noimă.

Mă înșelam și de data asta.

— După câțiva ani mi-a mărturisit că, înainte de a intra să plătească, mă mai văzuse, a explicat mai departe, emoționată. Trecuse de mai multe ori pe la benzinărie, dar nu îndrăznise niciodată să-mi vorbească. Se îndrăgostise văzându-mă într-o după-amiază cum îl ajut pe tata să schimbe o roată. Între acea prima dată, în care el m-a întrebat „Cât face?“, și ziua în care eu i-am răspuns „Da, vreau“ a trecut un an.

— Și a renunțat la munca de camionagiu? am întrebat.

Rose și-a ținut respirația o clipă, plecându-și pleoapele. În cele din urmă a spus:

— Mai curând decât și-ar fi dorit. După ce ne-am căsătorit, a continuat să

conducă, și eu îl așteptam la benzinărie. Îmi imaginam că, peste puțină vreme, avea să vină un copil și că el va renunța la drumurile de pe șosea pentru a se ocupa de afacere. Seara, când vom închide benzinăria, ne vom așeza să numărăm stelele și el îmi va vorbi de toate călătoriile și drumurile lui, și astfel vor trece anii. Dar înainte de a se împlini visul meu, o bârnă putredă a pus capăt viitorului nostru.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat impresionat.

— În duminica aceea, Josh dădea o mână de ajutor unui prieten la repararea acoperișului, când o bârnă putredă a cedat și l-a lovit cu atâta putere, încât...

Rose a tăcut, ca și cum amintirea ar fi fost prea dureroasă pentru a o evoca.

Am înghițit în sec. Am profitat de tăcerea ei ca să încerc să-mi imaginez cum trebuie să fi fost femeia aceasta, îndrăgostită la douăzeci de ani. Fără îndoială, o fată foarte frumoasă.

— Sigur că a fost foarte greu să rămâneți văduvă atât de tânără, am comentat doar pentru a spune ceva.

Ea mi-a aruncat o privire dură ca oțelul, preț de o secundă. Apoi a replicat:

— Cine a vorbit de moarte? Bărbatul meu a rămas cu mine până acum un an.

Am scos un oftat de ușurare.

— Sau cel puțin trupul lui. A rămas paralizat și și-a pierdut graiul, a adăugat, poate pentru că niciodată nu și-a acceptat noua stare. Când îl priveam, simțeam că Josh nu se mai află acolo. Minte lui părea că zboară departe, foarte departe. A trăit la noi acasă până când tata a îmbătrânit și nu m-a mai putut ajuta să-l mișc. Atunci l-am internat într-un azil. Fața ei s-a întunecat ușor, ca și cum ar regreta și acum hotărârea aceea. În fiecare zi, îndată ce mă deșteptam, dădeam fuga să-l sărut. Voiam să fiu eu prima ființă pe care s-o vadă când se trezește. În fiecare noapte mă apropiam să-i urez somn ușor. Și așa, aproape cincizeci de ani. Am avut o viață diferită față de aceea pe care mi-o imaginasem, dar... O viață împreună, în definitiv.

Mi-am terminat cafeaua din ceașcă. Chelnerul care curăța tejgheaua dispăruse, și în restaurant domnea acum o liniște absolută. Pe neașteptate, am simțit că nu mă mai grăbeam. Mi-am imaginat că personalul plecase, uitându-ne acolo înăuntru.

— Am vândut benzinăria și casa pe bani buni, a continuat ea, și am început să trăiesc pentru amândoi. Mă sculam devreme și mă plimbam prin sat... și apoi îi povesteam totul. Ce casă se construia, ce prăvălie nouă s-a deschis, cine s-a căsătorit și ce străin de partea locului sosise de curând. Odată cu trecerea anilor,

ne-am găsit propriul mod de a comunica. Bărbatul meu mișca din sprâncene pentru a spune nu, zâmbea pentru a spune da... El era lumea mea. Să-l îngrijesc, să-i țin tovărășie, să-l fac să se simtă viu deveniseră rațiunea mea de a fi. Și eu mă simțeam de neînvins, poți să crezi așa ceva? Învățasem să-mi înfrâng durerea, și eram convinsă că tristețea necruțătoare și profundă care mă sufocase în primele luni după accident, gândindu-mă la suferința lui, nu mă va mai copleși niciodată. Dacă putusem să trec peste asta, puteam să trec peste orice. Cum am putut să fiu atât de orgolioasă?

— Și tristețea a revenit, i-am spus atunci, știind prea bine la ce se referea.

— Da. S-a sprijinit bine de masă și m-a privit drept în ochi; a fost ziua în care Josh a murit. Acum puțin mai mult de un an. Ploua din nou. De data asta nu a fost bârna unui acoperiș, ci epuizarea unei inimi după atâta luptă.

Mi-a luat mâinile, de parcă și ea se temea să nu se clatine și să se prăbușească într-un abis încă mai profund.

— Cred că atunci am cunoscut cu adevărat suferința. M-am lăsat doborâtă. Am încetat să mănânc și să dorm. Nici măcar nu mai ieșeam pe stradă, eram pregătită să aștept moartea într-o casă prefăcută în sicriu. Dar nu venea atât de repede cum îmi închipuiam, așa încât trebuia să fiu mai drastică.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o, fără să îi dau drumul la mână.

— De luni de zile mă prăbușeam, dar de data asta am decis să sar în gol de-a binelea. În zorii unei zile am luat hotărârea. După încă o noapte de veghe, îndată ce a răsărit soarele m-am îndreptat spre capătul liniei de autobuze. Nu mi-am luat nici cheile de la casă. Doar o fotografie din ziua nunții și ceva bani pentru ultima mea călătorie: voiam să plec cât mai curând și cât mai departe aș fi putut. M-am urcat în primul autobuz și m-am așezat în spate. Îndată ce mi-am sprijinit capul de fereastră, am închis ochii. Eram atât de extenuată, încât, cu toate că soarele dimineții îmi bătea direct în față, am adormit profund, pentru prima oară în săptămâni de zile. Asemeni condamnăților la moarte cărora li se oferă un prânz copios, ultimul pe care îl vor mânca.

Ascultând povestirea lui Rose, am ajuns să uit că nu eram singuri în localul acela de pe șosea, unde se părea că ne abandonaserăm pentru o noapte care, fără să pot bănuî, avea să-mi schimbe viața.

— Nu știu câte ore am dormit. Trebuie să fi fost multe, pentru că am văzut că începuse să se întunece. M-a deșteptat cu brutalitate șoferul, strigându-mi că ajunseserăm la capăt. Într-o oră sau o oră și jumătate soarele urma să apună. M-am dat jos din autobuz de parcă eram beată – mi-a făcut cu ochiul, înainte de a

adăuga –, aproape ca tine acum.

— Ia ascultă... am încercat să mă apăr, dar m-am abținut ca să nu întrerup povestea.

— Am descoperit că ajunsesem într-un sat oarecare din Munții Stâncoși. Poate fiindcă era ultimul, apusul soarelui promitea să fie nespus de frumos, așa încât am apucat-o pe o coastă povârnită, în lumina aurie a înserării. Am mers mai bine de un ceas, până am lăsat satul jos. Cărarea a dispărut în dreptul unor țăncuri abrupte care se terminau într-o prăpastie adâncă de vreo o sută de metri. Am luat-o drept un semn.

— Un semn? am întrebat, tocmai când chelnerul cu ochii încercănați și-a făcut din nou apariția în local, căscând.

De bună seamă se retrăsese în vreun separeu ca să mănânce sau să bea, ori și una, și alta. După felul blând în care și-a ridicat mâna spre ea, am înțeles că o cunoștea pe Rose și-i știa obiceiul de a sta de vorbă cu necunoscuți.

Am văzut pe mobilul meu că se făcuse aproape miezul nopții, și un moment m-am temut că avea să mă lase baltă. O istorie fără final? Mă cunoșteam prea bine: dacă plecam de acolo fără să aflu deznodământul, voi petrece ore întregi întorcându-mă de pe o parte pe alta în mașină.

— Doar zece minute, l-a rugat Rose cu un zâmbet candid.

— Cinci, a răspuns chelnerul. Mă duc să urinez și apoi închid taraba.

— Viața mea nu mai avea nici un sens. Fără familie, fără să am nimic de făcut... cine avea să-mi ducă dorul? Și de cine avea să-mi fie dor? Cel mai bine era să termin cât mai curând, și destinul îmi oferea ocazia pe tavă. Aveam să văd apusul soarelui pentru ultima oară în acest peisaj prăpăstios care, în lumina crepusculului, părea de pe altă lume. Apoi aveam să sar.

Rose a respirat profund înainte de explica:

— Eram atât de hotărâtă, încât am ales o stâncă ieșită în afară, practic un tobogan deasupra abisului. Când am pus un picior în gol și m-am uitat în jos, am simțit că inima avea să-mi spargă pieptul și tot trupul mi se înfiora. Ca să-mi fac curaj, mi-am spus: „Încă un pas și voi fi împreună cu Josh, oriunde s-ar fi aflat.“

Îmi țineam răsuflarea.

Am fost tentat să-i adresez întrebarea cea mai stupidă pe care un jurnalist ar putea s-o pună: „Și ai sărit?“ Bineînțeles că nu, de vreme ce se afla în fața mea.

— Și? am reușit să rostesc.

Rose și-a savurat momentul de glorie. Pentru prima oară de multă vreme chipul i s-a luminat.

— O ultimă mână a schimbat totul.
— O mână? am repetat perplex.
— Da, cea a lui Kosei-San.
— Nu înțeleg... Cine e Kosei-San? De unde a ieșit?
— E un bătrân cu trăsături orientale, cu o bonetă de lână roșie. Fără să-mi dea drumul nici o clipă, m-a privit cu niște ochi ce mă implorau și a spus: „Știu că viața ta a fost foarte grea... până astăzi.“

3

Omul abisului

Un fior care mi-a străbătut tot trupul m-a făcut să strig, deschizând ochii. Nu-mi simțeam picioarele și amortisem într-o poziție care amintea de cifra patru. Cu gâtulejul uscat, am căutat în mașină pe jos și pe bancheta din spate o sticlă cu apă, dar tot ce am găsit a fost urna, care reflecta razele dimineții cu o seninătate iritantă.

— Nu râde, că-ți dau una, Jonathan, i-am zis. Oare nu te-ai îmbătat și tu de un milion de ori? Sigur că e mult mai neplăcut să bei singur... Însă pentru asta tu ești vinovat, prostule!

M-am foit în mașină cu senzația că, dintr-un moment în altul, o să-mi explodeze capul.

M-am uitat pe mobil să găsesc locul de la Monte Moran unde trebuia să împrăști ceea ce rămăsese din fratele meu. Google Maps arăta că aveam aproape zece ore de condus, dar eu nu eram sigur că pot să stau la volan nici măcar zece minute.

Am deschis fereastra pentru ca aerul de primăvară să mă trezească. Apoi am închis iar ochii, încercând să scap de mahmureală.

„Nu mai am vârsta de dormit în mașină“, mi-am zis. Și de câte ori n-o făcuserăm, eu și Jonathan, în verile noastre, când căutam valul perfect pe plajele din California! Pe atunci eu aveam cam douăzeci de ani și nu-mi era deloc greu să trăiesc. Lucram într-un bar la sfârșit de săptămână pentru bacșișuri și mâncam din conserve, pentru că nu aveam nici o clipă de irosit. Nu mai vorbeam cu tatăl nostru, care nu ne înțelegea modul ăsta de existență.

Aveam buzunarele goale, dar o mulțime de visuri, și eram mereu împreună, mi-am amintit cu emoție.

Împreună împotriva lumii. În realitate, împotriva unei lumi de *chicanos*¹, care ajunsese să ni se pară prea mică. Părinții noștri au dus veșnic dorul unui cămin de care noi n-aveam habar, căci frecventam niște prieteni care nici măcar „nu

vorbeau creștinește“, cum se lamenta o mătușă care a murit fără să știe un cuvânt în engleză, după o jumătate de viață de partea asta a frontierei.

1. Nume dat mexicanilor din Statele Unite. (N. red.)

Jonathan și cu mine... Un timp am fost mai degrabă prieteni decât frați, înainte ca drumurile noastre să se despartă, însă acum nu mai rămânea din noi decât o urnă cu cenușă și o epavă de om.

Făcând un efort, am ieșit din mașină și m-am uitat la stația de benzină și la restaurantul acum închis. Fără o adiere de vânt, liniștea era absolută. Un afiș care părea că e acolo de o veșnicie anunța că au plăcintă de mure cu sirop.

Încetul cu încetul, am simțit că sângele îmi revine în cap și mi-am amintit de ce-mi povestise Rose cu câteva ore înainte. *Omul abisului...* Ea nu-l numise așa, însă jurnalistul din mine îi și dăduse un titlu.

Pe când încercam să-mi amintesc numele lui, mi-am dat seama că personajul acela se plimbase prin visele mele scurte și efemere din noaptea aceea infernală. Nu puteam să mi-l scot din cap, mai ales după ce aflasem de conversația pe care o avusese cu Rose, după ce i-a întins „ultima mână“. I-a explicat că trăia aproape de un loc numit Luckyfield și că în cele din urmă renunțase la lume pentru a se face pustnic. Se instalase într-o cabană aproape de prăpastie, de unde veghea stâncile.

Acolo îi oferise o ceașcă de ceai necunoscutei pe care tocmai o salvase, rugând-o în schimb să-i spună povestea ei... Acea a fost înțelegerea pe care i-o propusese.

Instinctul meu de jurnalist îmi spunea că nu fusese prima oară când bărbatul salva un necunoscut. Tipul – nu-mi aminteam numele lui – se afla în locul acela înalt tocmai pentru asta.

De ce o făcea? Avea spirit de misionar? Se simțea singur? Sau pur și simplu îi plăcea să asculte povești?

Poate că era doar nebun.

Cum se întâmplă de obicei în astfel de situații, niște întrebări antrenau altele. Aveam tot mai multe îndoieli și o singură certitudine: omul abisului era un personaj colosal. Ce îl adusese oare până acolo?

Rezemat de mașină lângă benzinăria aceea pustie, am simțit un impuls care nu mă mai cuprinsese de pe vremea când lucram la ziar: acolo era o poveste, o poveste bună, și eu voiam s-o relatez.

Din nou la volan, am învârtit cheia în contact și m-am simțit mai bine.

Motorul vechiului Ford a scrâșnit, făcând să vibreze toată caroseria, în timp ce o luam pe o șosea străjuită de coline joase, ca niște animale preistorice care mai dormeau încă la ceasul acela al dimineții.

Pe măsură ce soarele se ridica deasupra peisajului aproape ireal, în cap începeau să mi se lumineze scene din viață, pe care aproape că le uitasem. Mi se păreau atât de îndepărtate, de parcă ar fi făcut parte din existența altcuiva.

Grație bunelor mele rezultate la atletism – specialitatea mea a fost întotdeauna să fug, s-o iau la sănătoasa –, am obținut o bursă la universitate și așa mi-am părăsit cartierul și toți prietenii de atunci. Nu m-am mai uitat niciodată în urmă. Mi-am promis mie însumi să-mi iau diploma de jurnalist și să mă întorc cu ea sub braț, pentru ca părinții să fie mândri de mine.

Cu toate că începutul a fost greu, îmi iubeam profesia mai presus de orice. Pe atunci încă mai credeam că lucrurile se puteau schimba, că lucrurile erau deja în curs de schimbare și că eu puteam contribui, scoțând la iveală ceea ce alții voiau să ascundă, luând interviuri cu aceia a căror voce nu se făcea auzită...

La primul meu loc de muncă la un ziar local stătusem în redacție, umăr la umăr cu colegii, până în zori, cu un salariu de mizerie și nedormiți...

Am făcut o pauză în exercițiul acela de arheologie personală ca să mă privesc în retrovizorul central. Urna care trepida pe bancheta din spate părea că îmi spune: „Cum te-ai mai schimbat!... Acum ești un fost jurnalist dichisit, gras și conformist.“

— Asta o fi fost până când mi-ai distrus tu viața, frățioare, i-am replicat, înainte de a relua derularea filmului personal cu niște amintiri care mi se păreau de fiecare dată mai mizere.

Contactele pe care le stabileam în viața de zi cu zi îmi foloseau nu numai pentru a afla știri, ci și ca să cunosc oameni influenți care, la rândul lor, mă vorbeau de bine altora. După trei ani, conduceam rubrica de economie la un ziar din San Francisco. Mai mult decât puteam visa eu, un *chicano* de la periferie! Însă prețul pe care îl plăteam era foarte mare: nu aveam viață particulară; trăiam numai pentru muncă.

Dacă nu eram chiar un prost pe vremea aceea, eram pe punctul de a începe să fiu. Un an întreg nu mi-am vizitat părinții nici măcar o dată. Cu Jonathan mai ieșeam din când în când la sfârșit de săptămână ca să facem surfing... dar nici asta n-a durat.

Încetul cu încetul, pe nesimțite, între noi s-a căscat o prăpastie. Frecventam cercuri antagone. Eu eram mereu invitat în casele unor ștabi care mă curtau ca

să scriu despre firmele și produsele lor. Pentru Jonathan, militantul cauzelor pierdute, mă vândusem pe un blid de linte. El continua să-și împartă molcom viața între cercurile antisistem și Facultatea de Belle Arte, etern student în anul doi sau trei.

A venit și momentul în care ne-a fost imposibil să mai vorbim. Nu mai aveam nimic în comun. Din cauza asta am încetat să ne mai vedem.

Cred că în prologul la *Florile răului* Baudelaire spune „*spre infern coborâm în fiecare zi câte-o treaptă* “ și așa am făcut eu când m-am hotărât la marea schimbare: doi asociați mi-au propus să deschiem o agenție de presă. Cu banii lor și cu relațiile mele, aveam să dăm lovitura!

Dacă, jurnalist fiind, aveam puțin timp, ce să mai zic ca director de agenție? La început era o creatură atât de firavă, încât avea nevoie de toată atenția și grija mea. Așa mă justificam în fața fratelui meu, când îl auzeam reproșându-mi că nu ne mai vedem niciodată, că părinților le era dor de mine...

La un moment dat, el a încetat să mă mai sune, și eu să-i explic că firma devenise atât de mare, încât obligațiile și angajamentele mă făceau să nu închid ochii toată noaptea. N-aveam decât o singură soluție ca să le fac față: să le dedic mai multe ore. Și mai multe ore de petreceri pentru a întâlni noi clienți și a hrăni fiara. Weekenduri la țară, partide de golf... care făceau parte din munca mea.

Până când am primit telefonul acela blestemat.

— Știi ceva? m-am adresat din nou spiritului fratelui meu. Mă auzeam vorbind atunci când am primit vestea, cum mă scuzam față de cei din echipă că voi lipsi câteva zile, cum m-am ocupat apoi de formalități la serviciile funerare... Nu-mi recunoșteam vocea. O rămășiță din Toni, cel de-odinioară, îmi spunea: „Tu nu ești tipul ăsta. Nu se poate să fi ajuns așa.“

— Ei bine, ai ajuns așa, ar fi spus fratele meu. Și nimeni nu te-a obligat. Ai făcut-o tu singur-singurel, mânat de ambiție. Întotdeauna ți-a plăcut să-ți dai aere, să te simți important. Uită-te la mine acum! Nu sunt nimic și, peste câțiva ani, oricât de scumpă e asigurarea ta de sănătate, nici tu nu vei fi altceva.

— Frivol ca totdeauna, Jonathan... E ușor să-i judeci pe ceilalți din liniștea unei urne. Dar, dacă crezi că o să-mi asum toată vina pentru ce ți s-a întâmplat, ai dat-o în bară. Fiecare e răspunzător pentru destinul lui, și tu ți l-ai împlinit în felul tău. Aruncă-i rahatul altuia, nu mie.

În clipa aceea, o rază puternică de soare m-a orbit de-a binelea. Nu fusesem prevăzător să-mi iau ochelari de soare, așa încât am frânat până m-am oprit la marginea șoselei. Un nor trecător a făcut să mai scadă puțin lumina aceea

orbitoare.

La cincizeci de metri mai înainte, de parcă ar fi fost o fantomă, am văzut indicatorul care arăta o ieșire la dreapta: Luckyfield.

4

Orașul-fantomă

Pe măsură ce înaintam pe străzile adormite, cu toate că soarele atârna deja pe cer ca un fruct copt, mă asalta o certitudine provocatoare: aceea era ultima mea șansă de a mă recupera ca jurnalist.

Așa cum tocmai făcusem în drumul spre Las Rocosas, și în cariera mea schimbasem la un moment dat direcția, alegând un destin care n-avea nimic de-a face cu visurile mele. Și nu a fost o simplă escală pe parcurs. Am rămas acolo.

Mi-am vândut năzuințele de a schimba lumea, dezvăluind realități ascunse publicului, pe o viață artificială și nevrotică, ce consta în nesfârșite ore de lucru, întâlniri de curtoazie și aparențe înșelătoare. Totul era doar fațadă.

Jonathan avea dreptate: încetasem să mai fiu eu însumi. De o groază de vreme. Totuși, în orașul acela, unde nu întâlnisem încă nici un suflet, aveam ocazia să renasc. Revenind la originile mele de luptător, îl voi intervieva pe omul abisului, voi scrie un articol și-l voi oferi unui ziar de largă circulație, chiar dacă nu voi câștiga un ban. Lumea trebuie să afle că este cu puțință un alt mod de viață, și că există cineva în stare să întindă o ultimă mână, să încălzească o inimă înghețată, oferindu-i o ceașcă de ceai și ascultând-o cu atenție.

Pe când îmi spuneam toate astea, am ajuns la un mic cazinou ce părea abandonat de zeci de ani. Literele de neon erau strâmbe, de parcă povara timpului le-ar fi doborât, și ferestrele erau atât de prăfuite, că abia dacă se putea zări ceva prin ele.

De pe o marchiză pătată de noroi, o pisică tărcată mă cerceta atent. Se pare că pe acolo nu treceau prea mulți străini de partea locului, dar curând am început să mă îndoiesc că există viață în acel oraș unde, după cum îmi povestise Rose, locuise bătrânul japonez.

Tot ce vedeam în drumul meu părea că face parte dintr-un complex rezidențial închis de ani de zile. Erau hoteluri cu un afiș pe care scria „Închis“ și un cinematograf imens și tăcut lângă o parcare pustie. Am trecut prin barurile cu

ușile asigurate cu lanțuri și m-am oprit în fața unei vitrine unde erau expuse obiecte de îmbrăcăminte ieșite din modă de-o veșnicie.

Viața se opri se acolo de un sfert de veac, ca și cum toți localnicii s-ar fi hotărât să emigreze undeva, ca să se distreze.

Marele inconvenient pentru scopul meu era că nu exista nici o persoană pe care s-o întreb unde îl pot găsi pe omul cu care voiam să fac interviul, dacă mai era încă în viață. Rose vorbise de un om în vârstă, care trăia singur într-un refugiu din apropierea prăpastiei. Putea să fi murit din te miri ce pricină și nimeni n-ar fi aflat.

Dintre toate clădirile fantomatice, mi-a atras atenția o căsuță de culoare roz, cu o plăcuță care anunța „Muzeul orașului Luckyfield“. Lângă poartă, un urs decolorat ținea în labe un afiș scris de mână: *Intrarea liberă*.

Chiar dacă n-ar fi fost așa, nimic nu mă împiedica să intru de curiozitate, fiindcă poarta fusese dărâmată. După ce am traversat cu grijă un coridor plin de moloz și cioburi de sticlă, am ajuns la ceea ce fusese sala principală a muzeului.

Aprinzându-mi lanterna mobilului, am luminat fotografiile primilor locuitori din Luckyfield și niște postere cu atracțiile naturale din partea locului.

Pe jos, mai multe cutii de bere goale te făceau să bănuiești că acolo chefuisse un grup de tineri dornici de aventură.

Pe perete, deasupra unei mese cu suveniruri de vânzare, rămăsese încă o hartă destul de detaliată a orașului și a munților din jur. Cu un zel aproape de detectiv, am parcurs cu fascicoul de lumină diferitele drumuri ce porneau de la acel loc uitat.

La capătul orașului era o șosea ce ducea spre un un mirador care se zărea deasupra unui peisaj ce părea o vale împădurită. De partea cealaltă se ridica un șir de munți abrupti și crestați, cu un pisc semeț, pesemne punctul cel mai înalt din regiune.

Instinctul meu de jurnalist m-a făcut să înaintez un pas ca să examinez mai atent partea aceea a hărții. Într-un spațiu redus, între culmi, fusese desenată o cabană, direct pe stânci.

Numele pe care mă străduisem să mi-l amintesc toată dimineața mi-a venit atunci în minte cu puterea unei revelații.

Kosei-San...

Foarte aproape

Șoseaua spre munte era într-o stare foarte proastă, obligându-mă să înaintez cu o încetineală exasperantă. În plus, de la un timp, benzina din rezervor începuse să se-mpuțineze, ceea ce în alt moment al vieții m-ar fi făcut să mă întorc.

Dar nu acum.

După ce o autorizasem pe angajata mea cea mai veche să ia orice decizie privitoare la bunul mers al agenției, mă simțeam liber și pierdut. Puteam să rămân blocat undeva aiurea și viața mea n-ar fi fost mai dificilă decât era.

Certitudinea asta mă făcea să merg mai departe.

Drumul se termina brusc lângă un refugiu pustiu, care m-a făcut să simt o stranie senzație de depărtare. Am oprit mașina într-o parcare alăturată cu patru locuri și am ieșit încă înțepenit de noaptea aproape fără somn.

Liniile despărțitoare se confundau cu asfaltul plin de crăpături, de unde se iveau ierburi și chiar câte o florică. Natura care recupera terenul în fața civilizației era dovada că locul acela era la fel de părăsit ca orașul.

M-am apropiat de grilajul ruginit ca să pot contempla, de partea cealaltă a prăpastiei, un impunător bloc de granit ce se ridica deasupra unei văi cu copaci și tufișuri. De acolo porneau cel puțin două sute de metri de pantă abruptă, aproape verticală.

Peretele de piatră de deasupra prăpastiei urca și cobora în unghiuri regulate, ca o mandibulă inferioară plină de colți. Șirul de munți se termina într-un mic platou unde se deslușea o colibă de păstor.

Dacă intuiția mea nu dădea greș, acela trebuia să fie locul.

Cu toate că temperatura era primăvărată, m-am dus să-mi iau o geacă și m-am oprit o clipă în fața urnei. Oricât ar părea de irațional, o forță lăuntrică mă împiedica să plec mai departe, lăsându-mi fratele acolo, în singura mașină dintr-o parcare pustie. Deși știam că probabilitatea ca cineva să fure mașina cu pasagerul ei devenit cenușă era tot atât de îndepărtată ca locul acela, până la

urmă am băgat urna în rucsac și, după ce l-am închis bine, mi l-am pus în spate.

Abia trecuse un sfert de ceas de când coboram pe un drumeag de capre, când picioarele m-au înștiințat că vremurile mele de alergător rămăseseră în urmă.

Am mai zăbovit un răstimp până să ajung pe fundul râpei, care era stufos și umed ca o selvă necunoscută. Un iepure mă observa nemișcat de pe ceea ce părea o cărare de urcat spre piscurile pe care le văzusem de la mirador.

Era numai ceva neclar, căci deja din trecătoarea aceea întunecată nu se mai vedea cabana.

Sub urechile nesfârșite, botul prelung al iepurelui amintea mai curând de un șoarece, și în privirea lui era un amestec de vigilență și fascinație, ca și cum pentru prima oară o ființă omenească ajunsese pe teritoriul lui.

Mi-am spus că, dacă în selva aceea mică existaseră vreodată vânători, de bună seamă dispăruseră odată cu universul tulbure de curvari și cartofori din Luckyfield.

După lungi secunde de nemișcare, fără ca eu să mă urnesc, iepurele a sărit pe neașteptate și s-a făcut nevăzut printre tufișuri.

Am luat-o drept un fel de start pentru partea cea mai anevoioasă a expediției: cățărutul până în înaltul stâncilor, care se aflau mult mai sus decât miradorul de unde pornisem.

Cărarea abia dacă se mai zărea printre tufele cu spini care îmi biciuiau gleznela până la sânge. Pentru coasta aceea povârnită și stâncoasă era nevoie de bocanci de munte, dar, tot așa cum am condus cu rezervorul aproape gol, m-am încumetat și pe coclaurii aceia cu niște teniși ușori.

Pe ultima bucată, drumul devenea mai îngust și încă mai abrupt, și am început să simt sudoarea șiroindu-mi pe spinare, sub rucsac.

— Ce greu mai ești, frățioare! mi-am zis, cu răsuflarea tăiată.

Am fost nevoit să mă opresc de mai multe ori până am reușit în fine să ajung pe culmea muntelui. Cu mâinile în șold, am respirat profund de mai multe ori, ca să-mi recapăt un strop de energie.

De acolo, miradorul părea o structură ridicolă de jucărie.

Cu picioarele și gleznela ca focul, am întors capul ca să cercetez capricioasa formație de stânci ascuțite ce se întindea câțiva kilometri în înalt.

Luând ca punct de referință miradorul, am înțeles că ajunsesem mai aproape de țintă decât prevăzusem, părere ce mi s-a confirmat când, după ce am trecut peste trei dâmburi, am zărit cabana pe o mică platformă pietroasă.

Deși eram zdrobit, posibilitatea de a fi descoperit sălașul lui Kosei-San mi-a

dat curaj să iuțesc pasul mai mult decât mă țineau puterile.

N-a durat mult până am ajuns în dreptul cabanei pe care cineva, dintr-un motiv nebunesc, a hotărât s-o construiască lângă acel turn de veghe de la capătul lumii.

Pe dinafară, scândurile cu vopseaua cojită și frunzele uscate îngrămădite la ușa m-au făcut să deduc că nimeni nu mai folosisese refugiul acela de multă vreme. Am încercat să privesc prin geamurile acoperite de bruma groasă și umedă care începuse să se ridice. Am reușit cu greu să deslușesc doar contururile estompate ale unei mese și umbra unui șemineu.

M-am îndepărtat îndată de cabană ca să pot cuprinde cu ochii mica platformă și muntele care, spre culmile crestate, era tot mai impracticabil. Mi-am pus în minte ideea absurdă de a ajunge la piscul cel mai înalt, ceea ce m-a obligat pe ultima porțiune să escaladez – fără materialul adecvat – stânca ce părea un cuib de vulturi.

Cu picioarele atârându-mi în gol, am pus rucsacul în picioare, înconjurându-l cu un braț, cu iluzia că e fratele meu. Și într-un fel chiar era.

— Ia te uită, Jonathan, am spus, arătându-i miradorul îndepărtat. Acum câteva ceasuri eram acolo, iar acum sunt aici. Și cu tine s-a întâmplat la fel.

Ca și cum muntele ar fi avut propria părere despre asta, un vânt iscat pe neașteptate a prins să biciuie granitul din spate.

— S-ar zice că nu suntem doriți pe aici, frățioare, am spus, ridicându-mă în picioare.

O pală năvalnică de vânt m-a făcut să-mi pierd echilibrul, și am căzut pe burtă peste rucsac care, după o clipă, se prăbușea în gol ca o greutate moartă.

La un pas de abis, am avut timp doar cât să văd cu groază cum a ricoșat de două ori, lovindu-se de stânci, până a dispărut în adâncul văii înguste, năpădită de vegetație.

Vântul s-a oprit la timp pentru a mă lăsa să aud sunetul surd al sfârșitului călătoriei resturilor fratelui meu, care nici măcar nu putuse să se odihnească în locul pe care și-l alesese. Și de data asta eu eram vinovatul.

Cățărat pe stâncă, pe când simțeam că mă podidesc lacrimile de furie, aproape că mi-am dorit ca o nouă pală de vânt să mă arunce de pe munte și din viață, dar o liniște densă și apăsătoare pusese stăpânire peste toate.

Disperat, începusem deja să socotesc cum aș putea coborî până la trecătoare, când ceva delicat m-a prins de braț.

Am avut nevoie de câteva secunde ca să înțeleg că acel contact cald, abia

atingându-mi pielea, era mâna bărbatului pe care venisem să-l caut. Degetele lui îmi înconjurau ușurel brațul, dar am avut certitudinea că era o ancoră imposibil de clintit.

6

Templul cerului

— Viața ta a fost foarte grea... până astăzi.

Cel care rostea cuvintele astea era un bărbat slab și destul de înalt pentru cineva de origine orientală. Sub boneta de lână roșie, ochișorii lui negri străluceau ca niște pietre pe fundul unui râu lin.

Cu toate că avea fața pârlită de soare, nu m-aș fi hazardat să-i ghicesc vârsta, deși era fără îndoială bătrân și-și trăise traiul.

— Mi-a căzut rucsacul în prăpastie, i-am spus pentru a-l liniști. Nu vă puteți imagina ce înseamnă pentru mine acest accident nenorocit. De fapt, mă gândesc...

— Nu-ți face griji, băiete... A zâmbit, îndreptându-se ușurel de spate. Viața este făcută din accidente, unele mai norocoase ca altele... Cei care urcă până aici îmi înșiră motivele cele mai ciudate, și eu îi rog întotdeauna același lucru. E un drept pe care mi l-am câștigat ca gardian al acestor munți.

— Ce îi rugați?

Bătrânul și-a mijit ochii, ca și cum s-ar rușina de ceea ce avea să răspundă.

— Le spun că singurătatea de aici e mare. De asta mi-ar plăcea ca, înainte de a face ceea ce au de gând să facă, să bea cu mine o ceașcă de ceai. E mult mai bun gustul ceaiului în companie, nu crezi?

— Abia dacă am băut ceai în viața mea. Combustibilul meu zilnic este cafeaua, dar accept cu plăcere invitația dumneavoastră.

Bărbatul a primit hotărârea mea cu o reverență ușoară, înainte de a coborî de pe creastă cu surprinzătoare ușurință. Pe drumul spre cabană nu s-a întors nici măcar o singură dată. Atât de sigur era că veneam în urma lui și că aveam să mă țin de cuvântul dat!

Cabana lui Kosei-San – n-aveam nici o îndoială că el era omul pe care îl căutam – m-a surprins prin austeritatea ei caldă. În spațiul redus de care dispunea nu se afla decât strictul necesar, dar nici nu lipsea nimic.

Pe când bătrânul pune un ibric cu apă pe un reșou, mi-am plimbat privirea peste o masă rustică cu două scaune, acoperită cu o pânză. Era lipită de o fereastră al cărei pervaz îi servea drept raft de bibliotecă.

Din duzina de volume de acolo, nici unul nu se potrivea cu altul, ceea ce m-a făcut să cred că erau cadouri lăsate de sinucigașii ratați. Lângă un exemplar din *Magicianul* lui John Fowles se afla un tratat de *Shinrin-yoku* – „băile de pădure” japoneze, după cum spunea subtitlul –, două ghiduri de *trekking* de Wyoming și romanul *Greșeala* de un tip Samarakis.

Vocea energică a lui Kosei-San a pus capăt curiozității mele.

— O să fierb puțin *gunpowder*.

A aruncat un pumn de perluțe închise la culoare în apa clocotindă și a pus pe masă cutia din care le scosese.

Înțelegând că voia ca eu s-o cercetez, am întors pe toate părțile acel pachet pătrat, de culoare verde, cu marca Temple of Heaven. Era făcut pentru a conține 250 de grame din acel sortiment de ceai, despre care amfitrionul s-a apucat să-mi dea lămuriri.

— Poate că e ceaiul cel mai ieftin din câte există. Dintr-o duzină de grăunțe de astea, care sunt frunze răsucite ce apoi se desfac, se obține o jumătate de litru de ceai natural, căruia nu-i prind bine artificiile. Și nici mie. Sunt puțin japonez în privința asta... Cu toate că, e drept, de săptămâni de zile am rămas fără *Sencha*.

Pe când vorbea, a strecurat apa cu frunzele de ceai opărite într-un ceainic de teracotă pe care l-a pus cu delicatețe pe un suport cu o lumânărică.

Mișcările lui erau blânde și totodată hotărâte, cu precizia și frumusețea celui care repetă un ritual de sute de ori, dar îl trăiește de fiecare dată ca pe ceva unic și diferit.

— Așadar... ce spui că ai pierdut? m-a întrebat, așezându-se la masă și începând să toarne infuzia în două boluri de porțelan alb.

— Prea multe lucruri, am răspuns, fără să-mi dau seama că mă întreba despre rucsac. Dar e o istorie lungă... și mie mi-ar plăcea să cunosc poveștile dumneavoastră, am adăugat, intrând direct în rolul de jurnalist.

— Poveștile mele?

— Da, am auzit vorbindu-se de dumneavoastră. Rose, nu știu dacă vă amintiți...

— Rose... a repetat, privindu-mă ca o pasăre buimacă. Nu uit niciodată un chip, nici timbrul vocii cuiva, dar trebuie să recunosc că mi-e greu să rețin numele. Am auzit atâtea, că uneori nu mai sunt în stare să mi le amintesc.

Kosei-San își mișca brațele slabe și nervoase în timp ce vorbea, iar ochii săi alungiți păreau că doresc să pătrundă în însăși natura lucrurilor.

— Dumneavoastră ați salvat oameni, am insistat, sau doar pe Rose? Dacă mă gândesc bine, nu e deloc ușor să ajungi până aici...

— Mulți urcă. Prea mulți... a adăugat cu tristețe, scoțându-și boneta roșie și dând la iveală un cap ras, ca de călugăr. De asta am venit să trăiesc aici. Misiunea mea este să stau de pază... și să ascult.

S-a așternut o liniște care nu era deloc stânjenitoare. Am sorbit puțin din ceaiul cu gust aspru, dar înviorător. Cuprins de un calm necunoscut, am observat că pe peretele bucătăriei, chiar lângă o ușă care dădea pesemne în dormitorul lui, atârna un binoclu.

— Mi-ar plăcea să cunosc câteva dintre aceste istorii... Cum poate cineva care a pierdut speranța să iubească din nou viața?

— Vrei cu adevărat să afli? m-a întrebat cu o expresie ștrengărească.

— Dacă n-aș vrea, nu v-aș fi rugat să-mi povestiți.

Kosei-San și-a agitat ușurel capul ras, pe când lua ceainicul de pe reșou pentru a umple din nou ceștile.

— Atunci ascultă-mă cu atenție...

Compasiunea

— Unde stai tu acum, cu nici o săptămână în urmă ședea un tânăr numit Owen.

Ascultam cu atenție cuvintele bătrânului. Nu voiam să pierd nici un amănunt. Știam că poveștile bune se însăilează cu detalii nesemnificative, care pot trece neobservate.

În câteva minute, contururile încăperii mici, unde doi bărbați beau ceai din boluri aburinde, au prins să se șteargă. Și a început prima poveste a abisului.

— Owen va ajunge o persoană foarte specială... am înțeles de-ndată ce l-am văzut. Dar el n-o știe încă. Dacă aș avea un glob de cristal, i-aș putea arăta! a oftat Kosei-San. Când l-am cunoscut, nu vedea decât ceea ce-i reflecta oglinda: un adolescent obez, cu fața plină de coșuri și pielea albă ca laptele... O aparență care se va schimba, dar până atunci a fost ținta constantă a batjocurii colegilor de clasă.

Văzându-l cum hoinărea pe stânci, am intuit că ceva nu e în regulă. Ce făcea într-o dimineață de marți elevul acela singuratic, dând raite prin locul acesta de la capătul lumii?

Eu stăteam aici la masă, citind în liniște lângă fereastră. Mi-aduc aminte că aveam în fața ochilor un haiku al maestrului Issa, care glăsuiește așa: „*O lume / care suferă / sub o mantie de flori.*“ Și știi ceva, Toni? Cred că n-a fost întâmplător. Când mi-am ridicat privirea, l-am văzut pe băiatul acela îmbrăcat în negru, cu un mic rucsac pe umăr. Am lăsat jos cartea, să mă ierte poetul! Experiența m-a învățat că un suflet chinuit n-are nevoie decât de a mia parte dintr-o secundă ca să ia o decizie greșită.

Owen privea prăpastia când am ajuns la el, dar din fericire ceva îl reținea încă de partea asta. M-am apropiat prin spate, cu grijă, încercând să nu-l sperii. Pe chip i se așternuse o umbră de tristețe atât de adâncă, încât nu mi-am putut înfrâna un suspin.

S-a întors foarte surprins. Nu se aștepta să întâlnească pe nimeni acolo. Cine zdravăn la cap s-ar duce până la marginea prăpastiei, într-o dimineață de marți? Nimeni. Acolo nu ne aflam decât eu și cu el. Cu siguranță, nimeni zdravăn la cap.

I-am pus mâna pe umăr și i-am spus numele câtorva din munții care se văd în zare. El asculta foarte încordat, încercând să se prefacă, însă în cele din urmă a izbucnit în plâns. Știa că îi ghicisem intențiile.

— În realitate, nu vrei să faci ce aveai de gând să faci, băiete, i-am spus. Și sunt destul de bătrân ca să știu că în rucsac ai ceva care te face fericit, ceva ce ți-ar plăcea să împărtășești cuiva.

Owen a zâmbit sfios, și eu am profitat de acest moment ca să-i explic că mă simțeam foarte singur aici sus, și că mi-ar face o favoare dacă ar accepta să bea un ceai cu mine.

— Și ce a răspuns băiatul? am întrebat nerăbdător.

— A acceptat atât de repede, încât, dacă mă întrebi, ți-aș zice că flăcăul s-a salvat singur. Însă așa cum spunea poetul... câtă suferință zace sub florile tinereții!

— Asta-i adevărat, am fost eu de acord, și am mai sorbit puțin din Templul Cerului. Ducem dorul tinereții când a trecut, dar a o trăi nu-i un joc distractiv.

— Nu este, fiindcă te vezi brusc gonit din copilărie, aruncat într-o lume de adulți care concurează unii cu alții și își bat joc de cei mai slabi sau mai sensibili, ca Owen. Încă de la școala primară, trei colegi de clasă îi făceau viața imposibilă. Faptul că el era inteligent și lua note bune nu-l ajuta deloc. Și nici firea lui amabilă, care îl făcea să fie unul dintre elevii favoriți ai profesorilor.

Persecutorii lui au început să-l hăituiască tot timpul. I-au căutat punctul slab și l-au găsit: din cauză că era supraponderal, era slab la sport. Cădea cu ușurință, nu știa să țintească bine...

La terminarea școlii primare, a respirat ușurat. S-a gândit că la liceu, cu colegi noi, va avea o șansă. Dar norocul n-a fost de partea lui. În prima zi, de cum a intrat în clasă, a dat de cei trei dușmani îndârjiți. N-a mai putut să suporte... Nici măcar desenatul, marea lui pasiune, nu l-a salvat de la disperare.

Ajuns aici, Kosei-San s-a ridicat în picioare, împins de entuziasm.

— Owen are un dar: dacă i-ai vedea desenele! Mi-a arătat vreo două schițe pe care le făcuse cu un pescăruș: am crezut că pasărea avea să-și ia zborul din mâinile mele!

— Dar ce-a făcut când a văzut că și la liceu trebuia să-i suporte pe cei trei

bătăuși? l-am întrebat, îndreptând conversația pe alt făgaș. De ce n-a vorbit cu părinții să-l mute la alt liceu?

— Owen e exagerat de timid, chiar și cu familia. Pe deasupra, mama lui lua de ani de zile medicamente împotriva depresiei și nu voia s-o îngrijoreze. Din pricina asta, a hotărât să dispară.

— Cum să dispară?

— Asta l-am întrebat și eu când l-am auzit, și mi-a răspuns: „*Da, așa cum fac cu personajele care îmi ies diforme, maestre.*“ Mi-a explicat că a rămas corigent pentru prima oară în viață. Nu predă lucrările, se așeza în fundul clasei și nu vorbea cu nimeni. Uneori nici nu se mai ducea la liceu, își petrecea ceasuri întregi vagabondând prin oraș și se hrănea cu mâncare de la gunoi. S-a îngrășat și mai tare și a început să se îmbrace cu haine vechi pe care le găsisese în podul casei. Erau ale unui unchi schizofrenic care, cu ani în urmă, se aruncase în fața trenului.

Fără să-și dea seama, începuse să meargă pe drumul care avea să-l aducă la cabana mea.

— Cel puțin a scăpat de prigonitori, am spus.

— Da' de unde!...

Bătrânul se așezase iar la masă.

— Dușmanii lui erau vânători fără milă. Oricât de grav rănită era prada, nu voiau s-o lase. Se desfătau văzându-i suferința. Încolțit, Owen a devenit o țintă ușoară și nu mai avea nici sprijinul profesorilor. Acum era singur pe lume.

Cei trei băieți necruțători aveau calea liberă: au început să-i pună piedici, și într-o după-amiază l-au îmbrâncit pe scări în jos. A fost o minune că nu și-a rupt gâtul.

— Și nici unul dintre colegi n-a făcut nimic? l-am întrebat indignat.

— Unii râdeau... Altora trebuie să le fi fost milă de el, dar se făceau că nu văd. Cum spune Einstein: „*Lumea nu e în pericol din cauza oamenilor răi, ci din a celor care îngăduie răutatea.*“

Tortura a mai durat câțiva ani. În clasă, Owen devenise un ciumat, un balot inutil care ocupa o bancă. Nimeni nu vorbea cu el, nici măcar profesorii care îl etichetaseră drept leneș, fără să-și dea seama că băiatul suferea o depresie. Vreau să cred că nu erau conștienți nici agresorii lui care, când ieșeau de la liceu, îl urmăreau până în poarta casei, batjocorindu-l tot drumul.

Reușea să simtă un strop de fericire doar noaptea, când, pe ascuns, în liniștea camerei lui, se apuca să deseneze. În blocul de schițe pe care-l avea în rucsac am

văzut, pe lângă păsări, o lume de personaje necrezut de fericite. Kosei-San și-a trecut mâna pe cap, coborând glasul. Doar arta prin ea însăși ar fi putut fi poarta lui de salvare, dacă nu s-ar fi întâmplat încă ceva, lovitura finală.

— Ce s-a mai întâmplat? am întrebat furios, simțind și eu acum nevoia de a mă ridica-n picioare.

Povestea aceea nefericită, din păcate atât de comună, mă pusese față în față cu nevoia care-mi trezise vocația de jurnalist: să deschid ochii societății, să arăt ceea ce nimeni nu vrea să vadă, să dezvălui situații care cu greu se diluează până la urmă în normalitate.

A înțelege e singurul remediu eficace împotriva cruzimii ce izvorăște din ignoranță.

Povestea lui Owen, a tuturor acelor Owen din lume, trebuia neapărat să fie scrisă și apoi citită în toate școlile. Dar mai întâi trebuia să cunosc ultimul capitol.

— Owen se simțea prins în plasă, a continuat, dar învățase să supraviețuiască astfel. Sau așa credea, până când l-au fotografiat schimbându-se la vestiar. A doua zi, întregul liceu era tapisat cu pozele lui în pielea goală, și cu kilogramele care-i prisoseau. Le-au văzut cu toții, inclusiv frumoasa colegă roșcată de care era îndrăgostit în secret.

Kosei-San și-a îngăduit o pauză pentru a se ridica. A mai pus apă pe reșou și, privind cu tristețe frunzele de ceai opărite din ibric, a explicat:

— A plecat în goana mare de la liceu și nu s-a mai întors acasă. Mi-a povestit că a petrecut o zi hoinărind prin oraș. Apoi a luat un autobuz și a călătorit toată noaptea, flămând și speriat. Zorii l-au găsit urcând până aici. La șapte, când l-am ajuns eu pe stâncă, următorul lui pas avea să-l ducă din lumea asta.

— Și ce-ai făcut atunci?

— Am înțeles că nu voia să facă ceea ce era pe punctul să facă, dar în același timp nu știa cum să dea un pas înapoi. În sinea lui se purta o luptă înverșunată. L-am rugat să mă însoțească și i-am oferit câteva ceasuri de răgaz, mi-a răspuns, vărsând pentru a doua oară apa fierbinte peste frunze. L-am ademenit în cabana mea cu promisiunea unui ceai, cel mai bun ceai pe care l-a băut vreodată, și a liniștii celui care știe să asculte cu atenție. Băiatul avea nevoie să-și povestească istoria.

A strecurat în ceainic cea de a doua infuzie de *gunpowder* și a umplut din nou bolurile, spunând:

— Toate ființele disperate care urcă până aici au nevoie de ceva. Și eu n-am

decât puțin timp la dispoziție să ghicesc de ce anume. În dimineața aceea, prima pe care Owen a petrecut-o cu mine, am băut ceai și am mâncat. El a continuat să vorbească. Apoi a rămas liniștit unde stai tu acum. A arătat spre scaunul meu, privind pe fereastră. Fără voia mea, am adormit.

S-a așternut o scurtă tăcere dramatică. Kosei-San era un povestitor cu experiență. Poate pentru că ascultase atâtea istorii, știa cum să mențină viu focul atenției.

— M-am trezit speriat și, văzând că Owen nu era la masă, m-am temut de tot ce poate fi mai rău. Mi-a venit inima la loc când l-am găsit întins pe jos, cu spatele sprijinit de perete și o grămadă de creioane împrăștiate în jur. Stătea și desena, concentrat. O strălucire deosebită ilumina încăperea și nu provenea de la geam și nici de la focul din cămin... ci din sufletul lui.

Am sorbit din ceai; era mai slab decât prima infuzie, dar, nu știu din ce cauză, mi s-a părut mai savuros. Hipnotizat, urmăream fiecare cuvânt al bătrânului japonez, care se apropia de sfârșitul poveștii.

— Owen își deșertase povara rucsacului în cabana mea, însă mai erau multe de făcut. Acum era o păsărică fragilă, fără putere. Eu îi deschiseseam ușa coliviei, dar nu știa cum să-și ia zborul. Lumea din afară continua să fie o amenințare, așa că m-am hotărât să-i dau un răgaz.

— Ce-ai făcut?

— L-am poftit să rămână cu mine, a răspuns, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume.

— Îmi închipui că a acceptat imediat, am spus, aproape ușurat la gândul că un băiat pe care nici măcar nu-l cunoșteam avusese parte de puțină liniște.

Kosei-San mi-a confirmat răspunsul, dând încetișor din cap.

— I-am pus doar două condiții.

L-am privit intrigat.

— Să o sunăm pe maică-sa ca s-o liniștim și să devină ajutorul meu. Bătrânul a zâmbit amintindu-și pesemne de vreun moment din acele zile. În fiecare dimineață ne sculam la răsăritul soarelui. Eu meditam, iar el, în momentele acelea de liniște, desena în caiet. Neîndoios, era modul lui de a se reconecta cu viața, cu sine însuși. Apoi făceam curat în cabană și ieșeam să cutreierăm prin împrejurimi. A sorbit din ceai. Pe seară, întorși la cabană, eu citeam, și el continua să deseneze.

— Și ce desena? Îți urma instrucțiunile?

Kosei-San m-a privit fără să înțeleagă.

— Cabana mea e un spațiu de libertate. La răstimpuri, când dorea el, îmi arăta desenele făcute. În inima lui se înfiripau tot felul de fapte și de povești care, grație talentului și prin iscusința mâinilor, căpătau viață.

Am tăcut ca să nu-l întrerup. Maestrul a tăcut câteva clipe și a adăugat:

— Cu fiecare plimbare, cu fiecare desen, Owen se însănătoșea. A fost minunat să-l văd renăscând precum Pasărea Phoenix!

— Atât de simplu a fost?

— Cine spune că a fost simplu? Am spus că se însănătoșea încetul cu încetul, nu că a fost ceva rapid și nici fără durere, sau că n-a impus eforturi.

Kosei-San mi-a aruncat una din acele priviri ale lui, pe jumătate supărat, pe jumătate surprins că eram atât de greu de cap.

— Tot la trei zile coboram în oraș, a zis în cele din urmă.

— Îți lăsaî refugiuî?

Întrebarea mea era cam stupidă, căci era evident că bătrânul trebuia să coboare de pe munte din când în când, ca să se aprovizioneze cu strictul necesar. Însă în mintea mea de jurnalist se iveau alte întrebări: Cum se descurca să poată coborî și urca din nou cu proviziile, la o vârstă atât de înaintată? Se biziua pe ajutorul cuiva? Va veni un moment în care nu va mai putea s-o facă... Poate că oamenii pe care îi salva se întorceau câteodată ca să-i aducă alimente și articole de uz casnic.

— Trebuia să-i telefonăm mamei lui tot la trei zile. Îți amintești? Făcea parte din înțelegerea noastră să fim în contact cu ea. O femeie încântătoare, fiindcă a venit vorba, cu care, în decursul acelor săptămâni, am ajuns să stabilesc invizibile legături de prietenie... N-am văzut-o niciodată și totuși simt că o cunosc mai bine decât pe mulți alții! Voia să-și recâștige băiatul și știa că asta impunea ca depresia lui să fie ținută la distanță. S-a străduit din răputeri: a început să se ducă cu regularitate la un terapeut și s-a înscris într-un grup de ajutor din cartierul ei.

Amândoi voiam același lucru: să-l vedem fericit pe Owen. Adevărul e că n-am conviețuit niciodată în cabana asta cu nimeni atâta vreme... Poate că tu ai să-l întreci. Cine știe? Și, recunosc, am prins drag de băiatul acela bun la suflet. I-am cerut să se respecte pe sine, dacă voia să câștige respectul celorlalți. Asta implica să-și facă zilnic toaleta, să se tundă și să se îmbrace cât se poate de îngrijit. Nu pentru că ar fi trebui să fie pe placul cuiva în mod special. Dar, mă rog, trebuia să înceapă să se placă pe sine. Faptul că a descoperit că mama îl iubea atât de mult, încât era hotărâtă să se lupte pentru el l-a ajutat să-și recapete speranța.

Cred că și atenția pe care i-o acordam talentului lui l-a făcut să-și redobândească o anume siguranță în el însuși. Dar nu știu dacă am fi reușit fără telefonul acela...

— Ce telefon? am întrebat curios.

Bătrânul și poveștile lui reușeau să mă captiveze.

— M-am dus cu el în oraș, ca în fiecare săptămână. Am cumpărat provizii și un caiet și am intrat la telefoane ca s-o sunăm pe mama lui.

— Și?

— În acea zi femeia aceea cumsecade nu era singură acasă. Cineva venise în vizită.

S-a ridicat, s-a apropiat de fereastră.

O clipă m-am gândit că mă va lăsa așa, fără să-mi povestească mai departe... și era gata să protestez, când s-a întors spre mine cu ochii strălucitori.

— Noi, adulții, credem că avem în exclusivitate privilegiul iubirii. Dar nu-i așa.

Comentariul acela m-a luat prin surprindere.

— Nu știu la ce te referi.

— Ba știi... Credem că dragostea copiilor sau a celor foarte tineri n-are importanță, că numai noi, adulții, știm ce înseamnă adevărata dragoste. Că noi știm cu adevărat să iubim. Dragostea noastră e puternică și învinge tot. Dar dragostea e dragoste, pentru toți și pentru fiecare dintre noi. Și Owen era pe punctul să afle.

— În ziua aceea, o fată roșcată lua prânzul cu mama lui. Lauren, așa se numea colega lui de liceu, locuia în apropiere. În fiecare zi, când se ducea și se întorcea de la ore, trecea prin fața casei lui Owen. După trei zile, și-a luat inima în dinți. S-o fi făcut din curiozitate, sau poate îndemnată de profesori, sau pentru că era îngrijorată de ce se întâmpla cu colegul ei, fiindcă părinții încercau să-i sădească valori ca solidaritatea ori compasiunea... cert e că a așteptat să i se deschidă pentru a întreba ce face băiatul grasuț de la ea din clasă, care desena așa de frumos. Voia să-i spună că, atât ei, cât și prietenilor ei cei mai buni li se păruse îngrozitoare gluma cu poza în pielea goală. N-avea nici un haz. O femeie cu vocea tremurândă a vorbit cu ea prin plasa de la ușă: Owen dispăruse.

— Vestea i-a provocat fetei un șoc. A doua zi a venit iar ca să întrebe dacă se aflase ceva despre colegul ei. Mama era în grădină, luptându-se cu buruienile. Lauren s-a oferit s-o ajute. I-a explicat femeii ce se întâmplase cu o săptămână în urmă, ca să înțeleagă de ce fiul ei s-a făcut nevăzut în acest fel. Mama lui Owen

i-a spus că băiatul trăia într-o cabană, în adâncul unei păduri, fiindcă acolo se simțea în siguranță. Lauren i-a povestit atunci că mai mulți colegi de clasă fuseseră atât de revoltați, încât scriseseră o scrisoare directorului împotriva violențelor din liceu. Owen nu era primul: datorită lui, s-a aflat că alți colegi, băieți și fete, fuseseră victime ale bătașilor nemernici. Întrucât tatăl unuia dintre ei era jurnalist la ziarul local, a publicat un articol despre această problemă gravă. Owen trebuia să afle!

— De necrezut! am exclamat, făcând în gând pace cu fapăturile acelea în creștere, cu fețe pline de coșuri.

— Încă n-am terminat... a spus nerăbdător Kosei-San, căci nu-i plăcea să fie întrerupt. Vrei să știi cum s-a sfârșit povestea?

— Da, sigur că da.

— În ziua aceea, când Owen a telefonat, Lauren era la mama lui. Ți-aduci aminte că era îndrăgostit de o colegă de clasă? Ei bine, ea era. În ziua aceea, micul nostru prieten nu cu maică-sa, care s-a ascuns în bucătărie, a vorbit... Iar eu am stat o oră în stradă, așteptând să termine ! Când ne-am întors la cabană, părea alt om... Nu i-a mai tăcut gura, a vrut să pregătească el cina și, în loc să se apuce de desenat singur, a încercat să mă învețe să desenez...

Kosei-San a râs.

— Trebuia să-l fi văzut. Nu știu ce i-o fi spus fata aceea, dar...

— Owen s-a schimbat!

— Nu de azi pe mâine... Nu te duce mereu cu gândul așa de repede, jurnalistule! Poveștile bune se desăvârșesc la foc lent, îți amintești?

— După conversația aceea a urmat alta, și alta. Lauren era mereu acasă, așteptându-i telefonul, și Owen vorbea cu ea și cu mama lui. Așa a aflat tot ce se întâmplase de când plecase, în urmă cu... o lună!

— Și atunci s-a hotărât să se întoarcă, am dedus cu voce tare. Ticăloșii fuseseră descoperiți: trebuie să fi citit în ziar despre faptele lor rușinoase. Nu mai puteau să-l atace așa de ușor...

— Istoria asta, precum cele mai multe, nu-i despre buni și răi, m-a certat bătrânul. E despre dragoste, ți-amintești? Dragostea unei mame care luptă, dragostea unor colegi care își unesc forțele ca să denunțe o nedreptate și... dragostea unui adolescent pe nume Owen.

„Încetul cu încetul, prietenul nostru căpăta încredere în sine. Știa acum că mama îl așteaptă, că alții îi apreciază talentul, că are prieteni... și asta i-a dat curaj să ia decizia pe care a luat-o. Însă îmi amintesc perfect ce l-a împins să facă

ultimul pas. Era o sâmbătă oarecare. Trecuseră deja șase săptămâni și începusem să mă îngrijorez: nu intenționasem niciodată să-mi transform cabana într-un cămin de refugiu și situația aceea se prelungea. Dar nu voiam să-i frâng aripile păsării înainte de a fi gata să zboare...

De bună seamă, Lauren a venit și de data asta cu răspunsul. În sâmbăta aceea când ne-am dus s-o vedem, a îndrăznit să-i facă o mărturisire lui Owen. La ultima oră, ca să-și bată joc de tânărul desenator, cineva îi furase două schițe. Niște desene estompate și mototolite, aruncate de autorul lor în tomberonul din curte, aterizaseră pe pupitrul lui Lauren cu un mesaj provocator: «*Ciudatul clasei te spionează. Azi te desenează. Mâine?* » În loc să-i stârnească furie sau teamă, cum voia cel care îi lăsase biletul anonim, desenele au surprins-o. Erau minunate! Cum de putuse să le facă fără ca ea să-și dea seama? În după-amiaza aceea, la telefon, Lauren și-a luat inima-n dinți și i-a mărturisit lui Owen că le păstrase fiindcă în ele părea foarte frumoasă.“

Ascultând cele povestite am avut chef să aplaud.

La urma urmei, mă încântă poveștile cu deznodământ fericit, chiar dacă pe atunci eu mă simțeam nenorocit. Owen mi-era simpatic și merita să fie fericit, cu fata lui cu tot. I-am spus-o lui Kosei-San.

Maestrul a râs.

— O iei din nou prea repede, a spus, dar de data asta nu m-a certat. Prietenul nostru Owen s-a întors acasă și la liceu, unde are acum mulți prieteni. La sfârșit de săptămână se duce la cursul de desen la o școală de artă și aflu că e văzut adesea mâncând înghețată sau pe bicicletă cu o roșcată... Cât despre celelalte victime din povestea asta, fiindcă în definitiv și bătaușii sunt victime, au avut fiecare alt destin. Unul a schimbat liceul, altul s-a mutat cu familia, și al treilea e mai departe coleg cu Owen, dar... nu îndrăznește nici să sufle în fața lui! Bătrânul s-a oprit un moment, emoționat. Știu asta, pentru că acum două zile s-a întors ca să-mi spună că toți trei i-au cerut iertare, și pe deasupra i-au cumpărat împreună o cutie de creioane colorate. Mi-a desenat un fluture superb, pe care l-am pus în micul meu muzeu de amintiri. Vrei să-l vezi?

— Poate altă dată, am răspuns, simțind că pe neașteptate neliniștea pune stăpânire pe mine. Trebuie să-mi recuperez rucsacul care mi-a căzut de pe stâncă înainte să se întunece.

Să salvezi drumețul care va veni

În vreme ce coboram pe cărare, printre stânci și arbuști, mantia cenușie a serii se așternea peste râpă. Nu ajunsesem încă pe fundul prăpastiei când mi-am dat seama că n-avea să fie ușor ce aveam de gând să fac.

Umezeala extremă de acolo de jos, unde era poate izvorul unui pârau, făcea ca albia acelei trecători dintre munți să fie un covor de o jumătate de metru grosime. Chiar dacă ajungeam aproape de locul unde căzuse rucsacul, aveam nevoie de o macetă mare ca să curăț terenul.

După o jumătate de ceas în care am înaintat anevoie, m-am hotărât să-mi schimb strategia.

Dacă voiam să găesc o posibilitate să descopăr urna, trebuia să mă întorc la mașină și, dacă nu rămân în pană de benzină, să merg până în localitatea cea mai apropiată să cumpăr câteva unelte: maceta cea mai mare de care puteam face rost și neapărat niște cizme ca să nu-mi mai rănesc picioarele.

Pentru asta, trebuia mai întâi să rezolv o problemă: să dau de cărarea care urca până la locul unde parcasem mașina. De unde mă aflam nu se zărea miradorul. Singurele călăuze îmi erau intuiția și picioarele vătămate, care se căzneau să găsească, în râpa cu vegetație stufoasă, ceva asemănător cu un drum.

Cum o problemă atrage după sine altele, pe când mă căzneau să mă cațăr pe niște stânci ce alcătuiau o scară abruptă, mi s-a părut că un bubuit metalic străbate cerul.

N-a trecut nici un minut și o perdea de ploaie s-a abătut peste mine ca un blestem.

Străduindu-mă în mare grabă să refac drumul, am reușit să mă rătăcesc și m-am pomenit în fața unui tufiș uriaș ca un zid. Speriat, m-am întors să caut coasta ce ducea la cabana lui Kosei-San, când alt tunet a dezlănțuit o ploaie torențială care, în câteva secunde, m-a udat până la piele.

Temându-mă acum pentru propria viață, am început să urc coasta, chiar dacă

din ce câștigam cu mâinile și picioarele pierdeam în parte, alunecând prin noroi.

Nu parcursesem nici o zecime din povârniș când, în sfârșit, norocul mi-a surâs. În fața mea se deschidea gura unei peșteri. Avea tavanul scund și nu era prea adâncă, dar îmi ajungea cât să mă adăpostesc de furtună.

Înăuntru mă aștepta un alt ajutor al sorții. Un balot prăfuit, care s-a dovedit a fi o pătură îndoită, dovedea că în trecut se mai refugiase cineva acolo. Gestul mărunț al unui necunoscut tocmai îmi salvase viața.

Mi-am scos repede de pe mine hainele ude learcă și m-am înfășurat în pătura groasă de lână, care m-a primit ca o matrice caldă.

Mulțumind sufletului prevăzător care lăsase pătura acolo, am închis ochii și mi-a venit în minte o scenă din *Dersu Uzala*².

2. Film din anul 1975, în regia lui Akira Kurosawa, care se bazează pe memoriile din 1923 ale exploratorului rus Vladimir Arseniev despre expedițiile în regiunea siberiană Sikhote-Alin de la începutul secolului XX. (N. red.)

Protagonisul, un vânător băștinaș care era călăuza unei expediții rusești în Siberia, petrece o noapte cu grupul într-o cabană abandonată. Înainte de a-și continua drumul, îi cere căpitanului niște orez, sare și o cutie de chibrituri ca să le lase în refugiu.

Când căpitanul îl întreabă de ce, Dersu Uzala răspunde smerit: „Astfel, dacă mai vine cineva după noi, n-o să moară de foame.“

Cu aceste cuvinte în minte și ocrotit de pătură, am simțit cum mă învinge oboseala. Nici nu mi-am dat seama când am căzut în puțul somnului.

9

Lumină

Trezindu-mă în întuneric, aproape că am intrat în panică. Alertat de briza rece care îmi dezvelise picioarele, am zăbovit câteva clipe până să-mi amintesc că mă refugiasem într-o peșteră, de unde mi se părea că se înnoptase.

Ca o rozătoare care cercetează prudent împrejurimile, luptând să supraviețuiască, mi-am încordat auzul fără să-mi părăsesc culcușul. Furtuna lăsase loc unui vânt ce făcea să freamăte frunzele copacilor.

Mi-am pipăit hainele pe care mi le scosesem. Mi s-au părut mai puțin ude decât atunci când ajunsesem acolo, dar punându-mi-le mi-am dat seama că fusese doar o speranță. Cu hainele ude lipite de trup, am strâns pătura și am lăsat-o în fundul peșterii, așa cum o găsisem.

Înainte de a ieși din gaura aceea ca un vierme vâscos, mi-am căutat mobilul în buzunar și l-am aprins în chip de lanternă. În valea aceea de la capătul lumii nu aveam semnal, dar luminița m-a ajutat măcar să dau de ieșirea din peșteră.

Pomenindu-mă afară, împresurat de o noapte cu cer senin și plin de stele, mi-a venit în minte un proverb pe care-l învățasem la cursul de germană, și care se potrivea și invers.

Când, după ce faci o mică faptă urâtă, ca de pildă să iei ceva ce nu e al tău sau să te răstești la cineva, te lovești la cap pe neașteptate sau te împiedici, nemții spun: „Domnul pedepsește îndată vinile mărunte.“

Și invers, faptul de a nu fi luat cu mine pătura ca să mă protejez mi-a adus o recompensă deloc neînsemnată: ridicând privirea spre culmile cordiliei, am văzut luminile aprinse ale cabanei, cam la optzeci de metri deasupra capului meu.

Înghețat de-a binelea, mi-am zis că, dacă ajung cu orice preț până acolo, sunt salvat. Însă pentru asta nu aveam la îndemână decât firava lanternă a mobilului meu, care nu peste multă vreme avea să-i consume bateria.

Înainte de a porni la drum, am văzut pe ecran că trecuse de miezul nopții, ceea

ce făcea și mai neobișnuit faptul că luminile de la cabana lui Kosei-San erau aprinse. Trebuie să fi existat un motiv întemeiat pentru ca bătrânul japonez să folosească puțină energie de la plăcile solare pe care le văzusem în fundul cabanei.

Oare să mai fi salvat un sinucigaș care avea nevoie de conversații intensive?

Curiozitatea stârnită de activitățile acelui paznic deosebit aproape că m-a făcut să uit că tremuram de frig, până când am găsit o cărare cu câteva obstacole, dar care părea că mă duce pe culme.

Trecând printre tufișuri de mure, a trebuit să-mi scot de pe picioare o mulțime de țepi care mi se înfipseseră precum spinii lui Cristos, și pe deasupra să mă feresc de tot felul de pietroaie și de o bucată de lemn căzută, care aproape că m-a făcut să mă prăvălesc în râpă.

Lumina telefonului s-a stins cam la zece metri înainte de a ajunge la stânca ieșită în afară ce ducea la terenul plan unde se afla cabana. Însă stelele străluceau atât de tare deasupra acoperișului, încât păreau reflectoarele unui spectacol gata să înceapă.

Eu eram în rolul drumețului rătăcit care, pentru a doua oară în aceeași zi, se întorcea acasă mai mult mort decât viu.

Ajungând pe înălțimea unde se afla cabana, am iuțit pasul. Mă tot întrebam cum va reacționa Kosei-San dacă întrerupeam o ședință vitală cu ceai și confidențe.

Precaut, mi-am apropiat urechea de ușa în căutare de voci care să dezvăluie o prezență, dar n-a răzbătut nici un sunet.

Bănuind că bătrânul adormise lăsând luminile aprinse, m-am gândit că l-aș speria îngrozitor dacă aș ciocăni, când brusc mi-am dat seama că ușa era deschisă.

De fapt, în locul acela de la capătul lumii nu era nimic de furat, mi-am zis, și am împins ușa cu grijă.

Bătrânul paznic m-a primit cu un zâmbet, de parcă ar fi urmărit lupta mea cu muntele, și a umplut o farfurie adâncă cu o supă încă aburindă de pe reșou.

— Te așteptam... Mănâncă supa asta, dar înainte scoate-ți hainele. O să-ți aduc unele pe care le-a lăsat un tip de talia ta, să te schimbi.

10

Cele două daruri

Hainele uscate ale cuiva a cărui istorie teribilă nu-mi era cunoscută și supa miso cu verdețuri m-au revigorat de-a binelea. La sfârșit, un păhărel de sake fierbinte m-a făcut să mă simt în mare formă.

— În micul meu muzeu al amintirilor este un pat pentru oaspeți, mi-a spus, luând de pe masă farfuria și lingura.

— Înainte de a mă culca, dacă nu vă e prea somn, aș dori să vă întreb ceva.

— Dă-i drumul... mi-a zis, și s-a așezat la masă, privindu-mă cu atenție.

— Aș vrea să știu cum ați ajuns aici. Cu ce vă ocupați înainte? Și de ce trăiți într-un loc atât de izolat?

— E o poveste prea lungă ca s-o deapăn în noaptea asta, dar pot să-ți dezvălui cine a fost prima ființă pe care am salvat-o.

Am încuviințat bucuros. Mai bine asta decât nimic, așa că m-am pregătit să ascult altă istorie despre salvare, a treia după cea a lui Rose.

— Cum poți presupune, nu m-am născut în cabana asta, lângă prăpastie. Nici măcar nu sunt din partea locului. Sunt pasăre de oraș, cu toate că, încă din copilărie, simțeam că edificiile înalte, străzile zgomotoase, circulația, poluarea... nu sunt pentru mine. N-ai avut niciodată senzația că viața te-a pus într-un loc care nu-i pentru tine?

— Aproape că v-aș spune că e povestea vieții mele, dar continuați, vă rog.

— În copilărie și în tinerețe, dar și mult mai târziu, am simțit mereu că aparțineam munților. Așa încât, atunci când în sfârșit m-am pensionat și am ajuns cu adevărat stăpân pe timpul meu, m-am hotărât să cunosc meleagurile țării noastre. O să-ți povestesc altă dată despre munca mea, dar ia seama că, vreme de peste patruzeci de ani, cinci dimineți pe săptămână am plecat de acasă la șase și zece ca să ajung la serviciu. Făceam patruzeci și cinci de kilometri la dus, în mijlocul unor ambuteiaje îngrozitoare, ca să stau într-un birou până la șase după-amiaza și pe urmă să conduc 45 de kilometri la întoarcere. Știi câte

mii de kilometri sunt în atâta timp? Am calculat că tot la doi ani puteam face ocolul lumii. Și totuși n-am ajuns niciodată nicăieri. Nu m-am desfătat văzând peisaje incredibile și nici n-am cunoscut persoane deosebite. De aceea, îndată ce am putut, m-am hotărât să-mi investesc o parte din economii în călătorii prin toate locurile pe care voiam să le cunosc înainte de a muri.

— Și locul acesta atât de îndepărtat era în planurile dumneavoastră? Eu n-aș fi venit niciodată aici, dacă n-ar fi fost pentru...

— Stâncile astea erau unul dintre punctele cele mai importante ale rutei mele, dacă nu chiar cel mai important, a protestat și, văzându-mi surpriza, a adăugat: i-am promis unei persoane foarte speciale că voi veni să o cunosc și, cu toate că au trecut mulți ani de atunci, promisiunile care se fac din dragoste trebuie ținute întotdeauna, întotdeauna, așa că... În fine, să lăsăm asta. Fapt e că atunci când am sosit aici petrecusem vreo două săptămâni călătorind. Eram fericit, cu ochii împregnați de verde și albastru, de pământ și de mare.

Am urcat până aici într-o dimineață foarte devreme: voiam să văd răsăritul soarelui! Azi ai să te culci târziu de tot, dar bine ar fi să vezi unul altă dată. E o experiență unică, mă face să mă gândesc la cuvintele lui John Lennon: „Când faci ceva nobil și frumos și pare că nimeni nu-și dă seama, nu te întrista. Fiindcă în fiecare dimineață soarele ne dăruiește un spectacol minunat, și cei mai mulți dorm.“

Pe neașteptate, s-ar fi zis că bătrânul n-avea nici o grabă, așa că mi-am permis să mai umplu o dată cele două păhărele cu băutura încă fierbinte în cană.

— Când soarele se ivește după munți, razele luminează fiecare stâncă, pierzându-se în fiecare crăpătură, trezind fiecare plantă... O minune care se săvârșește în toate zilele, în milioane de locuri de pe planetă, chiar dacă mulți stăruie să trăiască în întuneric.

Aici stăteam eu, în ziua aceea, în picioare, în fața prăpastiei, meditând la toate astea, când dintr-odată am văzut-o. Primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost: Ce păr frumos are! Da, nu râde, a zis, muștrându-mă cu privirea. Pletele ei albe și lungi îi ajungeau până la mijloc.

După surpriza de la început, mi-am zis că în femeia aceea era ceva neliniștitor. Cred că avea cam șaptezeci de ani, dar nu părea defel bătrână. Stătea foarte liniștită acolo singură pe stâncă, de parcă ar fi încercat să-și întipărească fiecare detaliu al priveliștii, de parcă privea totul pentru ultima oară...

Pentru a-și face curaj, Kosei-San a luat o înghițitură din păhărelul de sake pe care i-l turnasem și a exclamat:

— Certitudinea aceea a fost ca o străfulgerare! Nu știu cum mi s-a înfiripat în minte, dar mușchii mi s-au încordat brusc, parcă având o viață proprie. Înainte de a-mi da seama ce fac, mâinile mele îi prinseseră o mână tocmai în clipa în care jumătate din trupul ei plutea deja în abis.

— Dumnezeu!

După zâmbetul enigmatic ce i s-a desenat pe chip, am înțeles că maestrul savura câteva secunde incertitudinea mea.

A continuat să vorbească, acum mai calm, ca și când ar fi scos la lumină povestea aceea dintr-un colț foarte îndepărtat al memoriei. Părea că înaintează printr-un lung tunel de amintiri și cuvinte prăfuite, căutându-le pe acelea care aparțineau primului episod din cea de-a doua parte a lungii sale vieți.

— Tunica ei era în tonuri de un portocaliu și galben foarte vii... și, pentru un moment, mi s-a părut un zmeu ca acelea pe care mi le făcea tata în copilărie... La răstimpuri, vântul sufla atât de tare, încât trebuia să trag din răspuțeri de el ca să nu-l pierd, cu riscul de a zbura și eu. Cam așa ceva mi s-a întâmplat în dimineața aceea pe stânci.

Se spune că atunci când ești gata să-ți dai sufletul, vezi cum ți se perindă vertiginos imagini din viață. Dându-mi seama că femeia mă putea trage după ea în prăpastie, un crâmpei din existență mi-a trecut prin fața ochilor într-o secundă.

În loc să-i dau drumul la mână ca să-mi salvez viața, am tras cu toată forța în sens opus, cu atâta putere, încât am căzut pe spate și, peste mine, zmeul acela uman.

— Și ce-ai făcut atunci? l-am întrebat, impresionat.

— La început nimic. Femeia plângea fără încetare, și eu am lăsat-o să-și deșerte povara. „Dă-ți voie să simți“ – nu așa spun cei care practică terapia Gestalt³?

3. Psihoterapia Gestalt a fost întemeiată, la jumătatea secolului XX, de Fritz Perls, Laura Perls și Paul Goodman, ca alternativă la psihoterapia analitică. Cuvântul *Gestalt* provine din limba germană și înseamnă atât ceea ce este aparent, perceput, conștient, cât și ceea ce provine din adânc, din mediul înconjurător, din inconștient. Este un tip de terapie axat pe conștientizarea și integrarea gândirii, a sentimentelor și a comportamentului din prezent – aici și acum. (N. red.)

Lacrimile au început să-mi pătrundă prin cămașa de vară, umezindu-mi pieptul, și atunci am mângâiat-o pe părul minunat. Când am simțit că se mai liniștise, fără să scot o vorbă, i-am ridicat fața cu grijă. Ochii ei erau două puțuri adânci de disperare.

Am ajutat-o să se ridice și am rămas amândoi în picioare pe stâncă. Neștiind

ce să fac, și nici ce să spun, căci nu mă mai aflasem niciodată în fața unui sinucigaș, am îmbrățișat-o pur și simplu. Ea a zâmbit o clipă, și soarele a răsărit în ziua aceea pentru a doua oară.

Atunci mi s-a făcut frică. Dacă mi-aș lua rămas-bun cu câteva cuvinte de îmbărbătare, îndată ce aş dispărea din raza ei vizuală, ar putea face saltul definitiv. Și eu n-aș mai fi acolo ca s-o salvez.

Doar pentru a câștiga timp, am întrebat-o: *Nu vrei să-mi spui povestea ta?*

— Ce poveste? m-a întrebat în șoaptă.

— Povestea ta. Toți avem una. Mă cheamă Kosei-San. Pe tine?

— Amanda, dar o să stăm de vorbă aici, la capătul lumii? m-a întrebat în timp ce-și strângea din două mișcări părul într-un coc. Fără să bem măcar o ceașcă de ceai? E drept că ziua mea nu a început prea bine...

Nu mi-am putut stăpâni râsul. La urma urmelor, simțul umorului era una din armele sale cele mai încântătoare. Avea cheile acestei cabane și m-a poftit înăuntru.

— Ce s-a întâmplat la acel prim ceai? l-am întrebat pentru a relua firul conversației; simțeam nevoia să cunosc povestea Amandei. Ce a împins-o pe o femeie atât de deosebită până în pragul... sinuciderii?

Kosei-San mi-a pus mâna firavă pe umăr, parcă mulțumindu-mi pentru întrebare. Ochii i se roteau prin încăpere, ca și cum ar căuta amintirea celui început ca maestru în arta ceaiului și salvator de vieți.

— Toni, am învățat multe lucruri la acea primă întâlnire. Amanda a fost un adevărat dascăl... Pentru început, am învățat... că nu putem să judecăm cu ușurătate. Fiecare om își are motivele lui pentru a trăi sau a dori să moară, și prima mea misiune era să-l ascult fără să-l judec.

„Am văzut răsăritul soarelui de sute de ori de pe aceste stânci“, mi-a povestit ea, „deși sunt din New York. Am descoperit acest loc în tinerețe, cu un iubit cu care am străbătut țara făcând autostopul. Pur și simplu ne-am îndrăgostit de peisajul de aici. Eu începeam să pictez, el studia arta fotografică. Amândoi îndrăgeam lumina și culorile. Ne-am făcut promisiunea să cumpărăm cabana, care era a unui avocat din Luckyfield, îndată ce vom putea trăi din arta noastră.“

— Și și-au ținut promisiunea? l-am întrebat pe Kosei-San, care își amintea fiecare cuvânt al ei; Amanda îl fascinase, de bună seamă. Sau era ceva mai mult decât asta.

— Mi-a povestit că, după ce și-a luat licența în Belle Arte, a început să dea lecții particulare, să deseneze pentru reviste, mutându-se dintr-un oraș în altul...

Până când, într-o bună zi, soarta i-a zâmbit. Un critic reputat a dedicat o scurtă cronică într-o revistă prestigioasă unui desen al ei care apărea... pe meniul unui restaurant grecesc! Îți poți închipui?

— Nu se știe niciodată unde ne așteaptă norocul, am spus din experiență. Și nici nenorocirea.

— Un galerist s-a dus să mănânce la restaurantul acela unde ea era chelneriță, și în treacăt i-a văzut mapa... Asta i-a deschis poarta galeriei lui, unde i-a organizat cea dintâi expoziție. După zece ani, Amanda a reușit să-și țină promisiunea și a cumpărat cabana, deși nu împreună cu iubitul fotograf, ci cu primul ei soț, un economist newyorkez care s-a plictisit îngrozitor în zilele petrecute acolo.

După cinci veri, au divorțat. Locul acesta i-a rămas ei, și n-a încetat niciodată să vină. Singură, însoțită, cu al doilea bărbat, cu doi amanți, cu prieteni, cu elevi... A fost foarte fericită și era convinsă că aici a pictat cele mai bune lucrări.

— Atunci... de ce a vrut să se arunce în prăpastie, în zorii acelei zile? am întrebat intrigat.

— Și eu i-am pus aceeași întrebare, a murmurat Kosei-San.

A zăbovit câteva minute până să-mi răspundă, fără să-și ridice privirea de pe fundul ceștii, de parcă ar fi citit în frunzulițele infuziei din fructe de pădure și nalbă. În cele din urmă, a slobozit răspunsul fără să-i tremure vocea:

„Am Alzheimer. Deși nu știu exact când voi înceta să mai respir, am cât de cât o idee despre momentul când o să-mi dau duhul: în cel mult un an. Sau ești dintre cei care cred că a respira înseamnă a trăi, Kosei-San? A trăi înseamnă a putea să pictezi, să râzi, să călătorești, să gândești, să vorbești, să-ți amintești, să visezi, să iubești... În mai puțin de douăsprezece luni n-o să mai fiu în stare s-o fac. Amanda Sean, artista, amanta, prietena, profesoara, va fi moartă. Nu vor mai exista nici culori și nici sunete în mintea mea. Numai neant și liniște absolută. Crezi că asta e viață?“

— Ce i-ai răspuns? l-am întrebat nerăbdător.

— N-am fost în stare decât să-i strig „Nu!“ și mi-am acoperit ochii. Amanda m-a privit indignată, și pe bună dreptate. Ea își acceptase verdictul. Cine era necunoscutul acela care îndrăznește să strige pentru ea? Din fericire, a înțeles că era un strigăt sincer și nu m-a dat afară din cabană. Și ce bine că n-a făcut-o, fiindcă în dimineața aceea mi-a făcut un dar nespus de prețios. Sau, mai bine zis, două, care mi-au întors lumea cu susul în jos.

Maestrul a tăcut iar, în liniștea zorilor. Era limpede că îi plăcea să se joace cu

mine. Povestea mă pusese pe jar: ce daruri putuse să-i facă femeia aceea extraordinară?

— Amanda mi-a dăruit o a doua viață plină de sens, a spus Kosei-San, fără să mai aștepte să-l întreb. M-a transformat în omul abisului, cum îmi zici tu. După ce ne-am despărțit îmbrățișându-ne, m-a întrebat: „Știi la ce mă gândeam când atârnăm deasupra prăpastiei?”

Am privit-o cu nemărginită curiozitate. În picioare în dreptul ușii, scăldată în lumina soarelui, mi s-a părut femeia cea mai frumoasă din lume. Înainte de a mă duce la hotelul meu din Luckyfield, am avut senzația că în ea erau două ființe: cea care era gata să dispară în tunelul uitării și cea care nu va înceta în veci să strălucească. Ea a rostit atunci răspunsul propriei sale întrebări:

„Mă gândeam la toate mâinile pe care le-am strâns de când sunt în viață... Cele ale părinților și bunicilor, ale iubiților, ale elevilor mei, ale ziariștilor și colegilor... și că ultima avea să fie cea a unui necunoscut. Avea să fie ultima mână pe care o strâng.”

A doua zi dimineață, pe când făceam la hotel check out-ul după micul dejun, recepționistul mi-a întins un plic închis. Înăuntru era o cheie și un bilet: „*Mulțumesc pentru ultima mână, sărutări, Amanda.*”

Pradă emoției, Kosei-San și-a șters ochii cu o batistă albă. După ce și-a tras sufletul, și-a scos boneta de lână și a lăsat-o pe masă, ca o dovadă de respect postum față de protagonista din zorii acelei zile.

— Amanda îmi dăruise cabana visată de ea și încă ceva, și mai de preț – mi-a dăruit o misiune care avea să dea sens vieții mele. A făcut din mine paznicul stâncilor, ultima mână pentru ființele disperate care aleg acest loc ca punct final al călătoriei lor.

— Și ce s-a întâmplat cu Amanda?

— Nu ne-am mai văzut niciodată, a răspuns consternat. Îmi închipui că, după câteva luni, așa cum îi spusese rădăcinii, a făcut o călătorie în sine ei, adânc, atât de adânc, încât a uitat drumul înapoi. Însă înainte de asta, a făcut să-mi parvină tabloul pe care îl vei găsi deasupra patului tău.

Micul muzeu al amintirilor

Se făcuse deja trei când m-am retras în camera unde credeam, înșelându-mă, că nu voi petrece decât noaptea aceea.

După ce am făcut duș cu un jet anemic de apă rece în baia spartană din cabană, m-am așezat în patul din camera pentru oaspeți, exact în fața celei a lui Kosei-San.

Ultimul tablou în ulei al Amandei Sean era mic ca dimensiuni, dar de o imensă semnificație existențială. Nu-mi puteam lua ochii de la mâna aceea care strângea o altă mână în mijlocul neantului.

Dacă aș fi avut posibilitatea să-mi încarc mobilul, aș fi făcut o fotografie în vederea viitorului reportaj, care trebuia să mai includă și poze cu maestrul îndeplinindu-și menirea de păzitor al prăpastiei.

Kosei-San cu spatele, în depărtare, stând de veghe pe stânci; în bucătăria lui, încălzind apă pe un reșou; la masa unde se dovedea maestru în ale vieții și în arta ceaiului.

Puteam să-mi imaginez articolul publicat într-un supliment duminical al unui ziar important, cu toate că un glas lăuntric mă avertiza să n-o iau prea repede. Abia sosisem la Templul Ultimei Mâini – puteam să-l numesc astfel – , și cunoșteam deja trei povești cu deznodământ fericit.

Simțeam însă nevoia să aflu și mai mult.

Pe de altă parte, mai era neplăcuta poveste cu urna. Nu puteam accepta ca Jonathan să fie părăsit în râpa aceea pustie, când dorința lui fusese să se odihnească în alt loc.

Cu gândul la toate astea, îmbrăcat cu un pulover prea mare drept pijama, m-am sculat să mă uit la „micul muzeu al amintirilor“, cum îi spusese Kosei-San.

Aprinzând o lumânare, am găsit pescărușul lui Owen lângă fereastră. Era o minunăție de linii și culori, care creau efecte ciudate, armonizându-se.

Luminând mai departe peretele, m-am oprit în fața a ceea ce mi s-a părut a fi o

poză a tinerei Rose, în ziua nunții ei cu Josh. Aceeași poză o avea în mână în ziua în care se gândise să se arunce în gol.

În imaginea aceea festivă, perechea era strălucitoare. Chipurile mirilor iradiau o fericire trainică, neumbrite de greaua încercare pe care le-o rezerva soarta.

„Ce efemeră e fericirea!“, mi-am zis când m-am întors în pat cu lumânarea aprinsă în sfeșnic.

L-am pus pe noptieră, unde se afla un volum de poeme de Kavafis, marele poet în agonia Alexandriei grecești. Fără îndoială, îl lăsase acolo ultimul călător prin viață care ocupase patul acela îngust.

Răsfoindu-l la întâmplare, m-am oprit exact la poemul intitulat „Lumânări“.

*Zilele din viitor se așază-n fața noastră,
șir de lumânări aprinse -
lumânările aurii, vii și calde.*

*Zilele trecute ne rămân în urmă,
trist șirag de stinse lumânări,
cele-apropiate mai fumegă încă,
lumânări topite, reci și îndoite.
Să le văd eu nu vreau, forma lor mă doare,
mă doare-amintirea primei lor lumini.
Mă uit doar în față, la cele aprinse.*

*Înapoi eu nu vreau să privesc, mă sperii
ce iute sporește șiru-ntunecat,
ce iute se înmulțesc lumânările stinse.⁴*

4. Konstantin V. Kavafis, *Poezii*. Traducere și studiu introductiv de Aurel Rău, Ed. Virtual, 2011. (N. red.)

Lectura aceea nu era chiar cea mai indicată să îmi ridice moralul, căci imaginea efemerității vieții s-a adăugat dezolării și incertitudinilor mele.

După un răstimp îndelungat în care m-am tot întors de pe o parte pe alta, mi-a fost clar că nu-mi va fi ușor să închid ochii. În ciuda orei înaintate, nu-mi era deloc somn.

Agnostic convins, crezusem întotdeauna că morții nu se duc nicăieri. Dar chiar și așa, mă neliniștea gândul la resturile lui Jonathan, pierdute undeva prin pădurea înghețată, în bătaia ploii, pradă prafului, insectelor și mușchiului.

Nu-mi cădea bine ca fratele meu să rămână acolo, aiurea, singur și părăsit.

Urmând un impuls irațional, am sărit din pat și mi-am pus din nou hainele de împrumut.

Strălucirea lunii și a stelelor ilumina ușor interiorul cabanei, așa că nu mi-a fost greu să-mi găsesc drumul până la ușă, care era tot descuiată.

Afară, m-a copleșit liniștea ce învăluia sclipirea cerului, răspândind destulă lumină ca să deslușesc limpede peisajul cu stânci abrupte.

Ca alt suflet deznădăjduit pe lângă cele care ajungeau la marginea prăpastiei, m-am îndreptat spre creste cu speranța că maestrul dormea adânc, pentru a scăpa de supravegherea lui.

Calculându-mi fiecare pas pe pietrele umede încă de la ploile trecute, am ajuns la o mică platformă aproape de cuibul de vultur pe care-l văzuse japonezul.

De acolo mi-am îndreptat privirea spre fundul împădurit al văii, luminat blând de limpezimea albă ca laptele a lunii.

Deși știam că fratele meu nu mă poate auzi, mai ales de la această înălțime, am simțit nevoia să-i vorbesc.

— Nu știu unde te-ai ascuns, Jonathan, dar nu-mi pasă. Îți mulțumesc că m-ai adus până aici.

Ceaiul amar al eșecului

Ca o stranie vietate ce iese din vizuina ei, capul lui Kosei-San a inspectat încăperea unde eu, așezat la masă, așteptam zorile.

— E încă devreme, a spus, mă duc să fac ceaiul.

Am văzut pe chipul lui cearcăne adânci. Eu nu închiseseam ochii, dar nici maestrul nu petrecuse o noapte bună. Cu o tresărire de remușcare, m-am întrebat dacă își dăduse oare seama că plecasem în excursia mea nocturnă.

— Trebuie să cobor în râpă să caut... am zis ca să-mi justific prezența acolo.

— Și asta nu poate aștepta o jumătate de oră? Am altă poveste să-ți spun.

Am încuviințat cu plăcere. Bărbatul acela începea să mă cunoască. La urma urmelor, m-am gândit, rucsacul și Jonathan n-aveau să se miște din locul unde se aflau. Însă, când m-aș întoarce, se prea poate ca povestea aceea să se fi destrămat.

— Vreau să-ți vorbesc de cineva, a spus bătrânul, începând ritualul infuziei.

Mi s-a părut că deslușesc o umbră de tristețe în cuvintele lui și o anume îngrijorare în privire. Am înțeles că nu eu îi răpisem liniștea. Peste noapte i se arătase o fantomă din trecut, și acum Kosei-San încerca s-o readucă la viață.

A așteptat să pună pe masă ceaiul, lângă un platou cu pâine prăjită și marmeladă, și a început:

— Leonard se apropia de cincizeci de ani. Nimic din aspectul lui nu atrăgea atenția. Tunsoarea, hainele, gesturile îi erau cât se poate de comune. Totuși, îndată ce l-am văzut hoinărind pe aici, am știut că era ceva neobișnuit în el.

M-am dus să-l salut și mi-a zâmbit. După ce a făcut un comentariu despre vremea bună din ziua aceea, a mers mai departe printre stânci.

M-am decis să merg în urma lui la o distanță prudentă. Nu avea nimic cu el. Era îmbrăcat ca și cum s-ar fi dus să-și cumpere ziarul: nici rucsac, nici hartă, nici aparat foto. Pantofii de oraș m-au convins să fiu cu ochii în patru.

Pe atunci trăiam în cabană abia de un an, dar am știut că nu trebuia să-l pierd

din vedere. Am venit în urma lui tot mai aproape, însă chiar și așa nu și-a dat seama. Părea închis în sine.

După câteva minute, a ajuns la capătul stâncilor, într-un loc în care peretele muntelui cade vertical. L-am văzut cum a rămas acolo, liniștit. Nu tremura. Avea privirea ațintită în zare, ca și cum n-ar fi vrut să se uite încă la hăul ce i se căsca în față.

Apoi s-a așezat pe margine, cu picioarele atârându-i deasupra prăpastiei. Și a început să și le balanseze cu o mișcare distrată.

După ce am mușcat din pâinea cu marmeladă, profesia mea de jurnalist m-a făcut să-i întrerup un moment povestirea:

— Desigur, erau indicii îngrijorătoare, am spus, vrând parcă să insinuez ceva. Un bărbat singur, cu haine de oraș și fără nimic în mână, poate fi suspect. Dar scena pe care mi-o descrii pare foarte liniștită. S-ar fi zis că respectivul Leonard nu era deloc grăbit să se arunce. Asta nu te-a făcut să eziți?

Kosei-San și-a dus la gură ceaiul aburind, ascunzându-și câteva secunde chipul ofilit, înainte de a răspunde:

— Știi, Toni, oamenii care vin până aici ca să se arunce în prăpastie au adesea nevoie s-o facă treptat. Pare ușor să faci un pas... și încă unul, dar nu e deloc așa. Îmi place să cred că picioarele refuză să facă ultimul pas în gol. Este cel de pe urmă act de rezistență al vieții care ne reține și ne determină să ne aruncăm ancora pe pământ.

Leonard mi-a povestit mai târziu că se așezase fiindcă picioarele nu-l mai țineau. Pe când și le balansa ca să-și da curaj, și-a zis că i-ar fi mai ușor să se arunce dacă nu vedea soarele strălucitor, imensitatea cerului. De asta își plecase privirea spre pietre. Nu știa că un bătrân avea să se așeze lângă el și să-l invite la un ceai, schimbându-i astfel planurile... chiar dacă numai pentru câteva ore.

Kosei-San a tăcut. Din privirea lui îngrijorată, am dedus că se afla parcă din nou în fața abisului.

— Mi-am dat imediat seama că Leonard era un om foarte educat, obișnuit să fie pe placul celorlalți. Mi-a povestit că fusese director comercial la o mică firmă, mulți ani, până când ceva s-a schimbat.

„Nu trec printr-o perioadă prea bună“, mi-a spus. „De asta am venit aici. Să găsesc puțină pace în mijlocul naturii.“

L-am privit cu înțelegere și l-am invitat să bea un ceai cu mine. A acceptat pe loc, și, când am ajuns aici, și-a deschis sufletul cu mare ușurință. Au fost multe semne ca să realizez ce avea să se întâmple, dar pe atunci n-am știut să le

descifrez, a adăugat Kosei-San cu o expresie abătută.

— Ce ți-a povestit? l-am întrebat, îndemnându-l să continue.

— Mi-a spus că fusese un om fericit până când jocul de noroc i-a ieșit în cale. Până atunci, avusese tot ce-și poate dori un bărbat. O nevastă și o fată minunate, o mulțime de prieteni, un loc de muncă unde era apreciat, o casă a lui.

Schimbând cu desăvârșire subiectul, și-a ațintit asupra mea ochisorii inteligenți și m-a întrebat:

— Ți se pare foarte amar ceaiul ăsta? Poate că am lăsat infuzia prea mult timp...

Am intuit că povestea aceea, cu deosebire aceea, îl durea mai mult ca oricare alta.

— Nu, e bun, am răspuns, cu speranța că se va întoarce cu mulți ani în urmă, la scena aceea.

Kosei-San și-a plecat capul și s-a adâncit iar în povestire:

— A spus că se dusesse pentru prima oară la cazinou, ca să se distreze cu un grup de clienți. În seara aceea a câștigat cinci sute de dolari, norocul începătorului. I-a cheltuit invitându-i pe toți la un pahar. L-au felicitat pentru norocul și generozitatea lui.

Lui Leonard i-a plăcut nespus senzația aceea. Pe parcursul vieții fusese felicitat pentru multe... dar niciodată pentru noroc, care n-avea nimic a face cu munca și capacitatea lui. De asta a vrut să vadă dacă într-adevăr intrase în grațiile zeiței Fortuna. A revenit cu soția la cazinoul din Luckyfield, care astăzi e închis, slavă Domnului. Au jucat și a câștigat din nou... De data asta, opt sute de dolari.

Acest al doilea noroc a fost o lovitură mortală. Leonard a continuat să joace, de fiecare dată mai tenace. Uneori pierdea, alteori câștiga. S-a apucat de calculul probabilităților, ca să înțeleagă cum ieșeau numerele la ruletă. A ajuns să creadă că descoperise acea variabilă a hazardului ce îi permitea câteodată să savureze dulceața succesului. În nebunia lui, se lua la întrecere cu norocul, o întrecere pe care nu putea decât s-o piardă.

S-ar părea că îți descriu un prost, Toni, dar te asigur că nimeni nu se poate feri de greșeli. Eu încerc mereu să am în minte că nu sunt mai bun decât cei care acceptă să bea un ceai cu mine. Toți putem să avem slăbiciuni la un moment dat, și atunci...

Povestea lui cu dependența mi-a amintit-o pe aceea a unei ființe pe care o cunoșteam foarte bine: eu însumi. Și eu căzusem pradă iluziei succesului și mă

simțisem atras de joc, deși nu de acela de la masa cazinoului.

Singurătatea în care mă aflu, după moartea lui Jonathan, dovedea că pierdusem.

— Mai întâi, Leonard a cheltuit banii pe care soția și el îi economisiseră pentru vacanța de vară. Apoi, pe cei puși deoparte de ani de zile pentru renovarea casei și pentru universitatea fetei lor. Și-a vândut mașina și a cumpărat alta la mâna a doua, care stătea veșnic la atelier. A început să ceară bani de la prieteni, și în curând n-a mai putut face față datoriilor.

— Și nu era nimeni care să-i deschidă ochii? Nici un prieten nu s-a oferit să-l ajute efectiv?

Kosei-San a oftat înainte de a răspunde:

— Vecinii și colegii fugeau de el. Sau poate fugea el, de rușine. Nimeni nu mai voia să-i dea bani, nici banca unde ipotecase casa. Disperată, nevasta l-a convins să meargă împreună la ședințe de terapie, dar el era atât de dependent de joc, încât s-a obișnuit să se dedubleze: era acum omul care se ducea la terapie, și acum omul care se ducea la cazinou. O vreme lucrurile au mers așa, până când i-au interzis accesul în cazinou și la sălile de joc din Luckyfield.

— Ce-a făcut atunci? am întrebat, ridicându-mă ca să mai pun apă la fiert.

— S-a apucat de partide ilegale, prin baruri de cartier nerecomandabile. La început, cu conversația lui plăcută, a reușit să-și înșele noile victime, dar a făcut o greșală de calcul: a vrut să tragă pe sfoară pe cine nu trebuia.

Într-o dimineață în zori, s-a întors acasă și și-a găsit nevasta și fata plângând îmbrățișate. Niște bătauși le amenințaseră din cauza datoriilor lui. Chiar în seara aceea, cumnatul a venit și le-a luat cu el.

Leonard și-a pierdut casa și și-a găsit refugiu în magazia unui fost asociat căruia i s-a făcut milă de el. A trăit acolo ascuns, ca un animal speriat, până când, după un an, s-a întâmplat ceva ce a însemnat o întorsătură definitivă pentru el.

— Ce s-a întâmplat?

— Mergând pe stradă, fără un ban în buzunar, și-a văzut nevasta la braț cu alt bărbat, care părea cumsecade. Era și fata lor cu ei, și amândouă râdeau vesele. Ultima oară când le văzuse plâneau speriate. Reacția lui a fost cu totul neașteptată.

— Îmi închipui că a avut o criză de gelozie, am spus, ținând ceașca de ceai în mână. Poate că l-a înfruntat pe noul partener al nevastei, sau poate pe ea și pe fata lor, simțindu-se trădat.

— Dimpotrivă! a exclamat Kosei-San. În dimineața aceea s-a simțit, în fine,

ușurat. Și-a dat seama că fusese pe punctul de a le distruge viața, dar că reușiseră să și-o refacă. Ele avuseseră într-adevăr noroc. Viața le-a oferit o a doua șansă să fie fericite. Mi-a spus că se simțea în sfârșit liber să facă un pas în lături.

— Ce voia să spună cu asta?

— L-am întrebat și eu. Mi-a explicat că nu voia să mai fie în veci o piedică în viața lor. Și nici pentru prietenii lui, sau pentru fostul asociat care îl adăpostea și hrănea. De asta venise aici. Liniștea întipărită pe chipul lui era a omului care nu mai are nimic de pierdut, pentru că pierduse deja tot.

Mi s-a părut că văd în privirea lui Kosei-San o licărire de implorare. Intuiția mi-a spus că lucrul cel mai bun pe care-l puteam face era să-l încurajez să recupereze din sinea lui resturile acelei istorii, scufundate în memorie precum resturile unui naufragiu.

— Am stat de vorbă ceasuri întregi, până când s-a înnoptat. Toni, eu eram conștient că, dacă îl lasam să plece, omul acela se putea pierde pentru totdeauna, așa că i-am oferit să rămână să doarmă. Eram încredințat că a doua zi, cu capul mai limpede, aveam să găsesc o soluție pentru Leonard.

Kosei-San s-a ridicat pentru a face câțiva pași în mica încăpere, cum făcuse în prima zi după sosirea mea la cabană. De atunci părea că trecuse o veșnicie.

S-a oprit o clipă în dreptul șemineului și a răscolit jarul, ca să ațâțe focul. Apoi a mai pus un lemn, care a trosnit înainte ca liniștea să pună iar stăpânire peste toate.

Deși ne aflam în pragul verii, un frig ce te pătrundea până la oase răzbise în cameră.

În dimineața aceea am descoperit că liniștea e plină de zgomote, căci, ori de câte ori bătrânul tăcea, îmi reveneau în minte conversațiile pe care nu voi mai putea să le am niciodată cu Jonathan. Poate că de asta mi-era greu să părăsesc cabana. O parte din mine stăruia să rămână în Templul Ultimei Mâini, unde se povesteau drame care, cel puțin, nu erau ale mele.

Kosei-San se mișca prin bucătărie, străin de furtuna pe care o stârnise înăuntrul meu.

Înainte de a se așeza din nou, a deschis un sertar și a scos o hârtie scrisă de mână. Când a lăsat-o pe masă, mi-am dat seama că ochii îi străluceau, iar colțurile gurii i se arcuiau de dezamăgire ca un pod.

— Acesta a fost primul meu mare eșec, și nu trece o noapte fără să-mi amintesc cât de prost am fost că m-am culcat în timp ce Leonard scria asta și pleca din casa asta... și din viața lui.

Am luat hârtia în mâini. Era scrisă cu o caligrafie extrem de îngrijită, ca aceea a unui copil dornic să-i fie pe plac învățătorului.

Dragă Kosei-San,

A sosit ceasul să mă retrag ca să mă odihnesc.

Pașii mei pe acest pământ au ajuns la final. A fost un timp în care am fost util și plăcut celorlalți, și sper să nu-și aducă aminte de mine numai din cauza greșelilor mele.

Am certitudinea că planeta va continua să se învâртеască fără mine, și că fiecare va putea să-și urmeze drumul și să muncească pentru propria fericire.

Plec din lumea asta cu un dar de preț, pe care nu speram să-l primesc. Orele petrecute în compania dumneavoastră, maestre, sunt cele mai frumoase pe care le-am trăit de când am pariat pe viața mea și a familiei mele, la ruletă.

Doresc ca evocarea lungii noastre conversații să-mi fie ultima amintire din această lume.

Cer iertare tuturor pentru toate greșelile mele, și pentru neplăcerile pricinuite de ceea ce sunt pe punctul să fac.

Leonard

După citirea acestei scrisori de adio l-am privit pe Kosei-San, care părea ușurat că-și poate împărtăși cuiva secretul.

Apoi mi-a explicat:

— M-am dus la poliție, care a avut nevoie de toată ziua ca să găsească trupul lui Leonard pe fundul râpei. Când l-au ridicat, începea să se însereze. Totuși, simțeam că într-un anume fel el continua să fie acolo.

Bătrânul a răsuflat din greu înainte de a încheia povestea:

— Poți să crezi sau nu, dar în acel asfințit am văzut că sufletul lui Leonard plutea deasupra noastră, deasupra mea și a stâncilor, până s-a pierdut printre nori.

Un astronaut pe pământ

După eșecul de ieri după-amiază, când furtuna se dezlănțuise pe când căutam cenușa fratelui meu, Toni cel metodic, capabil să conducă o agenție, a preluat cârma.

Aveam nevoie de haine pentru a mă îmbrăca fără să par un cerșetor. Aveam unele de schimb în portbagajul mașinii, dar trebuia să fac rost de niște bocanci și de o macetă, ca să-mi croiesc drum până la urnă, dacă reușeam până la urmă s-o găsesc.

La douăzeci și patru de ore de la sosirea mea la Templul Ultimei Mâini, cum îl botezasem, mă întorceam la miradorul de unde pornisem, cu impresia că lipsisem din lume vreme de secole.

Un avantaj al planului era că acum cunoșteam drumul și nu trebuia decât să-l fac în sens invers.

Ajungând la albia râpei, unde fiecare frunză dădea impresia de umezeală și de viață, am căutat cu privirea iepurele care-mi ieșise în cale, dar n-am fost în stare să recunosc nici măcar locurile pe unde trecusem.

Chiar și așa, luminozitatea zilei mi-a permis să găsesc cărarea ce ducea la mirador, cu avantajul că se afla la o înălțime mult mai mică decât stâncile cu cabana lui Kosei-San.

M-am pomenit pe platforma crăpată de beton mult mai repede decât speram.

Miradorul era tot pustiu la acel ceas al dimineții, și vechiul meu Ford părea că mă așteaptă în soare, ca o mascotă credincioasă și decrepită.

Aruncând o ultimă privire cabanei de la marginea prăpastiei, o melancolie subită și de neînțeles a pus stăpânire pe mine.

Eram neliniștit ca nu cumva întoarcerea mea la civilizație să mă acapareze, îndepărtându-mă de locul acela unde viața se scurgea în alt ritm și cu alt tâlc.

Am scos din portbagaj sacoșa de sport unde îmi pusesem hainele și am lăsat-o pe scaunul pasagerului din dreapta, cu gândul să mă schimb la prima stație de

benzină întâlnită în drum.

Odată așezat la volan, locul din spate gol m-a făcut să-mi blestem stupida idee de a fi luat urna în expediția mea pe stânci.

Când am învârtit cheia în contact, motorul a răspuns, cu toate că eram convins că benzina din rezervor era gata să se termine. Tot ce părea a fi în favoarea mea, mi-am zis, era că șoseaua aceea în stare proastă cobora tot drumul, așa că puteam ajunge la Luckyfield cu doar un pic de benzină.

De acolo, prima mea sarcină era să dau de benzinăria cea mai apropiată.

Ca să verific, aveam nevoie de smartphone-ul meu, așa că l-am conectat la încărcătorul mașinii. Apoi am apăsat ușurel pe accelerator și m-am întors până am ajuns pe șoseaua care ducea înapoi spre orașul- fantomă.

Trecând pe lângă cazinoul unde Leonard își pierduse întreaga viață, celularul s-a trezit cu un zumzet care mi-a încordat toți mușchii.

Dacă activam datele, aveam să mă pomenesc cu o ploaie de mesaje ce mă vor readuce cu forța la realitatea de care fugeam. Chiar cu riscul să rămân în pană, am decis să conduc mai departe, până la autostrada de unde deviasem în căutarea lui Kosei-San.

Viteza mea aproape ca de broască țestoasă, ca să economisesc și ultima picătură de benzină, a stârnit o groază de claxoane dinspre ceilalți șoferi, care mă depășeau cu înjurături.

După cinci kilometri, a apărut ca o oază salvatoare o stație de benzină lângă un mic centru comercial.

Am făcut plinul și, când am ieșit din mașină cu sacoșa de sport, m-am simțit ca un astronaut care aterizează într-o lume neprimitoare.

Pasagerul clandestin

Mi-am petrecut toată ziua hoinărind prin centrul comercial până pe înserat. Îndată ce am ieșit de acolo, încărcat cu pungi ca un amărât de cumpărător de duminică, cerul s-a înnorat până a acoperit cu desăvârșire lumina apusului. Se apropia o furtună teribilă.

Punând cumpărăturile pe bancheta din spate, dubla absență a lui Jonathan – după ce el și-a pierdut viața, eu îi pierdusem cenușa – a devenit și mai apăsătoare. Indispus, pe când ieșeam din parcare ca s-o iau din nou pe șoseaua, mi-am zis că nu mă voi întoarce acasă până nu rezolv încurcătura aceea.

Două tunete unul după altul au bubuit pe capota mașinii precum tobele dintr-o operă de Wagner.

Preț de un ceas, reportajul cu Kosei-San îmi ieșise din orizontul mental, la fel de întunecat ca furtuna care mă ajungea din urmă.

O ploaie fină a început să se prelingă pe parbriz.

Cu puțin înainte de a ajunge la răspântia care ducea înapoi spre Luckyfield și la miradorul de care de asemenea uitasem, o camionetă care mergea în fața mea a frânat până s-a oprit în mijlocul șoselei.

Aproape am smuls frâna de mână pentru a mă putea opri la câțiva centimetri de rabla aceea, care aparținea unei cooperative de agricultură biologică.

Revenind la rolul de om agitat din timpurile mele de director, am ieșit din mașină trântind ușa și, cu capul biciuit de ploaie, am dat fuga la camionetă să cer socoteală.

Șoferul, un grăsan ce părea adept al mișcării Rastafari, cu ochelari mici ca John Lennon, lovea bordul cu o anume parcimonie, zicând:

— Rabla asta și-a dat duhul. De-a binelea, frate!

— Ai nevoie de telefon ca să chemi să te tracteze? l-am întrebat, oferindu-i smartphone-ul meu încă stins.

— Mulțumesc, dar am anunțat deja, frate. Un coleg mecanic o să ne

remorcheze, însă îți spun că nici Domnul din cer nu mai urnește relicva asta.

Înainte de a-i ura baftă, m-am întrebat la ce se referise când a spus „să ne remorcheze“. Poate că vechea furgonetă era un membru al familiei, chiar dacă va sfârși la cimitirul de mașini.

Fugind înapoi la mașină, ploaia care mă biciuia era atât de deasă, încât abia când m-am așezat la volan mi-am dat seama că nu eram singur.

— Mă iei?

Spre surpriza mea, persoana care mă întrebase era o fată așezată pe locul din dreapta. Și nu se mulțumise doar să intre în mașina mea fără să-mi ceară voie, ci își mai și descărcase rucsacul lângă cumpărăturile mele, pe bancheta din spate.

În împrejurări normale, aș fi dat-o afară fără menajamente, dar eram prea uluit ca s-o fac.

— Dar... de unde ai mai apărut și tu?

Drept orice răspuns, s-a încruntat. Câteva clipe am rămas în tăcere, față în față. Sub șuvițele ude, ochii negri îi licăreau veseli.

Chiar în secunda aceea s-a produs un mic miracol: supărarea mi s-a risipit privindu-i.

„Ocupanta“ și-a scuturat pletele, și o ploaie fină a căzut în interiorul mașinii.

— Ce noroc că ai apărut! Detest să rămân în pană oriunde.

Inima începuse să-mi bată ciudat de repede, pe când vocea ca torsul unei pisici a pasagerei neașteptate îmi răsuna ca dintr-o zonă îndepărtată. Fata părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani.

— De dimineață, soarele ardea ca o torță. Cine să-și fi închipuit că o să vină asemenea furtună?

Era clar că nu tăcea nici pe ploaia asta. Pe neașteptate, a izbucnit în râs, fără nici un motiv.

Am început să cred că pasagera clandestină era sărită de-a binelea. Și, cu toate că o vedeam pentru prima oară, mi-am zis că râsul acela îmi era cunoscut. Sau să fi fost oare dorința mea de a o cunoaște?

— Nu plecăm?

Am încuviințat și, parcă ieșind dintr-un vis, am ocolit furgoneta naufragiată în toiul furtunii, revenind pe banda mea. Doar atunci am întrebat-o:

— Unde mergi?

— Unde mă duci!

Observându-mi uimirea, a adăugat:

— De zile întregi sar dintr-o mașină în alta, ca Jack Kerouac. Și am avut

ghinionul să naufragiez cu drogatul ăsta.

— Atunci... ți-e totuna unde mergi?

Fata cu pletele ude și-a mușcat buzele și, ridicând ochii în tavan, a răspuns:

— Depinde. În fine, am o destinație... Sau mai degrabă o etapă pe parcurs. Mă duc la o fermă aproape de Seattle, dar nu sunt grăbită să ajung.

— În cazul ăsta, n-o să-ți fiu de mare ajutor, i-am spus în timp ce viram la stânga, până m-am oprit lângă bordură. Se întunecă, iar eu merg aici aproape... într-un loc care nu-i în nici o parte.

— Pe indicator scria Luckyfied, mi-a spus pe un ton provocator. Asta e undeva, nu?

— A fost, dar de ani de zile orașul e părăsit. De fapt, eu merg mai departe de Luckyfield, mai departe de orice. Iar Seattle e la câteva mii de kilometri de aici. Mai bine întoarce-te pe șosea... precum Kerouac, i-am zis, pomenindu-l și eu pe autorul romanului *Pe drum*.

— Nici vorbă! Acum mi-ai stârnit curiozitatea. Vreau să cunosc locul ăsta care nu-i în nici o parte.

M-am dat bătut și am pornit iar motorul, îndreptându-mă spre orașul pustiu. Chiar atunci, ea a început să cânte, cu un glas surprinzător de cristalin:

Freight train, freight train, run so fast

Please don't tell what train I'm on

They won't know what route I'm going...⁵

⁵. *Freight Train*, piesă compusă de Elizabeth Cotten, la începutul secolului XX, și devenită foarte populară în timpul revenirii muzicii folk în America, în perioada anilor 1950–1960. (N. red.)

Pe când străbăteam străzile întunecate ale orașului pentru care timpul se oprise, având-o alături pe necunoscuta care cânta, am simțit ceva ce nu mai trăisem din adolescență: siguranța că mă aflu în locul potrivit la momentul potrivit.

Era absurd să mi se întâmple asta *într-un loc care nu-i în nici o parte*, lângă cineva de care acum un ceas n-aveam habar că există.

După ce s-a oprit din cântat, a zis, fără nici o legătură:

— Nu mă grăbesc. Sunt un melc cu casa-n spinare.

Instinctiv, m-am uitat în retrovizor la rucsacul cu o umflătură în partea de sus, și am bănuț că era un mic cort de camping.

Apoi am privit-o cu coada ochiului și mi s-a părut că tremură. Am pornit

încălzirea și mi-a mulțumit cu un zâmbet blând. Am redus și mai mult viteza în bătaia ploii, ca s-o pot spiona mai bine.

Ochii ușor migdalați, pielea arămie și părul drept, închis la culoare, m-au făcut să cred că poate fi pe jumătate indiană. Prin rochia de bumbac subțire se zărea un trup micuț și zvelt.

— Mă cheamă Esmeralda, a spus pe neașteptate, de parcă ar fi vrut să-mi abată atenția. Mă întorc acasă după șase luni, timp în care am străbătut America Centrală. La trecerea frontierei mexicane, mi s-au terminat banii, așa că am mers mai departe pe jos sau făcând autostopul. Nu-i nici o grabă, a stăruit. Nimeni nu mă așteaptă nicăieri.

— Păi atunci suntem doi... am spus după un oftat. Cu ce te ocupi? În afară de călătorii, vreau să zic.

— Cu artizanatul.

— Aha...

Pe când ieșeam din Luckyfield, mi-am imaginat-o făcând șiraguri de mărgel colorate, brățări din fire de lână și cercei din scoici. Precis că le vindea prin piețe și pe la bălciuri. Sau poate în rezervația de indieni din care făcea parte. Trăsăturile și ocupația mă făceau să bănuiesc că Esmeralda era de origine autohtonă americană. Se fie oare o sioux? Sau, după zonă, era poate o indiană pueblo.

Eram adâncit în aceste cabale, când vechiul Ford a început să urce șoseaua abruptă la capătul căreia se afla la miradorul.

Tocmai începeam să mă întreb ce naiba aveam să facem odată ajunși acolo, căci ploaia torențială împiedica orice excursie, când mașina a luat inițiativa și, după ce a derapat, a rămas nemișcată la jumătatea coastei.

— Cred că avem o pană, am anunțat, trăgând frâna de mână. Ca autostopistă cam porți ghinion, nu? La naiba! am exclamat. Îmi amintesc că n-am roată de rezervă. Am mai avut o pană înainte de a pleca, și am uitat s-o iau de la atelier.

Esmeralda m-a țintuit cu ochii ei negri ca tăciunele și a zis:

— Atunci poate că tu porți ghinion.

Dincolo de locul care nu-i în nici o parte

Naufragiul nostru pe coasta care ducea la mirador se dovedea cu atât mai neobișnuit având-o alături pe acea stranie ființă numită Esmeralda.

Am decis că e momentul să-mi deschid smartphone-ul și să sun la vreun atelier din zonă să vină să ne remorcheze, dar s-a stins din nou și, dintr-un motiv necunoscut, nu reușeam să-l fac să meargă.

— Îmi dai mobilul tău? am întrebat-o oftând.

— N-am.

Văzându-mi uimirea, a adăugat:

— N-am avut niciodată. La ce bun?

— Ca să chemi să ne remorcheze, de pildă...

Drept răspuns, mi-a adresat un zâmbet ironic. Apoi și-a întors privirea spre geamul din dreapta, care era în întregime aburit din cauza diferenței de temperatură față de cea de afară.

Fără cel mai mic semn de nerăbdare, după ce a rămas în pană pentru a doua oară în ziua aceea, s-a apucat să deseneze stele cu un deget. Expresia concentrată de pe chipul ei era aceea a unei fete care nu cunoaște încă loviturile și dezamăgirile vieții. Numai când și-a mijit ochii, la colțul cărora se ivea o cordilieră fină de riduri, mi-am dat seama că trecuse de treizeci de ani.

— Ce faci? nu m-am putut stăpâni să n-o întreb.

— Îmi place să mă odihnesc sub stele, a răspuns înainte de a-și înclina scaunul, care a ajuns aproape orizontal.

— Mda, dar nu e încă nici ora nouă. Vrei să te culci?

— Pui niște întrebări foarte ciudate. Ce altceva pot face pe potopul ăsta?

— Nu știu. Stai lângă un necunoscut care ar putea să-ți facă orice. Să te culci nu pare lucrul cel mai chibzuit, am sâcâit-o.

— Îmi asum riscul, a zis.

S-a lungit, cu o jachetă drept pătură, și și-a pus picioarele pe bord.

Am stat o vreme uitându-mă când la șosetele ei de lână groasă, când la expresia placidă ce i se așternuse pe chip. Emană o încredere și o seninătate pe care eu nu le-am avut niciodată.

În chip de contrapunct, picăturile de ploaie păreau hotărâte să perforeze capota.

Am închis o clipă ochii în penumbra mașinii, unde sub răpăiala furioasă a furtunii se deslușea respirația lentă și ritmată a Esmeraldei.

Brusc, o oboseală copleșitoare a început să mă cuprindă și pe mine, de parcă aș fi fost victima unei vrăji. Înainte de a-mi da seama, m-am văzut urmărind-o printre ruinele din Antigua, un oraș pe care îl cunoșteam numai din filmele documentare.

O voce suavă ca briza primăverii a sfâșiat vălul somnului. Furtuna implacabilă se transformase într-o ploaie ușoară, cu întreruperi.

— Stai liniștit, respiră... Nu s-a întâmplat nimic. Sunt aici, cu tine.

Tremuram din cap până-n picioare, și am fost nevoit să fac un efort supraomenesc ca să deschid ochii. Unde mă aflam oare? De ce era atât de întuneric? De ce mi-era atât de frig și totuși eram leoarcă de sudoare? Nu reușeam să înțeleg ce făceam în mașină în toiul nopții. Și patul?

În confuzia mea am simțit o mângâiere pe obraz.

Mi-am ridicat capul. Niște ochi imenși păreau să strălucească precum un far în beznă.

— Ai avut un coșmar, dar a trecut.

Vocea aceea susurândă m-a dus departe, în nopți cu furtună, într-un alt timp în care un căpcăun mă amenința că iese de sub pat, și atunci mă repezeam să-l îmbrățișez pe Jonathan sub pătură.

— De ceasuri întregi mormăi și te zbați. N-am vrut să te trezesc până acum, a insistat pe un ton blând.

Esmeralda. Ochii erau ai Esmeraldei.

Fără să știu de ce, mi-a venit să plâng. M-am simțit din nou copilul care stătea în aceeași cameră cu un frate mult mai curajos. Poate de asta el plecase, iar eu eram tot aici.

Ea părea că ghicește în ce stare eram în întuneric și m-a îmbrățișat cu trupul său mic și mlădios, mângâindu-mi obrazul și părul, într-o tăcere ce cuprindea toate cuvintele de pe lume.

— E două dimineața, a murmurat în sfârșit. S-ar zice că amândurora ne era

tare somn. Nu poți înclina pe spate scaunul tău? Ar trebui să dormim până răsare soarele.

Cu un calm neașteptat, am făcut ce-mi spunea ea și am rămas înclinat spre bancheta din spate, ca ea. Asta era tot ce poate fi mai asemănător cu un pat în vechiul meu Ford.

Când m-a acoperit cu jacheta mea, am simțit că istovirea de o viață întreagă pune stăpânire pe mine.

S-a ridicat în capul oaselor ca să caute ceva în rucsac. După ce a găsit, mi-a întins mâna în care ținea ceva.

— Am ceva pentru tine... Pune-o în buzunarul cămășii, lângă inimă. Te va însoți prin lumile astea care apar în spatele pleoapelor.

După ce a aprins luminița din tavanul mașinii, și-a deschis palma în fața mea, arătându-mi o păpușică din fire de lână în multe culori.

Am luat-o cu grijă și, fără s-o întreb nimic, am pus-o unde îmi spusese.

Esmeralda s-a întins din nou și a închis ochii. Numai atunci i-am putut închide și eu.

Pentru prima oară în luni de zile, poate în ani, m-am putut cufunda încrezător în somn. De data asta, o fată cu totul străină și o păpușică din fire de lână mă însoțeau în călătoria care, noapte de noapte, mă purta pe meleaguri necunoscute.

Nu mă mai temeam de căpcăun. Naufragiat în locul acela absurd, dincolo de locul care nu-i în nici o parte, încetasem să mai fiu singur.

Amuletele tămăduitoare

Lumina aurită a zorilor arăta că vântul pusese pe fugă norii. Și, cu toate că eram surprins s-o recunosc, Esmeralda și păpușica aceea în chip de amuletă îmi alungaseră coșmarurile undeva foarte departe.

— Poți s-o păstrezi, acum e a ta, mi-a spus, îndreptându-și scaunul. Acum îți cunoaște problemele.

Mi l-am îndreptat și eu și mi-a pus în mână o cutiuță galbenă de lemn vopsit, adăugând:

— Tot ce trebuie să faci e să le păstrezi și pe celelalte surori ale ei.

Am deschis cutiuța și am dat de încă cinci amulete.

Am privit-o întrebător pe noua mea prietenă, cu care tocmai petrecusem noaptea.

— Amuletele tămăduitoare călătoresc numai câte șase.

— Tămăduitoare?

— Da, le-am adus cu mine din Antigua, din Guatemala.

Un tremur mi-a înfiorat spatele: când fusesem pe jumătate adormit, mă văzusem alături Esmeralda mergând printre ruinele aceluia oraș al mayașilor.

La lumina zilei i-am putut admira frumusețea discretă a chipului, moștenită de la strămoși. O învăluia o magie îndepărtată și senină.

— Tradiția spune că, dacă le pui sub pernă, iau asupra lor toate grijile care te frământă. Una pentru fiecare zi a săptămânii. În afară de duminică, fiindcă au și ele dreptul să se odihnească!

Era gata să-i răspund, însă mi-a luat-o înainte:

— De asta se numesc tămăduitoare, doar le-ai simțit puterea.

Pe neașteptate, o undă de tristețe a părut că i se desprinde din cuvinte.

— Eu însămi, a continuat ea, nu am putut dormi săptămâni la rândul fiindcă mă simțeam singură și pustiită de când mi-au sfâșiat inima. Până când într-o zi, plimbându-mă printr-un târg, o indiană bătrână, oarbă, mi-a mângâiat fața și,

citindu-mi durerea și suferința, mi-a dăruit cutiuța asta.

Înțelegând că era ceva de o valoare neasemuită, am încercat să i-o dau înapoi, dar ea a refuzat, dând din cap.

— Eu nu mai am nevoie de ele. Pe deasupra, le cunosc legenda și am învățat să le fac. Îndată ce ajung la Seattle, vreau să fac multe cutiuțe cu amulete. Cunosc atâția oameni care au nevoie de ele!

— La ce legendă te referi? am întrebat-o, încă buimac.

Radioasă ca o copilă, Esmeralda a început să-mi relateze istoria misterioasă a noilor mele prietene.

— *Popol Vuh*, cartea sacră a mayașilor, povestește că, atunci când zeii lor au hotărât să creeze ființa omenească, au dat greș în două rânduri. Prima oară, pentru că au construit făpturi de piatră. Erau atât de tari, încât nu se puteau mișca, și în cele din urmă s-au sfărâmat. Apoi le-au plămădit din lut, dar odată cu cele dintâi ploii s-au desfăcut. Atunci s-au gândit să le facă din porumb. Și au invocat-o pe Ixmucane, zeița porumbului, ca să le dea viață.

Era ceva în dulceața vocii ei, în entuziasmul ei, care-mi încălzea inima chinuită. Preț de o secundă, mi s-a părut că zeița călătorea cu mine, chiar dacă eram împotmoliți pe coasta plină de noroi.

— Împreună cu oamenii, zeița porumbului a creat amuletele tămăduitoare.

Mi-a pus mâna micuță și gingașă pe umăr și mi-a spus:

— Ori de câte ori ceva nu te lasă să adormi, îi poți împărtăși grijile familiei din cutiuța ta. Te vor scăpa de necazurile tale prin puterea pe care le-o acordă Ixmucane.

Am oftat, cu privirea ațintită pe șosea. Trebuia să ieșim de acolo, dar pe neașteptate n-aveam nici o grabă. Mă simțeam ciudat de ușor.

— Ca să faci o astfel de amuletă e nevoie de un schelet de bețe, sârmă sau carton, pe care îl îmbraci apoi cu bucăți de stofă sau cu fire de lână, imitând portul femeilor indiene, mi-a explicat. Dar magia lor se face simțită numai când îți sunt dăruite.

Cuprins de o fericire neobișnuită, mi-am zis că într-o zi mă voi duce la Antigua și altfel decât în vis. Odată ajuns acolo, voi merge la târgul acela și o voi căuta pe indianca oarbă, ca să-i cumpăr păpușelele. Când mă va întreba pentru cine le doream, îl voi spune că pentru o fată brunetă și zâmbitoare din Seattle, fiindcă voiam ca niciodată vreun necaz să nu-i întunece surâsul.

Drumuri care se despart

Profitând de faptul ca ploaia încetase, am ieșit din mașină. După ce am împins vechiul Ford pe coastă în jos, până la o palmă de teren viran de lângă șosea, i-am propus să nu mai așteptăm să vină să ne remorcheze, ci să mergem pe jos până la mirador.

— Mi se pare o idee fantastică, a zis bucuroasă, întinzându-se ca o pisică.

Pletele răvășite îi cădeau pe umeri și își înălța brațele, încercând să mângâie soarele care ne veghea sfios.

Am pus în rucsacul ei tot ce cumpărasem pentru a-mi căuta fratele și proviziile pentru Kosei-San, și ne-am înțeles să-l purtăm cu rândul.

— Poți lăsa în mașină sacul de dormit și lucrurile tale mai grele, i-am sugerat.

— Nici vorbă! Ți-am spus doar că sunt ca un melc, veșnic cu casa în spate. N-o să las într-o rablă puținul de care am nevoie.

— Ia ascultă, să nu fii...

Fără să mai zăbovim, ne-am apucat să urcăm șoseaua cu pași mășurați, pe când soarele părea să se înalțe la fel de lin.

Deși îmi făcea plăcere să merg în tăcere alături de ea, i-am explicat întâlnirea mea cu Kosei-San, misiunea lui în înaltul stâncilor și intenția mea – aproape uitată acum – de a scrie un reportaj despre el.

— Îți vine greu să crezi că există un astfel de om, a comentat uimită.

— Și mie m-a fost greu, până acum câteva zile. Ți-ar plăcea să-l cunoști ?

— Nu știu, a răspuns, spre surpriza mea. O să-ți zic, dacă într-o bună zi se ivește ocazia.

„Chiar azi ar putea fi ziua aceea“, m-am gândit, dar în loc să i-o spun, mi-am păstrat forțele pentru partea cea mai abruptă a drumului.

După un ceas am ajuns la mirador, unde parcare era tot pustie. Am bănuț că ploile din ultima vreme descurajaseră puținii excursioniști care se hazardau prin zonă.

— E frumos, foarte frumos, a murmurat Esmeralda cu ochii ațintiți la trecătoarea ce se deschidea în fața noastră.

Și pe ea a cucerit-o ecoul veacurilor din îngusta vale împădurită.

Stând lângă ea în fața abisului, am simțit că pădurile acelea sunt doar ale noastre și ale păsărilor care brăzdau cerul dimineții, urmărindu-ne fără încetare.

— De ce nu coborâm? a propus ea. Te însoțesc o bucată de drum spre maestrul tău, hai!

După ce și-a pus în spinare rucsacul plin la refuz, a început să coboare. Mergând pe urmele ei – părea a cunoaște cărarea mai bine decât mine –, am privit-o fascinat cum sărea, ferindu-se de orice obstacol, cât de mic. Din bucuria ei am înțeles că îi plăcea să sară, să alerge, să se joace. Deși era o femeie în toată firea, își păstra încă în bună parte sufletul de copilă.

Când mi-a venit rândul la cărat, povara din spate mi s-a părut o crudă metaforă a existenței mele. Eu eram un adult copleșit de griji, prea sceptic ca să mai cred în ceva. Un biet triumfător care nu știe să se bucure de viață.

Ajunși în adâncul văii, la poalele potecii înguste ce urca spre înaltul stâncilor, ne-am așezat să ne odihnim pe o piatră netedă. Cu toate că despre mine abia dacă îi povestisem câte ceva, am profitat s-o întreb despre viața ei.

— Înainte de a mă porni la drum, împărțeam un fost magazin cu încă trei artiști, în Seattle, la periferie. Acolo era și atelierul unde mama dădea lecții de artă plastică. A murit acum un an și mi-e tare dor de ea. Poate de asta călătoresc fără nici o grabă să mă întorc.

— Înțeleg... am spus fără să mă încumet să-i spun ce duceam în rucsacul meu. Și tatăl tău?

— N-am apucat să-l cunosc. De fapt, mama nu-mi vorbea aproape niciodată de el.

A suspinat înainte de a continua.

— Ea a murit ținându-mă de mână, după o boală îndelungată. Atunci m-am hotărât să cutreier lumea, ca să nu las tristețea și pustiul să-mi usuce sufletul. Și astfel aveam să-mi țin una dintre promisiunile făcute mamei: totdeauna dorisem să călătoresc, să cunosc alți oameni, alte moduri de a gândi... E de necrezut, dar abia dacă ieșisem din California până la aventura asta. Cred că faptul că mama era în scaun cu roțile în ultimii ani m-a împiedicat s-o fac.

Ascultându-i vocea – un susur cald, în armonie cu pădurea aceea uitată dintr-un colț de pe Terra –, am simțit dorința să-i vorbesc despre Jonathan. Totuși, când ea și-a terminat povestea, n-am fost în stare. N-aveam puterea să-i vorbesc

despre moartea lui, despre blazarea care îmi dădea târcoale, despre munca mea, care nu-mi dădea satisfacții, despre familia mea mexicană.

„Ai dreptate, Jonathan“, am spus, adresându-mă absenței fratelui meu, „mi-e atât de teamă ca lumea să nu-mi facă rău, încât îi îndepărtiez pe toți, nu-i las să mă cunoască, sau, dacă o fac, nu-i las să rămână alături de mine“.

Lașitatea îmi spunea că e mai bine să ne despărțim în momentul acesta, să ne vedem fiecare de drum. De asta, când am întrebat-o dacă vrea să vină să-l cunoască pe pustnic și a dat din cap că nu, m-am simțit ușurat.

Eram două suflete rătăcitoare, care avuseseră norocul să petreacă împreună o noapte pe furtună și zorii unei noi zile. N-avea rost să prelungim hazardul acela.

După ce mi-am scos din rucsacul ei cumpărăturile și le-am așezat într-o sacoșă mare de pânză pe care mi-a dat-o ea, și l-a pus în spate, lângă cort, și mi-a zis:

— E o zi frumoasă, și locul ăsta e minunat. O să merg mai departe prin vale, și poate o să fac un popas de două zile înainte de a mă îndrepta spre destinația mea.

Ca despărțire, și-a sărutat vârful degetelor, cu care mi-a mângâiat obrazul.

— Ai grijă de tine, Toni. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Ai amuletele care m-au scăpat de necazuri. Acum se vor ocupa de ale tale.

După ce a rostit cuvintele astea, a pornit la drum, dar înainte de a se face nevăzută printre copaci, a adăugat:

— Nu uita să le dăruiești cuiva, când n-o să mai ai nevoie de ele. Cuiva care să le merite!

— Și cum o să știu cine le merită? am întrebat-o, mai mult ca s-o rețin decât ca să aflu răspunsul.

Mi-a dăruit un ultim zâmbet, pe care l-am sorbit cu nesaț, înainte ca ea să-mi răspundă:

— O să-ți spună inima!

Am rămas o vreme acolo, ascultând cum pașii Esmeraldei se pierd încet, până a dispărut.

Chiar și atunci, am simțit că nu rămăsesem singur.

Cântecul abisului

Kosei-San nu s-a arătat surprins să mă revadă. Nu părea supărat că o ștersesem englezește, dar nici nu puteam să-mi dau seama dacă se bucura că mă întorsesem.

Nici măcar nu m-a întrebat unde fusesem în aceste douăzeci și patru de ore, care acum mi se păreau o eternitate. O eternitate plăcută.

Chiar și așa, eu îi simțisem lipsa. Am fost conștient de asta când l-am zărit de departe, nemișcat ca o statuie. Cerceta orizontul cu binoclul.

Începeam să-i cunosc programul: nu mai erau decât câteva minute până la unu. Când ceasul îi va arăta ora asta, va pune binoclul în rucsacul maro pe care îl purta veșnic în bandulieră, se va întoarce la cabană ca să-și prepare o supă miso sau un bol de orez. Va mânca ascultând muzică clasică la un vechi MP3.

Îl relaxa, îmi spusese. Ascultând-o, expresia lui îngândurată mă făcea să cred că se afla foarte departe de aici.

Șuierul ceainicului îl va readuce din călătoria lui. Își va turna ceaiul, pe care îl va bea picotind în fotoliu. Își va permite numai douăzeci de minute de odihnă. Apoi se va duce iar să se plimbe pe stânci.

Dacă era frig sau ploua, rămânea lângă fereastră. De acolo supraveghea prăpastia foarte concentrat, în liniște.

Asta se întâmpla când nu apărea cineva. Când descoperea o siluetă profilată deasupra hăului, nu mai existau ore, norme sau obiceiuri de care să țină seama. Ziua întreagă și noaptea se învârtteau în jurul tristului personaj care ar fi avut nevoie de ajutorul lui.

Cu toate că petrecuserăm abia trei-patru zile împreună, îi putem reproduce obiceiurile cu precizie. Începusem să prind drag de el.

M-am îndreptat spre cabană cu intenția de a-l surprinde la întoarcerea de pe stânci. Pentru a-mi fi iertată dispariția, pe lângă faptul că i-am umplut cămara cu supe în plic, verdețuri proaspete și două sticle de vin, aveam să pregătesc eu

Însumi supa miso și să-l aștept cu masa pusă.

Când s-a întors acasă, supiera aburindă era în mijlocul mesei. Abia a schițat o ușoară înclinare din cap și s-a așezat pe scaun. Am făcut și eu la fel.

Am reluat conversația ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— A fost o dimineață liniștită, a comentat maestrul.

— Mă bucur.

— Ieri n-a fost...

Am rămas cu lingura în aer, în dreptul gurii. La ce se referea? Știam că e mai bine să nu-i pun întrebări. Va povesti el ce va crede de cuviință.

— M-am speriat de-a binelea.

— Ai dat de vreun nebun pe stânci?

— Nu-ți înțeleg întrebarea... Moses e un om de treabă. Nebun? Oare nu suntem cu toții, în felul nostru?

Touché.

Un înțelept din vechime spunea că „cine critică, se confesează“. Și eu eram un tip capabil să vorbească cu urna conținând cenușa fratelui său, și pe deasupra un om de afaceri care, pe nepusă-masă, își părăsise nava aducătoare de prestigiu și bani.

Și poate că acestea două nu erau nebuniile mele cele mai mari. Poate că și mai gravă era incapacitatea mea de a iubi, îngrozit de posibilitatea ca alții să-mi atingă inima rănită.

Amândoi am stat în tăcere, mâncând supa, până când Kosei-San s-a hotărât să-și reia povestirea:

— Mi-a spus că era primul dintre mulți alții. Asta m-a speriat. Cum să-i ajut pe toți?

— Primul dintre mulți alții? am repetat fără să pricep.

— Da, el era premergătorul.

— Premergătorul?

Imediat, Kosei-San mi-a relatat cea mai delirantă dintre toate istoriile povestite până atunci.

— Soarele abia răsărea, când am auzit un urlet prelung. Nu era al unui lup. În unele nopți de iarnă, lupii se apropie de cabană în căutare de resturi de mâncare. Nu, nu era un lup! Al doilea urlet m-a făcut să mă ridic din pat. M-am îmbrăcat cât am putut de repede și am plecat în fugă.

Pe stânca roșie, cea mai apropiată de aici, am crezut că văd o fantomă. Un tânăr, îmbrăcat cu o tunică albă cu auriu, stătea în picioare pe margine, cu ochii

închiși. În mână ținea un corn uriaș.

M-am apropiat de el și i-am vorbit foarte blând, ca să nu îl sperii: „Răsăritul soarelui e minunat aici“, i-am spus. Nu mi-a trecut prin minte ceva mai potrivit.

Fără să deschidă ochii, mi-a răspuns: „Desigur, venerabile! Ni se vorbise de el. De răsăritul soarelui și de poarta asta.“

„Poartă?“ l-am întrebat. „Ce poartă?“

Fără să ia în seamă descumpănirea mea, bărbatul a coborât de pe stâncă și mi-a pus mâna pe umăr, înainte de a spune: „Mă cheamă Moses.“

Era un tip extrem de înalt și de slab, cu o barbă lungă. Amintea de un zeu dintr-un calendar hindus. Când m-am prezentat zicându-i: „Numele meu e Kosei și veghez stâncile astea“, a făcut o reverență. Apoi a adăugat: „Atunci ești un maestru. Respectele mele, Păzitor al Porții.“

Începea să mă irite treaba cu poarta. Recunosc, Toni, că respectivul Moses, meșter la vorbit, mă făcea să nu mai știu cum trebuie să mă port cu el.

Pe când îl ascultam cu mare atenție, m-a emoționat să constat, pentru a doua oară, că maestrul îmi împărtășea slăbiciunile lui. Oare începea să mă considere ceva mai mult decât o pasăre călătoare? Poate un discipol?

— Eu încercam să înțeleg cine era omul acela, a continuat Kosei-San, când brusc a luat inițiativa și m-a întrebat: „Cunoști bine stâncile astea?“

I-am răspuns, precaut: „Sigur, trăiesc aici de mulți ani.“

Moses și-a ațintit asupra mea ochii, senini ca un cer fără nori, și m-a întrebat: „Care e punctul cel mai înalt? Din ce loc se vede cel mai bine prăpastia?“

Asta m-a pus pe jar, așa că am vrut să ocolesc răspunsul și l-am întrebat: „De ce vrei să știi?“

Moses a râs cu poftă, ca și cum i-aș fi pus întrebarea cea mai stupidă de pe lume. Apoi și-a așezat mâinile pe umerii mei, de parcă explica unui copil ceva foarte evident, și a zis: „Pentru că acolo va fi Poarta.“

Mă aflu într-o mare încurcătură, dar mi-am dat seama că trebuia să-i fac jocul pentru a încerca să-mi îndeplinesc misiunea. Aveam nevoie de timp, aveam nevoie să înțeleg cine era acel Moses, așa încât i-am spus cât se poate de calm: „Urmează-mă. Punctul de care mă întrebi e la douăzeci de minute pe jos, dincolo de stâncile ascuțite pe care le vezi acolo. Dacă vrei, te însoțesc.“

Mi-a răspuns foarte bucuros: „E o adevărată onoare pentru mine, Păzitor al Porții.“ Apoi am pornit. Am decis să fac un ocol, pentru a putea să-l mai trag de limbă. A fost mai ușor decât mă așteptam. Pe când îl duceam la locul unde mă rugase, Moses a fost ca o carte deschisă.

— Și ce ți-a spus? am întrebat impresionat.

— Mi-a spus că de un an de zile intrase într-un grup care crede că ființa omenească trebuie să trăiască opt realități înainte de a se contopi cu soarele, pentru a atinge perfecțiunea. Membrii sectei ajunseseră în ultima, altfel n-ar fi fost aleși. Maestrul lor hotărâse că acest solstițiu de vară va fi momentul potrivit pentru această fuziune.

— Îmi pot imagina cum...

— De asta mi-a fost și mie teamă, a spus Kosei-San, îngrijorat. Aleșii vor face pasul final în evoluția lor spirituală, după cum mi-a explicat, și trebuie s-o facă într-un loc de mare frumusețe, în fața soarelui. Cineva i-a vorbit despre stâncile de aici lui Moses, premergătorul. De multă vreme cutreiera regiunea, în căutarea porții care să permită pasul acesta, și când i-am arătat în cele din urmă creasta cea mai înaltă, a fost sigur că a găsit-o. „Sunt primul dintre cei mulți“, mi-a mai spus.

— Și ce-ai făcut? l-am întrebat neliniștit, pe când puneam apa la fiert.

— Aveam de partea mea faptul că ieri nu era ziua în care avea să se producă saltul. Mai erau încă două săptămâni până la solstițiul de vară. Entuziasmat de priveliștea de acolo de sus, Moses a suflat din nou în corn, scoțând acel vaiet care mă alertase. Apoi a început să danseze, recitând mantre într-un idiom straniu, și s-a așezat să mediteze mai mult de un ceas. M-am așezat lângă el să-i țin companie în liniște, el cu ochii închiși, iar eu cu ei larg deschiși.

Până când și-a terminat lunga meditație, am avut timp să-mi pregătesc ceea ce trebuia să-i spun.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus: „Poate că ești un bun premergător, și știi să suni din corn, dar ești surd la cântecul abisului, Moses.“ M-a privit curios, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis îndelungat. „Care este cântecul ăsta? Cum pot să-l aud?“

— Știind că reușisem să câștig primul punct dintr-o partidă care avea să dureze mult, i-am zis: „Cântecul abisului ne arată tocmai drumul pe care trebuie să-l urmăm pentru a ne contopi cu soarele. Fără călăuza asta, zadarnic intri pe poartă. Nu vei ajunge nicăieri, căci te vei rătăci pe drum.“

Mai curând șocat decât supărat, și-a mângâiat barba și a spus: „Asta mă face să mă gândesc la *Cartea tibetană a morților*. Conține instrucțiuni pentru călăuzirea morților spre paradis, dar Maestrul n-a spus că am avea nevoie de instrucțiuni pentru fuziune.“

M-am încumetat să mai fac un pas, și am adăugat: „Fiindcă Maestrul tău e la

fel de surd ca tine. Și cum nu a murit niciodată, nu știe ce soartă îi așteaptă pe sinucigașii care nu cunosc cântecul abisului.“

În acel moment, Moses a părut că-și iese din fire: „Mort? Sinucigași? Nu știu despre ce vorbești, Păzitorule!“

Mi-am dat seama că apăsasem pe mecanismul care îi declanșa îndoielile, așa că am mers mai departe: „Cine sare în abis fără a cunoaște cântecul, nu va ajunge în veci să se contopească cu soarele. Este un privilegiu al celor cu adevărat inițiați. Se prea poate ca Maestrul tău să n-o știe, dar tu ești pe o treaptă superioară față de el, poți privi dincolo. De asta ești premergător, pentru că vezi ceea ce el nu poate vedea.“ În momentul acela, Moses a început să se umfle în pene.

— Foarte inteligent, l-am întrerupt eu. Acordându-i un rang mai mare decât cel al gurului său, l-ai eliberat de sub influența lui.

— Sau, cel puțin, i-am vârât în cap îndoiala. Mulți oameni apelează la secte căutând afecțiunea și recunoașterea pe care le capeți în grup, dar... dacă reușim să-i convingem că sunt unici, că nu mai e nimeni deasupra lor, pentru că fiecare ființă omenească este culmea creației... Sunt cu totul și cu totul convins de ceea ce îți spun, Toni.

Am făcut o pauză să strecur ceaiul cu firele de *gunpowder* care se înmuiaseră. Pe când turnam infuzia în ceainic, în minte mi s-a luminat o pagină dintr-o carte pe care fosta mea nevastă o ținuse pe noptiera ei.

Era antologia *Supă de pui pentru suflet*⁶, și pagina aceea citită la întâmplare a fost pentru mine ca o lumină strălucitoare, chiar dacă, din păcate, așa cum mi s-a întâmplat cu toate lucrurile importante ale vieții, nu i-am dat atenția cuvenită. Era un text al violoncelistului Pablo Casals, și mai târziu l-am căutat și l-am citit în repetate rânduri, visând la acea zi când i-l voi spune fiului pe care nici acum nu-l am.

6. Volum dintr-o serie de cărți în care Jack Canfield și Mark Victor Hansen, doi dintre cei mai îndrăgiți vorbitori inspiraționali din America, și-au publicat poveștile motivaționale. (N. red.)

„Fiecare clipă pe care o trăim este un moment nou și unic din univers, un moment care nu se va mai întoarce niciodată... Și ce îi învățăm pe copiii noștri? Ei bine, îi învățăm că doi și cu doi fac patru, că Parisul e capitala Franței.

Când o să-i învățăm și ce sunt ei? Fiecăruia ar trebui să-i spunem: Știi ce ești tu? Ești o minunăție. Ești unic. Niciodată n-a mai existat un copil ca tine. Cu picioarele tale, cu brațele tale, cu iscusința degetelor tale, cu felul tău de a te

mișca.

Poate că ajungi să fii un Shakespeare, un Michelangelo, un Beethoven. Ai toate însușirile. Da, ești o minunăție! Și când vei fi mare, vei fi oare în stare să faci rău altuia, care este, ca tine, o minunăție?”

Pe când îmi duceam ceaiul la gură, m-am gândit că, de-aș fi fost eu omul abisului, aș fi dăruit celui care voia să se sinucidă textul acela simplu și exemplar.

— Unde ești, Toni? m-a întrebat bătrânul, cu o expresie amuzată, ținându-și ceașca de ceai.

— Departe de aici... și totodată foarte aproape. Dar termină-ți povestea, Kosei-San: cum a reacționat Moses la strategia ta?

— Nu era o strategie. Pur și simplu l-am făcut să fie stăpân pe viața lui... și pe viețile lui viitoare, conform credinței sale. Când și-a ațintit îndelung privirea în ochii mei, am știut că acele cuvintele pe care i le voi spune vor avea ecou până în străfundul ființei lui. M-a întrebat: „Și ce pot face ca să ascult Cântecul Abisului?”

I-am susținut privirea, spunându-i: „Ca toate marile revelații, va fi nevoie din partea ta de un sacrificiu important: trebuie să-l aștepti în singurătate. Acesta este motivul pentru care majoritatea religiilor s-au născut în pustiu. Pentru a auzi cântecul abisului, doi sunt deja prea mulți.”

Moses a părut încurajat și a spus: „Nu mi-e teamă de singurătate, Păzitorule.” Și eu am intervenit imediat: „Secretul pe care ți-l voi dezvălui chiar acum nu-l poți împărtăși nimănui. Nici măcar alor tăi... nici Maestrului.” Văzându-l că încuviințează din cap, am adăugat: „Când vei coborî de aici, de pe munte, să te îndepărtezi de toți o vreme, așteptând ca, în singurătate, cântecul abisului să-ți mângâie în taină sufletul.”

Atunci Moses m-a întrebat: „S-ar putea cumva să pot atrage Cântecul Abisului? Mama îmi spunea mereu că sunt un băiat nerăbdător.”

— Acesta e un detaliu important, l-am întrerupt din nou.

— Sigur că este! a exclamat euforic, ca și cum eu aș fi dat un examen. De asta mi-am dedicat tot restul zilei să vorbesc cu Moses despre mama lui și, cât și-a băut ceaiul, i-am dat dulciuri care să-i amintească de copilărie. Fusesse conceput in vitro, fără tată cunoscut, și moartea mamei într-un accident i-a distrus viața. Dar, înainte de asta, i-am răspuns la întrebare.

— Vreau să știu și eu! l-am rugat cuprins de entuziasm.

— I-am spus: „Cântecul Abisului, care îți va arăta drumul spre noua ta viață, poate răsună în sufletul tău în orice moment, dar, ori de câte ori faci ceva pentru ca lumea să fie mai bună, începând cu tine însuși, vei fi puțin mai aproape.“

Un pahar de lapte

Treaz de-a binelea, m-am întors de pe o parte pe alta în pat, spunându-mi că acea surescitare – sau poate să fi fost luciditate? – era starea mea normală în cabana lui Kosei-San. Și puteam să-mi explic insomnia printr-un cumul de posibile circumstanțe.

Prima era faptul că, de aproape o săptămână, nu mai aveam nici un contact cu viața mea anterioară, în special cu agenția care îmi purta numele. Nici măcar nu binevoisem să-mi pornesc telefonul mobil când fusesem în centrul comercial. Putea să fie teama de avalanșa de mesaje – întrebări și reclamații – sau poate faptul de a fi căzut definitiv în lumea de dincolo de locul care nu-i în nici o parte, unde acel gen de comunicare nu era necesar. Și, cu toate că reușisem să încarc bateria care nu funcționase în mașină, în locul unde mă găseam acum, din fericire, nu aveam semnal.

În al doilea rând, întâlnirea cu Esmeralda mă răscolise până în străfundul sufletului. Deși nu era probabil să ne mai întâlnim în viața asta, o căldură plăcută în piept îmi spunea că nu voi uita niciodată ceasurile petrecute împreună, chiar și cele când dormise alături de mine, însoțindu-mi visele.

În sfârșit, istoria relatată de Kosei-San îmi stârnea un amestec ciudat de sentimente. Pe de o parte, era minunat că izbutise să-i scoată din cap ideea nebunească lui Moses, căruia îi salvase fără îndoială viața. Dar... toți ceilalți? Reușise să-l salveze pe premergător, primul dintre cei mulți... Restul vor crede mai departe că izbăvirea se află la un pas dincolo de abis.

Acest ultim gând mi-a readus un sentiment copleșitor, pe care îl simțisem de multe ori în adolescență: certitudinea că durerea lumii e prea mare ca să-i putem găsi un leac.

Conștient fiind de magnitudinea problemelor globale – schimbările climatice, dispariția speciilor, războaiele, foametea, suprapopularea –, nu puteam, în cele din urmă, decât să privesc în altă parte. Mă străduiam să-mi îndrept atenția spre

orice altceva, pentru a nu cădea pradă angoasei.

Jonathan nu era așa, și poate că aici se află cheia acestei nenorociri.

Revenind la problema care mă ținea treaz în beznă camerei, m-am întrebat: Are rost să salvezi un singur om, știind că alți o sută merg drept spre abis?

Răspunsul mi l-a dat un film care mă impresionase în anii studenției: *Lista lui Schindler*. Se menționa acolo acest citat din Talmud: „Cine salvează o viață salvează lumea întreagă.“

În film, se demonstra că avea rost, căci, scăpând un om de la moarte, faci să trăiască și copiii lui, și copiii copiilor lui. Începeam acum să intuiesc un sens diferit în toată povestea.

Dacă am concepe omenirea, întreaga lume, drept o singură entitate, fiecare act de dragoste și compasiune este semnificativ.

Mi-a venit atunci în minte un personaj despre care scrisesem un articol pe vremea carierei mele de jurnalist: doctorul Howard Kelly⁷.

7. Povestea de mai jos este inspirată de o legendă care circulă pe seama obstetricianului Howard Kelly care, alături William Osler, William Halsted și William Welch – cunoscuți ca „the Big Four“ –, a fost întemeietorul spitalului Johns Hospital din Baltimore, Maryland. (N. red.)

De ascendență irlandeză, familia lui era atât de săracă, încât în adolescență a fost nevoit să vândă produse din poartă în poartă pentru a-și plăti studiile. Odată, îi era atât de foame, încât, în timp ce făcea pe vânzătorul, s-a gândit să ceară ceva de mâncare. Când a bătut în poarta casei următoare, i-a deschis o tânără atât de frumoasă, că a rămas fără grai, așa că înainte de a-i oferi marfa, s-a limitat doar să-i ceară un pahar cu apă.

Văzându-l atât de firav, fata a ghicit că îi era foame, și i-a adus un pahar mare de lapte.

Tânărul vânzător l-a băut cu nesaț și, cu toate că avea numai zece centime în buzunar, când a terminat, a întrebat-o cât îi datorează. „Nu-mi datorezi nimic“, a răspuns ea. „Mama ne-a învățat să nu primim nici o plată când ajutăm pe cineva care are nevoie.“

În seara aceea, Howard Kelly s-a întors acasă cu ceva mai mult decât un pahar de lapte în stomac. Gestul de bunătate al fetei i-a redat încrederea în oameni.

După ani de zile, femeia aceea s-a îmbolnăvit grav, și nici un medic din localitate nu știa cum să o trateze. Viața îi era în mare pericol, așa că au trimis-o la oraș la cel mai bun specialist, ca să încerce s-o salveze.

Hazardul care le aranjează pe toate a vrut ca acel eminent medic să fie

doctorul Howard Kelly. Văzând-o pe pacientă, acesta a știut imediat cine este, dar nu i-a spus nimic.

Cum era îmbrăcat cu halatul de medic, ea nu l-a recunoscut.

El și-a dedicat tot timpul și toate cunoștințele luptând pentru viața bolnavei, pe care a reușit să o salveze, împotriva prognosticului grav.

După ce a trimis-o acasă, el în persoană a plătit administrației clinicii toate cheltuielile pe care le generase acea lungă internare. Apoi a iscălit factura care să îi fie trimisă pacientei.

Când a primit plicul cu antetul spitalului, femeia a început să tremure. Era conștientă că va plăti tratamentul salvator până la sfârșitul vieții.

A scos factura din plic, și citind-o ochii i s-au umplut de lacrimi. Scrisa așa:

Plătită în întregime acum mulți ani cu un pahar de lapte.

Dr. Kelly

20

Mesajul lui Buddha

Trezindu-mă, o clipă am avut iluzia că eram tot cu Esmeralda în mașina parcată.

Ploua cu găleata.

După ce mi-am dat seama, oarecum dezamăgit, unde mă aflu, am rămas un timp lenevind în pat. Ziua aceea cu vreme urâtă mi-a umbrat imediat starea sufletească, gândindu-mă la urna lui Jonathan, dispărută sub tone de noroi.

Furios, mi-am spus că nu sunt dispus să renunț înainte ca măcar să pornesc la luptă. Acum, că aveam echipamentul necesar, voi aștepta să se liniștească furtuna ca să cobor în râpă. Voi cerceta fiecare palmă de teren până îmi voi găsi fratele.

Am sărit din pat, conștient că e de-ajuns un gest mecanic, simplu, pentru ca, fără nici un preaviz, totul să se pună în mișcare.

În lumina dimineții, în acea cameră de oaspeți care era muzeul particular al lui Kosei-San, vedeam acum detalii care îmi scăpaseră.

Am îndrăznit să deschid un dulap care conținea două tablouri neterminate și un șevalet rupt, printre cărți de filozofie și haine vechi bărbătești. Fără îndoială, rămășițele istoriei Amandei, pictorița.

Ieșind din cameră, am înțeles că bătrânul plecase să-și facă rondul de supraveghere, în pofida vremii urâte. Nu m-am putut abține să nu bag capul în dormitorul lui, un mausoleu dedicat ordinii: nimic, nici o fotografie, nici o carte, nu era altundeva decât la locul cuvenit.

Am observat un detaliu: pe comodă era un trandafir uscat care părea gata să-și piardă petalele doar privindu-l.

Întorcându-mă în încăpere, m-am oprit la șemineul care se afla lângă fereastra mare, plină de picături de ploaie. Pe pervaz era un obiect strălucitor pe care nu-l remarcasem până atunci. S-ar fi zis că cineva uitase un lanț de care atârna o jumătate de inimioară de argint. Avea o inscripție indescifrabilă care fusese

ștearsă cu un poanson.

Cui îi aparținea oare? Instinctul meu de jurnalist mi-a spus că acolo se ascundea o altă istorie. Am hotărât să-l rog pe maestru să mi-o spună.

Lângă șemineu, o gravură a lui Buddha al compasiunii părea că îmi urmărește cercetările. Stătea puțin întors, și asta m-a făcut întotdeauna să fiu nervos; m-am apropiat așadar să-l îndrept.

Când l-am atins, ceva a căzut la picioarele mele.

M-am aplecat fără să știu că, prin gestul acela neînsemnat, istoria mea pe stâncile acelea era gata să explodeze.

Secrete pe aripile vântului

Portland, 26 decembrie

Azi-dimineață l-am întâlnit iar pe palier pe Rob. Nasul cârn i se vedea peste fularul de lână interminabil care îi înconjură gâtul. Este copilul unic al unei mame singure, așa încât pentru ea nu va fi niciodată îndeajuns de protejat. Rob e vecinul meu, e la școala primară în clasa întâi și este negru. În ochii celorlalți, faptul de a fi prieten cu un funcționar de 25 de ani de origine japoneză e ceva extraordinar, sau cel puțin lipsit de logică.

Dar nici el, și nici eu nu stăm prea bine cu logica.

Rob este extrem de grațios, o pasăre exotică ce zboară deasupra zidurilor de prejudecăți din cartierul meu, care este pe jumătate japonez, pe jumătate alb. Nimeni nu știe exact cum a ajuns aici cu maică-sa.

E un copil curios, și chiar puțin hoțoman: în fiecare zi îmi fură vreo două minute când ies din casă dimineața.

— Unde te duci? m-a întrebat astăzi de pe treapta pe care stătea.

— Știi doar, Rob....

— Unde te duci? a insistat.

Dacă nu răspund, nu mă va lăsa să ies în stradă și voi întârzia, așa că eu i-am răspuns:

— În țara nimănui.

— Trebuie să plătești taxă, dacă vrei să treci.

A întins o mână grăsuță, într-o mânășă găurită. I-am pus în ea un biscuit.

Înainte de a intra la el în casă, unde mama îl chema la micul dejun, mi-a zis:

— Amintește-ți să-mi trimiți o vedere.

Azi aproape că era să pierd trenul. L-am prins în ultima secundă, și în cele din urmă am ajuns la timp să pontez.

„Țara nimănui“ este felul meu de a numi subsolul unde petrec opt ore pe zi, șase zile pe săptămână.

De aici n-o să-i trimit o vedere lui Rob, chiar dacă e locul cel mai potrivit de unde s-o fac.

Însă îmi dau seama că scrisul îmi face bine. Acum două zile, Moș Crăciun mi-a adus caietul ăsta, și m-am hotărât să scriu puțin în fiecare zi la prânz. Poate că așa timpul va trece mai repede aici, în țara nimănui.

Ochii mei erau captivați de caligrafia aceea simplă și îngrijită. Era povestea unor fapte foarte obișnuite, dintr-o viață extrem de diferită a lui Kosei-San în labirintul cenușiu al orașului. Nu mi-a fost greu să înțeleg că jurnalul acesta delicat, ascuns în spatele statuii lui Buddha, era al său și descria viața lui anterioară.

Relatarea simplă mă atrăgea cu o forță inexplicabilă. Nu puteam, și nici nu doream să nu mai citesc acele texte scurte care, înlănțuite unele cu altele, alcătuiau un colier de preț.

Sau era un lanț?

Portland, 7 ianuarie

Ce n-aș da să știu să citesc tot ceea ce nu stă scris în cuvinte! De pildă, mi-ar plăcea să citesc tăcerea mamei. Această tăcere amabilă și condescendentă care o învăluie, o protejează și o izolează. O ține departe de noi și de prezent, dar aproape de cei plecați și de ziua de ieri. Aproape de tatăl meu. Aproape de o Japonie care curge numai prin venele, dar nu și prin memoria lor.

Mi-ar plăcea să citesc vântul, scoarța copacilor, apa din iaz, pământul...

Tata spunea că în ele se ascund secretele naturii pentru cine știe să le deslușească. Mai spunea că tatăl lui, bunicul meu, un țăran analfabet, le înțelegea limbajul. Întotdeauna a avut recolte bogate, și, într-un rând, și-a salvat găinile de o viitură care le-a luat pe cele ale vecinilor. Niciodată nu i-a lipsit hrana. Dar fiul lui, tatăl meu, a hotărât să zboare foarte departe, în Statele Unite, pentru că visul american i se părea mult mai interesant decât satul lui. Și de atunci bătrânul nu s-a mai simțit niciodată fericit, fiindcă a înțeles că găinile și pământurile lui vor muri odată cu plecarea fiului.

Odată, într-o piață stradală care se ținea duminica aproape de aici, o femeie cu înfățișare de țigancă s-a oferit să-mi citească în palmă. Sau în zaț de cafea, dacă preferam. A spus că putea să-mi citească viitorul.

„Viitorul!“, am izbucnit în râs. Aveam 15 ani și am spus că nu mi-l putea citi, pentru că viitorul meu era în formare și depindea de un singur arhitect, care

eram eu. Îl aveam deja proiectat în cap. Am râs, și atunci ea m-a blestemat.

Și poate că, la urma urmelor, m-am înșelat, fiindcă viitorul meu nu seamănă deloc cu cel pe care îl visasem.

Mi-ar fi plăcut să învăț să citesc cicatricile de pe piele, minte, inimă, pentru a le putea astfel vindeca. Întotdeauna m-am gândit că asta aș dori să fac, dar tot ce citesc în fiecare zi sunt doar hârtii peste hârtii.

Rândurile acestea, unul după altul, mă făceau să simt povara copleșitoare a unei realități nedorite, ce apăsa mâna celui care scria jurnalul. Eram atât de absorbit de lectură, încât, îmbrăcat în pijama, cu o bluză cu mânecă lungă, nici măcar nu mi-am dat seama că ploaia încetase.

Portland, 1 februarie

De trei zile Rob nu mă mai așteaptă pe palier, și asta mă îngrijorează.

Trec prin fața ușii lui, zăbovind. Tușesc. Pășesc mai apăsător decât e necesar. Dar nu se întâmplă nimic.

Azi mi s-a părut că aud o respirație ușoară de partea cealaltă. Pentru orice eventualitate, am strecurat un bilet pe care desenasem un zâmbet larg.

Taxa mea.

Poate că sunt exagerat de sensibil pentru că duc prea multă greutate în spinare. Aseară am sărbătorit aniversarea morții tatălui meu. A sărbători e un verb absurd. Cine sărbătorește moartea unei ființe iubite? Cine sărbătorește dispariția unei lumi întregi?

Tata ne-a părăsit acum zece ani. Altă expresie pe care mi-e greu s-o înțeleg.

Mama a rămas singură cu noi în acest oraș care i se pare străin, dar nu avea puterea să se întoarcă și s-o ia de la capăt.

Eu sunt cel mai mare dintre frați, așa încât mi-am asumat responsabilitatea. La terminarea liceului, mi-am îngropat toate visurile și m-am apucat să lucrez la restaurantul unui unchi. După trei ani, țineam contabilitatea într-un supermarket. Apoi am fost avansat la recepția unei bănci. Și de acolo, printr-un noroc, după familia mea, m-am îngropat în „țara nimănui“, unde mă aflu acum.

Am auzit vocea lui Kosei-San de partea cealaltă a ușii. Dădea indicații unui grup de excursioniști.

M-am uitat la ceasul de pe perete. Dimineața zburase! Cum era cu putință? Am dat fuga la mine în cameră, înainte ca maestrul să deschidă ușa cabanei. Am avut exact timp să ascund jurnalul sub salteaua patului.

Dintr-un motiv oarecare, am simțit că nu trebuia să știe că îl găsisem.

22

În țara măștilor

— Bei un ceai cu mine?

Întrebarea nu avea nevoie de răspuns, fiindcă era o invitație la o nouă poveste. Făcusem duș și mă îmbrăcasem cu hainele mele, așa că m-am așezat la masă numai ochi și urechi.

Ultimii nori grei se risipiseră, și un soare ce prevestea vara scălda acum fiecare ungher al încăperii.

Pe când Kosei-San pune la fiert apa, și aburii inundau treptat mica bucătărie, noi personaje se strecurau în viața mea.

— William Shakespeare a spus că lașii mor de multe ori înainte de a muri cu adevărat: vitejii mor însă o singură dată. Nu ți se pare un citat minunat?

Am dat din cap, atent, pe când mâncam o felie de pâine prăjită cu unt de cacao, adusă din escapada mea la centrul comercial, care, doar după o zi, îmi părea la fel de îndepărtată ca o lume extraterestră.

Kosei-San mi-a umplut o ceașcă din acel *gunpowder* pe care îl refolosea chiar și de trei ori înainte de a-l arunca la coșul pentru deșeuri organice.

— Acest citat mă face să mă gândesc la Martin, un om care purta în spinare o povară prea grea. Mi-am dat seama de cum l-am văzut: capul plecat, umerii aduși în față, mersul obosit. Dar situația era foarte diferită de ceva obișnuit, a spus, mijindu-și ochii parcă pentru a căuta în memoria lui plină de omenire. L-am întâlnit pentru prima oară când era cu un grup însoțit de un ghid, dar a doua zi s-a întors. De data asta, singur.

Într-o seară cu ceață deasă am observat o figură estompată care trecea aproape de fereastra asta. N-am pregetat să ies, deși pășeam orbecăind. Am ajuns să cred că poate simțurile mele mă înșelaseră, și silueta pe care crezusem că o văd era doar o nălucă.

Până când un geamăt m-a călăuzit ca un far în orbirea aceea. Mi-a fost de ajutor, îndreptându-mi pașii până ce am dat peste un tânăr de vreo treizeci de ani.

Plângea, ținându-se de un copac foarte aproape de prăpastie, mai la nord. Poate l-ai văzut și tu?

Am încuviințat dând din cap, în vreme ce îmi terminam ceaiul. Copacul acela solitar, care părea nepăsător la rafalele vântului, era un supraviețuitor al înălțimilor. Ca și Kosei-San, care și-a continuat povestea:

— M-am apropiat încetișor, ca-ntotdeauna, ca să nu-l sperii. Fără să-i spun o vorbă, l-am luat de umeri și am văzut că era de aceeași înălțime ca mine. S-a lăsat dus, ascultător, de parcă n-ar fi avut voință proprie.

Când am intrat în cabană, tremura din cap până-n picioare. Am aprins focul și l-am așezat în fotoliu, acoperindu-l cu două pături. Fără să spun nimic, am făcut un ceai și i l-am servit. Apoi m-am așezat alături de el, în liniște.

Cu trosnetul lemnelor arzând în cămin, plânsul i-a devenit tot mai ușor. La sfârșit, numai câteva sughițuri răzlețe și niște lacrimi în tăcere. Am știut atunci că sosise momentul să ascult. N-a fost nevoie, Toni, să-i pun nici măcar o întrebare!

Am zâmbit cu gândul la ceea ce scrisese Kosei-San în jurnalul său. Poate că în viața lui de funcționar, acolo unde o fi fost țara aceea a nimănui, se pricepea să citească numai circulare și certificate. Dar, ca om al abisului, era capabil să citească în cutele cele mai profunde și ascunse ale sufletului.

Fără să-și ridice privirea de la lemnele de pe foc, Martin mi-a povestit trista lui istorie. Studiase antropologia la o universitate renumită. După ce și-a luat licența, s-a hotărât să meargă împreună cu prietenul lui cel mai bun să cutreiere Africa cu o furgonetă. Voiau să ajungă pe meleagurile așa-numiților *dogon*, o populație milenară care trăiește în munți la fel de abrupti ca aceștia. Nu ajung la 800 000 de suflete, dar au douăsprezece idiomuri și cincizeci de dialecte. Stăpânesc și un secret, *sigi so*, ce este dezvăluit numai șefilor care fac parte din Societatea Secretă a Măștilor. Se spune chiar că acest neam avut un contact cu extraterestrii.

— Înțeleg de ce tinerii aceștia voiau să meargă acolo... am spus, cucerit de poveste, pe când îmi mai turnam o ceașcă de ceai.

Au lucrat șase luni ca ospătari pentru a putea strânge bani. Erau convinși că acea călătorie inițiată avea să le schimbe viața: lui avea să îi permită să culeagă date pentru a-și începe teza de doctorat, și lui Fred, un pasionat de fotografie, să-și pregătească prima mare expoziție. Bineînțeles, călătoria le-a schimbat viețile, dar nu așa cum își imaginaseră.

Kosei-San, maestru al tensiunii narrative, a tăcut câteva secunde pentru a se

încredința că îl ascultam cu atenție. Cum să nu-l ascult?

— Martin mi-a explicat că în călătoria aceea pășiseră cu stângul încă din momentul zero. Tu crezi în destin? El mi-a mărturisit că, în nopțile de insomnie, amintindu-și în repetate rânduri fiecare detaliu, și-a dat seama cât de multe mesaje îi trimisese universul ca să renunțe la aventura aceea.

Bătrânul a oftat, ridicându-și mâna cu o expresie îndurerată și a continuat:

— Dar erau tineri și se simțeau fascinați de mister. Cum să te opui iluziei? N-au luat în seamă nici unul dintre semne.

Pentru a-și prelungi aventura, în loc să ia un avion, hotărâseră să plece cu un cargobot din nordul Africii. În aceeași zi, pe când așteptau să se îmbarce, a izbucnit o revoltă a echipajului din cauza salariilor mici, așa încât au rămas pe uscat. Au fost nevoiți să caute altă companie, alt căpitanul care să accepte să îi ducă în schimbul unei sume de bani și cu obligația să ia parte la muncile de pe vas.

După o săptămână, au reușit să se îmbarce. Senegalul era prima lor destinație. De acolo aveau să meargă mai departe pe uscat până în ținutul locuit de populația *dogon*. Însă aproape de frontiera cu Mali, furgoneta s-a stricat de tot, și șoferul care le era și călăuză a șters-o, părăsindu-i în voia sorții. Promise pesemne în avans banii pentru a-i duce până acolo.

Au reușit să intre în Mali cu un taxi, dar au fost reținuți de autorități, care n-au acceptat viza de pe pașapoartele lor. După ore întregi de discuții și o taxă suplimentară, le-au deschis porțile acelei țări îndelung visate. Dar curând visul s-a prefăcut în coșmar.

Ajungând în primul sat, un polițist local i-a avertizat că izbucniseră răskoale în țară și că autoritățile nu le puteau garanta securitatea.

— Ce ghinion! am exclamat. Să se întoarcă acasă după un drum atât de lung... când erau atât de aproape.

Kosei-San m-a privit ca și cum nu aș fi înțeles nimic.

— Cine ți-a zis că s-au întors? Martin și Fred au hotărât să riște. Citiseră că populația *dogon* este primitoare, că iubește armonia. Dacă reușeau să ajungă la frontiera cu Niger, unde se stabilise tribul, vor fi salvați. Ce mai contau două sute de kilometri, după ce traversaseră un ocean și străbătuseră un deșert și două țări?

Am sorbit din infuzie, încercând să scap de nodul pe care îl simțeam în gât. Era clar că acea ultimă decizie avusese consecințe fatale, dar chiar și așa voiam să aflu sfârșitul poveștii.

— În cea de-a patra zi în Mali, unde au călătorit cu niște autobuze rablagite,

Martin a început să se simtă rău. Au fost nevoiți să se dea jos într-un sat pierdut ca să poată vomita, apoi au mers mai departe pe jos, pe un drum care ducea la un orașel, unde i-au asigurat că vor găsi un mijloc de transport până în Țara Dogon.

Sunetul unui motor ce se apropia a părut să fie salvarea lor, dar și-au dat seama curând că avea să-i ducă la pieire. Martin, care se trăsesese după un tufiș să-și facă nevoile, a văzut cum prietenul lui a ridicat mâna pentru a opri mașina, și tot ce s-a întâmplat mai apoi.

Doi bărbați îi amenințau prietenul cu un cuțit de măcelar. După gesturile lor, a înțeles că îi cereau bani, telefonul mobil și actele. La un moment dat, Fred a început să discute. Încerca, fără îndoială, să câștige timp, crezând că Martin va veni în ajutorul lui. Doi contra doi. Dacă el venea din spate cu un obiect contondent, chiar de-ar fi fost doar o piatră, i-ar fi putut lua prin surprindere cu o lovitură...

Înainte de a putea să-și imagineze mai departe, a văzut cum cuțitul secera gâtul prietenului. Și nici atunci nu s-a mișcat din ascunzătoare. Paralizat de groază, a așteptat ca bărbații aceia să se îndepărteze de locul crimei cu prada lor. Martin a simțit că inima încetase să-i mai bată. Când s-a întors pe drum, era un mort viu: n-a fost în stare să se uite la cadavrul prietenului, a văzut numai cu coada ochiului că avea capul retezat, separat de trup.

După zile de cercetări și demersuri pentru repatrierea cadavrului, s-a întors acasă convins că și el murise în Mali. Îi revenea întruna în minte scena aceea îngrozitoare, și în plus variantele a tot ceea ce ar fi putut să facă și n-a făcut. N-a fost capabil să-și găsească de lucru și s-a certat cu toți prietenii. Trăia ascuns în casa părinților, unde în fiecare noapte venea la el capul tăiat al lui Fred. Uneori îl insulta. Alteori, îi ieșeau tot felul de gângănii scârboase din gură și din orbite... După o lună de coșmaruri, un văr apropiat l-a convins să se înscrie într-o excursie, ca să poată uita tot ce trăise. Descoperind locul acesta, s-a hotărât să se întoarcă pentru a termina cu toate.

Când a stat aici, în locul unde șezi tu, l-am întrebat ce credea că o să rezolve sărind în gol, că oricum nu-i va putea reda viața prietenului său. Martin mi-a răspuns: „Ar fi singurul mod să-mi plătesc datoria. Să plătesc cu viața mea. Ar fi trebuit s-o fi pierdut pe drumul acela plin de praf, împreună cu el.“ Apoi a mai spus, disperat: „Dar n-am putut, sunt un laș. Era gata să sar, și, în ultimul moment, am simțit că...”

— Și? Ce-a mai spus? l-am întrebat pe Kosei-San, văzându-l cum cade pe gânduri.

— N-a mai spus nimic. Era incapabil să exprime ceea ce simțea. Sentimentul de vină era o uriașă gaură neagră care îl înghițea.

— Înțeleg, am zis, ridicându-mă să-mi dezmoțesc picioarele. Nu văd cum ai fi putut ajuta pe cineva cu o povară atât de mare în spate.

— La început nici eu n-am văzut, a răspuns și a mai pus apă la fiert, dar, vorbind, am ajuns la locul cu pricina. Am început cu o întrebare foarte directă... Am stăruit: „Dacă te arunci în prăpastia asta, îl vei readuce la viață pe Fred?” Martin a rămas pierdut o clipă, dar apoi a trebuit să admită că nu. Atunci l-am atacat cu mai multă forță: „Dacă aruncatul în gol nu poate reda viața prietenului tău, înseamnă că fugi de responsabilitate. Ar fi un act de lașitate mai grav decât cel care te chinuie atât de mult.”

Aceste cuvinte i-au mers la suflet, căci s-a ridicat brusc, cum faci tu acum, și mi-a zis: „Ce vreți să spuneți cu asta?”

Văzând că îi atinsesem orgoliul, am știut că era al meu. Urmând firul logic care ne adusese până acolo, i-am explicat: „Dacă acceptăm că o moarte nu se repară cu altă moarte, atunci singura formă de a face pace cu prietenul tău ar fi să salvezi o viață... Sau chiar mai multe. Atunci vei ajunge la un bilanț pozitiv.”

— Uau! am exclamat. Asta înseamnă într-adevăr să schimbi totul cu o sută optzeci de grade! Și ce-a spus Martin?

— A rămas o clipă pe gânduri, și apoi a răspuns: „Are într-adevăr sens ceea ce spuneți. Întrebarea e cum? În ce chip pot să salvez o viață?”

— I-am răspuns: „Asta e ceva ce va trebui să descoperi tu însuși. Dar ai cutreierat destul prin lume ca să știi că sunt copii, de exemplu, a căror viață poate fi salvată printr-un mic act de generozitate. Tu poți fi cel care face asta. Fă-o pentru Fred... și mai ales, fă-o pentru tine.”

Kosei-San s-a oprit puțin, pentru a se gândi la timpul care trecuse de la conversația aceea și până când a luat din nou legătura cu Martin.

— După șase luni, a urcat din nou până aici, fapt care m-a bucurat extrem de mult. Și nu numai pentru că hotărâse să trăiască. Dar din toate mișcările lui se desprindea forță, și ochii îi străluceau, plini de speranță. Era alt om.

— Reușise să salveze pe cineva? am întrebat cu înfrigurare.

— Se ocupa cu asta. A elaborat un proiect pentru a salva sute, poate mii de vieți. Cu ajutorul unei bănci cu simț etic, a avut ideea de a pune niște pușculițe lângă casele de marcat din fast-foodurile unde nu se acceptă bacșișuri. Nu e fantastic? Sub lozinca RESTUL TĂU VA SCHIMBA LUMEA! Clienții contribuiau cu aceste monede la fondurile unei fundații ce urma să sprijine

accesul la apă potabilă, vaccinuri și ajutor sanitar în satele din Mali lipsite de aceste binefaceri. Sigla acestei acestui ONG este FF, a spus Kosei-San, schițând un zâmbet de satisfacție. Știi ce înseamnă?

— Cred că da, am murmurat, emoționat.

— Da, prietene... Se va numi *Fred Foundation*.

Paznicul paradisului

Povestea aceea mă răscolise atât de adânc, încât am simțit nevoia să ies din cabană. Chiar dacă, după ultimele ploi, nu speram să găsesc urna, voiam cel puțin să știu că încercasem. Echipat cu încălțările potrivite și cu două bețe de schi, pe lângă un hanorac, un sul de frânghie și un bidon în rucsac, m-am despărțit de maestru până la ceasul cinei.

Aveam la dispoziție aproape șase ore de lumină ca să cercetez terenul, însă, pe când coboram pe cărarea întortocheată, nu-mi puteam scoate din minte povestea lui Martin și a lui Fred.

Dacă antropologul își găsisese izbăvirea creând acel ONG care avea să salveze vieți chiar în țara în care prietenul său își pierduse viața, și eu puteam să fac ceva pentru a-mi compensa neatenția mea față de Jonathan.

Ținând seama de ce mă pricep să fac, cel mai bine era să-mi duc la bun sfârșit ideea de a scrie povestea omului abisului. Poate că asta îi va inspira pe alții să-i urmeze exemplul, în diverse locuri din lume alese de sinucigași.

Pe când mă gândeam la toate astea, eram leoarcă de sudoare, pentru că bocancii și bețele mă făceau să-mi accelerez coborârea.

Ajuns pe fundul râpei, am calculat că poteca mă făcuse să deviez cel mult o sută de metri la dreapta față de locul unde căzuse urna.

Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să cercetez tufișurile de acolo până la poalele stâncilor, metru cu metru, ducându-mă și întorcându-mă, pentru a putea inspecta fiecare palmă de teren.

Însă, așa cum mă temeam, furtunile prefăcuseră acel teritoriu plin de vegetație bogată într-o mlaștină unde picioarele mi se afundau la fiecare pas. Mi se părea tot mai plauzibilă ideea că fratele meu fuseseră literalmente înghițit de pământ. Chiar și așa, am continuat cu zigzagul lent și lipicios până am acoperit o fâșie de treizeci de metri fără să găsesc nimic.

Abătut, m-am trântit să mă odihnesc sub un arbust, cu rucsacul drept pernă.

Închizând ochii, mintea a început să se împrăştie în toate direcțiile, ca în montajul unui film făcut de un nebun, plecând de la crâmpoșele din viața mea. Mă vedeam lângă fratele meu la o sărbătoare de familie, în prima zi de universitate, călărind pe un val cu placa de surf, la birou, la înmormântarea tatălui meu, primind telefonul care îmi rupsese viața în două...

Începând de aici, nu mai era decât o nebuloasă, ca și cum tot ce ar fi urmat ar fi fost o regiune incertă, prea fantomatică chiar pentru a se desluși în visele mele.

O înțepătură bruscă pe frunte, unde se așezase o insectă, m-a făcut să bănuiesc că, într-adevăr, adormisem. Am avut certitudinea când am deschis ochii și am văzut că lumina soarelui scăzuse simțitor, în vreme ce eu mă dedasem acelui carusel de amintiri răzlețe.

Mi-am trecut mâna peste față, și un obiect mic și colorat, la mai puțin de o jumătate de metru de nările mele, m-a trezit de-a binelea.

Atârând de arbust, o amuletă tămăduitoare care îmi veghease somnul mă privea din grandioasa sa micime.

Pași de dans pentru doi

După descoperirea că Esmeralda era mai departe în cortul pe care și-l ridicase pe undeva prin râpă și-mi observase pașii, au urmat primele picături mari dintr-o ploaie ce amenința să-și dovedească iar puterea.

Dar fiindcă experiența mea în peșteră mă învățase minte, m-am hotărât să cobor din nou a doua zi dimineată.

Aveam puține speranțe să găsesc urna, dar perspectiva de a o revedea pe fata nomadă care îmi veghea visele îmi dăduse o energie nouă.

Căderea nopții și începutul furtunii mă încredințau că se refugiase în cortul ei cel puțin până dimineată. Și intenția mea era să cobor iar de pe stânci, în zori.

Împins de o forță ciudată, am ajuns la cabana lui Kosei-San plin de vitalitate, în ciuda faptului că urcasem în bătaia furtunii.

Mi-am atârnat hanoracul în verandă și am împins ușa cu grijă. Un bol aburind de supă cu tăieței mă aștepta pe masă, de parcă maestrul ar fi prevăzut exact momentul sosirii mele.

Trecând pe lângă camera lui, care era închisă, ceea ce se întâmpla numai când el nu se afla acolo, am hotărât să-i urmez exemplul și am luat bolul de supă la mine în cameră.

După ce am închis ușa, am dat fuga să-mi scot comoara de sub saltea. În timp ce așteptam zorile, nu mi s-a năzărit altceva mai bun decât să citesc mai departe jurnalul unui Kosei-San tânăr, care pentru mine era un necunoscut.

Portland, 13 martie

Rob nu mai râde, dar atâta vreme cât deschide ușa la auzul pașilor mei, totul este bine. Sau cât de cât bine.

Astăzi și-a întins mânuța ca să-i plătesc taxa de trecere: o bomboană cu vișină la mijloc.

— Vine din țara nimănui... Și are puteri magice, i-am explicat, în speranța să-l fac să zâmbească.

A privit-o plin de curiozitate preț de o miime de secundă. Apoi a pus-o în buzunar.

A închis ușa foarte repede, ca și cum n-ar vrea să văd ce se petrece în bârlogul lui.

Apoi m-am îndreptat spre birou, cu un straniu sentiment de culpabilitate. El, atât de trist, și eu, atât de fericit...

Da. Fericit.

F-e-r-i-c-i-t.

Citesc cuvântul pe care tocmai l-am scris. Îl savurez. F. De la Florence.

Mă desfăt rostindu-i numele, numele portului în care am ajuns. Mic, liniștit, primitiv. Așa este ea.

Chiar înainte de a o vedea, îi cunoșteam pașii. Lucra exact deasupra biroului meu și am zăbovit mai multe săptămâni până să o cunosc.

Acum două săptămâni, la 11:00 dimineața, a răsărit soarele în țara nimănui. Eu mă ocupam de un pachet fără expeditor, când am simțit că încăperea se lumina.

Mi-am ridicat privirea de pe ștampila din Mongolia pe care încercam s-o descifrez, și am descoperit lângă mine o fată scundă, brunetă. Zâmbea fără un motiv aparent, observându-mă în tăcere.

Cel mai grozav lucru e că nu mă simțeam stingherit. Era ceva în ea care îmi inspira încredere.

Avea o jachetă de lână cam mare, împletită de mână. Pe piept, o plăcuță cu numele ei: FLORENCE.

Pe neașteptate, a părut că-și amintește de ce venise. S-a îmbujorat și mi-a întins un pachet.

— Mi s-a spus că tu știi ce trebuie făcut.

Vocea ei era catifelată. Apoi s-a întors și a plecat.

După două ore, eu continuam să mângâi pachetul. Căutam urma caldă a degetelor lui Florence.

Portland, 19 martie

— Cine locuiește pe pământul nimănui?

Vocea lui Rob m-a surprins în întunecimea palierului. Astăzi mă aștepta din nou, așezat pe treaptă, și aproape că era să-l calc.

M-am bucurat atât de mult să-l văd acolo, după atâtea zile, încât merita să risc o sancțiune că am pontat târziu. Așa încât m-am așezat lângă el, care era

încă îmbrăcat în pijama. Tremura.

Mi-am scos haina și i-am pus-o pe umeri.

Părea pierdut, micuțul meu bărbat.

— Numai eu.

Ochii i s-au luminat ca niște faruri. Am scos atunci o portocală din rucsac, ca s-o împart cu el. Ochii i-au strălucit, cu o flăcăruie slabă, dar au strălucit.

Înainte de a începe să muște din prima felie, a întrebat din nou:

— Și ce faci acolo atâtea ore? Nu e plictisitor?

— E mult de lucru.

A încuviințat, ca și cum ar ști bine despre ce-i vorbeam.

— Știi câte pachete, certificate, scrisori și telegrame trimit oamenii în țara noastră?

— Ce e un certificat? Și o telegramă?

Precis că mă vor sancționa.

Aproape că mi-a făcut plăcere să-mi imaginez sublinierea cu roșu de pe fișa mea.

Munca mea nu mi s-a părut niciodată atât de interesantă ca în această dimineață, pe când i-o explicam micuțului Rob.

Sunt funcționar la poștă. Dar nu unul oarecare. Nu servesc publicul. Clasific doar trimiterile internaționale pe care nimeni nu vine să le caute și nu știm cui să le returnăm. E ceva simplu: le clasific și, după o lună, le distrug. Mărturisesc însă că nu sunt un funcționar bun. Am un sertar ascuns, îl numesc Arca lui Noe. Numai Rob știe: astăzi i-am vorbit de o parte din conținutul lui.

Păstrez acolo un tatu împăiat, care venea din Polinezia și care n-a putut fi predat, pentru că este o specie pe cale de dispariție. Apoi o scrisoare adresată Statuii Libertății, scrisă de un copil austriac care a uitat să-și pună adresa. O carte poștală de la începutul secolului care se rătăcise, și acum nu mai sunt în viață nici expeditorul, nici cel care trebuia s-o primească...

Într-o bună zi, ar trebui să-i vorbesc lui Florence despre arca mea, să mi-o fac confidentă, împreună cu Rob. Nimeni altcineva nu trebuie să cunoască secretul.

Poate mâine, când o să coboare să mă vadă, o să i-l destăinui.

Portland, 27 martie

Este ora 9:00 și aud pașii lui Florence deasupra capului meu. Am interzis muzica în această țară a nimănui. Pentru mine, nu există muzică mai bună decât aceasta.

I-am spus-o și știu că acum, când se plimbă deasupra locului unde crede că se află masa mea, își permite să facă un joc cu picioarele. Un pas de dans sau o bătaie ritmică din tocuri, ca de țigancă. Îmi spune și că îmi scrie numele cu vârfurile.

Asta nu o aud. Mi-o imaginez.

Interzicând muzica, s-a iscat o oarecare revoltă în țara nimănui. Știu că certificatele de ridicare a pachetelor trimise din Afganistan, Albania, Angola, Aruba, Argentina și Armenia, care conviețuiesc toate într-un sertar, au cerut să stea împreună cu vecinii lor, sosiți din Belgia, Bulgaria, Belize, Butan și Barbados.

Ca să vezi! Secole, fără să-și vorbească, și acum!...

Cele cu Z, tocmai din capătul celălalt al rafturilor mari, au cerut să se alăture protestului. Zambia, Zanzibar, Zimbabwe... nu voiau să rămână mai prejos.

Din fericire, întotdeauna se găsește cineva care gândește. Certificatele cu o țară de origine inexistentă au secondat cu strigăte interzicerea. Chile, Burfaso Kina, Polo Este, aliniate cu Yemenul, care este unica țară cu Y și știe că minoritățile nu sunt respectate de nimeni, au petrecut câteva zile revoltându-se împotriva interzicerii muzicii.

Așa i-am explicat ieri lui Rob.

I-am vorbit și de Florence, de muzica picioarelor ei, de revolta din țara nimănui, de lumina zâmbetului ei. I-am povestit pe palier de vizitele ei, și cum strălucirea ființei ei îmi luminează pentru tot restul zilei munții de hârtii, cutiile negre cu telegrame abandonate și nesfârșitele șiruri de obiecte ce se termină în „-ate“ și „-ute“: uitate, furate, reținute, pierdute, aruncate.

Și că acum eu nu mă mai simt o ființă aruncată și nici pierdută.

Rob a înțeles mai bine decât mama ce și cine este Florence pentru mine.

Portland, 13 aprilie

— Ce face regina din țara nimănui? m-a întrebat Rob.

Era șapte și zece, foarte târziu. Aveam o ședință importantă cu șeful. Oare mă promovează? În sfârșit! Mai bine de opt ani lucrând singur, în subsol, cu hârtii nedorite de nimeni... Mă vor pune la etajul unde e Florence? Poate chiar în biroul ei? Numai gândindu-mă, am simțit un curent electric prin tot trupul.

— Bine, bine, am răspuns grăbit.

Nu m-am oprit.

Am simțit în spate privirea tristă a lui Rob, care de data asta nu s-a încumetat

să-mi mai ceară taxa. Cred că mi-a strigat ceva de genul „spune-i salutări“.

I-am vorbit de Rob lui Florence, și îmi dă pentru el bilețele, zaharicale.

Am fugit într-un suflet. Asta a fost ieri și am reușit să ajung la timp. Într-adevăr, am fost promovat. Asta se întâmpla într-un birou la etajul cinci, unde soarele arde și ritmul muzical nu este cel al pantofilor.

— S-a aprobat un buget pentru a moderniza subsolul. Dumneavoastră vi se vor da alte sarcini.

Asta nu mi-a plăcut. Mă preocupau tatuul meu, scrisorile fără expeditor, certificatele pe care nimeni nu le-a ridicat, telegramele pe care nimeni nu le primește. A început să-mi piară buna dispoziție.

Dar viitorul îmi bătea la ușă.

— În noul post veți avea un salariu mai mare, conform noilor responsabilități, un birou în bune condiții. E drept, în orașul Spokane. Suntem conștienți că...

Acesta era neantul.

Nu pot pleca într-un oraș la peste patru ore de drum, lăsându-mi mama singură. Nu pot să-mi părăsesc frățiorii. Eu sunt bărbatul casei, ocrotitorul familiei. Mi s-a spus asta în fiecare zi, de când a murit tata. Și a trecut multă vreme de atunci.

Și, mai ales, nu vreau s-o las pe Florence. Ea este femeia vieții mele.

Încă nu i-am spus. O voi face, pentru că trebuie s-o conving înainte pe mama că o femeie albă, americană, creștină este viitorul meu, adevărata promovare la care năzuiesc în această viață.

25

Șarpe și stele

Trecuseră două zile de când citisem pentru ultima oară jurnalul lui Kosei-San, și totuși protagoniștii lui mă însoțeau încă.

De fapt, în ciudatul meu exil la cabana de lângă prăpastie, simțeam că existențele acelea descrise într-un caiet vechi făceau deja parte din viața mea.

Mă îngrijora Rob. Precis că se întâmpla ceva cu micuțul. În același timp, eram curios să aflu ce soartă a avut acea iubire pură și strălucitoare a lui Kosei-San – n-aveam nici o îndoială că era vorba de jurnalul lui – pentru Florence.

În singurătatea tăcută a camerei de oaspeți, mi-am dorit să am o fereastră deschisă spre trecut, ca să-i văd pe amândoi, dansând printre sertare și hârtii, în țara nimănui.

Mă întrebam dacă eu voi fi în stare să iubesc vreodată astfel, sau dacă de asemenea dragoste aveau parte doar oamenii simpli, cum erau funcționarul de la poștă și Florence.

Pradă insomniei, mi-a apărut dintr-odată Esmeralda, ca o nălucă. O vedeam cu o claritate fantomatică, în trecătoarea împădurită. Mă vedeam și pe mine, stând cu ochii închiși sub arbust. Mâinile ei mici atârnavă pe o ramură amuleta tămăduitoare, care acum își însoțea surorile în bezna încăperii, veghind un somn ce se lăsa așteptat.

De ce oare fata aceea străină mi se strecura iar în minte?

Sau în realitate nu plecase niciodată de acolo?

Mi-am amintit de zâmbetul Esmeraldei, strălucire și totodată mister. Am revăzut-o așa cum mersese pe șoseaua abandonată, în toiul furtunii. Iubirea se strecurase pe ușa din spate a mașinii mele fără să ceară voie.

— Toni!

Vocea lui Kosei-San, răzbătând din cealaltă încăpere, m-a făcut să sar din pat. Îmbrăcându-mă în mare grabă, am calculat că trecuse pesemne de miezul nopții.

Încă năuc, văzându-l în picioare lângă cămin, am simțit nevoia să vorbim

despre trecutul lui.

— Kosei-San, am o întrebare...

— Oricât ar fi de importantă, va trebui să aștepte, mi-a zis fără să-și ia ochii dintr-un punct întunecat al căminului. Am ceva mai urgent. Nu face zgomot și nu striga. Adu mătura sau vreun băț, ca să...

N-a fost nevoie să-și termine fraza. Cineva crescut în California, fiu și nepot de oameni ai deșertului, recunoaște acest sunet din fragedă copilărie. I se spune de o mie de ori să se ferească, fiindcă viața lui e în joc.

— Un șarpe cu clopoței!

M-am repezit să aduc unul din bețele de schi cumpărate de la centrul comercial, și maestrul s-a apucat să-l gonească, având drept scut capacul de la lada de gunoi. Mișcările îi erau rapide și precise, desprinse parcă dintr-un dans ritual pentru exorcizarea a ceva malefic.

Odată izgonit departe de cabană vecinul acela nedorit, am ieșit să bem un ceai nocturn pe verandă, după ce am închis ușa.

Noaptea era extraordinar de senină, și stelele străluceau ca niște ochi din alte lumi. Mi-am zis că e momentul potrivit pentru a-l întreba pe Kosei-San despre funcționarul de la subsol. Cum mi-era rușine să recunosc că îi citisem jurnalul, m-am hotărât să ocolesc subiectul într-o manieră cât mai sinuoasă, precum șarpele căruia tocmai îi dăduserăm drumul înapoi pe stânci.

— Am văzut cât de abil ai fost cu lighioana aceea, Kosei-San. Nu cumva ai lucrat într-o grădină zoologică înainte de a te pensiona?

Bătrânul a râs cu poftă.

— Sau într-un magazin de animale exotice?

Văzându-l cum neagă, dând din cap amuzat, am continuat jocul.

— Cred că știi să înfrunți primejdia. Stai să mă gândesc... Ai fost profesor de liceu într-un cartier cu probleme?

Kosei-San a dat iar din cap. Părea că jocul îi este pe plac. În cele din urmă a spus:

— N-ai să ghicești niciodată.

— De ce?

— Pentru că n-ai fost niciodată într-un astfel de loc, și nici n-ai cunoscut pe nimeni care să fi făcut munca asta.

Am simțit că maxilarul mi se deplasează un centimetru.

Și-a plimbat încet privirea pe cerul înstelat, ca și cum ar putea citi acolo mesaje codificate de un zeu invizibil. S-ar fi zis că se desfată de parcă ar fi fost

prima oară când privea firmamentul nocturn de pe verandă.

Cu o voce care părea că vine din alt loc, ba chiar că este a altei persoane, a spus:

— Am lucrat patruzeci de ani în țara nimănui.

Un regat devastat

Portland, 3 mai

Un fir invizibil face ca totul să fie întins la maximum. Intuiesc asta. Dar nu știu ce să fac.

Șeful mi-a respectat hotărârea, deși n-o înțelege. Pot rămâne până încep lucrările aici.

Știrea s-a răspândit prin tot oficiul. Nebunul de Kosei preferă să rămână în subsol în loc să se ducă într-un birou frumos, cu lumină din belșug. Vrea să stea mai departe în departamentul său inutil de clasificare și distrugere, nu dorește să fie promovat.

Nici ei nu înțeleg.

Florence și Rob înțeleg cu adevărat, și asta e de-ajuns pentru mine.

Le-am explicat că munca pe care mi-o propun e pentru mine la fel de plicticoasă și fadă. Niciodată n-am vrut să-mi petrec viața printre hârtii. Doar fatalitatea morții tatălui meu m-a adus aici.

Zâmbetul lui Florence luminează munca asta cenușie. Dacă mă îndepărtez de zâmbetul acesta, nimic nu va mai avea sens.

Zilele astea mă gândesc adesea la tata. Să fie adevărat că el n-ar fi acceptat relația mea?

Așa îmi spune mama, când îi propun s-o cunoască, dar până acum s-a împotrivit.

Mă rănesc lacrimile mamei, privirile muștrătoare ale surorii mele, oftatul unchilor.

Ce să fac?

Portland, 11 mai

„Rob, mâine o să mă duc la plajă cu Florence“, i-am spus în dimineața asta.

M-a întrebat surprins:

— În țara nimănui aveți plajă?

Am râs înainte de a-i răspunde:

— M-aș bucura să poți veni cu noi.

Rob nu merge niciodată undeva anume. Cred că a renunțat până și la școală.

— Regina e iubita ta?

— Da, e iubita mea.

Rostind cuvintele astea acolo pe palier, cu soarele gata să răsară, am simțit că fericirea îmi strălumina existența.

Aproape uitasem ce eram.

Ultima oară aveam cincisprezece ani. Era duminică, și zmeul meu colorat a zburat mai sus decât cel al tatălui meu.

„Ești acum un bărbat“, mi-a zis, aplaudându-mă. „Și ai să ajungi mai înalt ca tatăl tău, știi bine.“

Mă simțeam fericit pentru mine, și pentru el, și pentru zmeu, căruia i-am dăruit libertatea, dând drumul sforii.

Portland, 21 mai

Ceva nu e în regulă acasă la Rob. Iar nu mai iese pe palier.

Am sunat insistent la ușa lui, la diferite ore din zi. Am rugat-o pe mama să fie atentă, deși nu-i face plăcere, ca să vadă dacă iese de la el din casă când eu sunt la serviciu. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Se aud voci, și asistenta socială a intrat în două rânduri, dar a refuzat să ne dea vreo informație.

Ceva nu e în regulă acasă la Rob, dar nici la mine.

Sătul de amânările mamei, m-am înființat cu Florence prin surprindere. Voiam ca ai mei să vadă cât e de frumoasă, cu pielea arămie și ochii plini de viață. Voiam să vadă că pe dinăuntru e și mai frumoasă.

Pentru această vizită-surpriză, Florence a stat toată după-amiaza să-și aleagă rochia – „Nu-i prea îndrăzneată, Kosei?“ – și să se coafeze. A ales cu mare grijă niște prăjiturile cu anason și ciocolată.

Însă mama n-a binevoit s-o primească.

În sufragerie n-am fost decât Florence, cei patru frați ai mei mai mici și cu mine. Mama a petrecut două ceasuri închisă în camera ei, cu sora mea cea mare. N-a ieșit de acolo decât ca să-mi spună ceva ce repetă mereu de multe zile: „Dacă bietul tău tată...“

Portland, 24 mai

Florence se străduiește să îndulcească amărăciunea celor întâmplare acum două săptămâni la mine acasă. „Tot ce contează e dragostea noastră“, spune. „Când vor vedea că ne iubim, se vor schimba, vor trebui să accepte.“

Pe când îi luam mâinile, am vrut să cred că așa o să fie.

Când m-am întors, ieri seară, în casă domnea o liniște ceremonioasă, iar masa era pregătită ca pentru ocaziile deosebite: față de masă, veselă, lumânări, și mâncare bună. Pe raftul de deasupra televizorului, fotografiile tuturor strămoșilor noștri. O carte poștală veche din satul bunicilor mei. Lumânări aprinse.

Se afla acolo Akura-San, bărbatul cel mai bătrân din colonia japoneză din Portland. Unul dintre primii veniți, ca părintele meu. Stătea în capul mesei la care am luat cina, într-o tăcere riguroasă.

Toți își plecau capul, și eu simțeam în ceafă privirea tatălui meu.

Numai Akura-San vorbea... despre timpurile vitrege în care foametea devasta Japonia. Și despre tinerii care s-au urcat pe vapoare ca să-și facă un viitor. Vapoarele i-au adus aici, atât de departe, unde totul e atât de diferit. Iar albi nu i-au dorit. Nici pe departe. Nu i-au dorit. Unii au muncit aproape ca niște sclavi pe plantațiile din Hawaii. Alții și-au găsit moartea construind calea ferată. Au îndurat totul, legi nedrepte, un tratament umilitor. Dar albi nu conteneau să le pună bețe-n roate. Și dacă n-o făceau, se uitau în altă parte, ridicau din umeri, cleveau. Patriarhul și-a îndreptat discursul către mine, străpungându-mă cu ochii lui mici și severi.

Din ce grup făcea parte familia lui Florence? Ar accepta ca frumoasa lor fată să se mărite cu un descendent de...? Dacă da, vei fi veșnic sluga lor, un om în care nu poți avea încredere.

Japonezii, chiar și cei născuți aici, au devenit ținta furiei soldaților și a familiilor acestora în timpul Marelui Război. Și a bănuielilor guvernului, care i-a aruncat în lagăre de muncă. Acolo au pătimit de foame, de frig, de boli. Tatăl meu stătuse într-una din barăcile acelea. Și fratele lui, care a murit acolo.

Erau cetățeni cinstiți... dar au fost maltratați și li s-a întors spatele... Numai comunitatea s-a ocupat de ei, orfani de părinți. Numai noi ne purtăm de grijă și ne protejăm.

Cuvintele lui Akura-San m-au sfâșiat pe dinăuntru, m-au ars ca o lumină orbitoare.

Nu mai pot să țin ochii închiși.

Eu fac parte din acești noi, din acest lanț de solidaritate care ajută, dar

deopotrivă sufocă. Nu pot să-mi disprețuiesc familia. Nu pot să-mi sfidez comunitatea. Ar fi o pată pe numele nostru, un afront adus memoriei părintelui meu.

Cu gândul la el, m-au podidit lacrimile. Poate că mama are dreptate, la urma urmei.

Tata a știut să-și servească întotdeauna comunitatea. N-a uitat nicicând ce a făcut aceasta pentru el, cum l-a scos din noroi. Și a jurat că fiii lui, dar și nepoții, își vor aminti. Eram eu oare dispus să-l fac pe tata mincinos? Să-i încalc promisiunea?

Obligația mea era să am grijă de familie și să mă căsătoresc, când va sosi momentul, cu o fată bună, din comunitatea noastră.

Florence, Florence, Florence...

Mor pe dinăuntru pe când ea se cuibărește în brațele mele, râde cu capul rezemat de umărul meu, mă ciufulește, îmi sărută gropițele din obraji... Gropițele unui trădător.

Florence, Florence...

Portland, 3 iunie

Ziua care trebuia să fie cea mai fericită din viața mea este în realitate cea mai tristă.

Iată-mă aici, pe pământul nimănui. De mult trebuia să fi plecat, dar nu sunt în stare să înfrunt lumea din afară.

Nu mai sunt același de azi-dimineață, și nici cel de ieri.

Sunt Kosei-San, fiul lui Kyoto, cel mai mare dintre șase frați, funcționarul de la poștă, iubitul lui Florence. Da, continui să fiu, ca și ieri.

Sunt tată. Nu ca ieri.

Florence a coborât dimineața asta sărind treptele din două în două. Văzând-o, m-am simțit extrem de fericit. Și-a petrecut brațele după gâtul meu, fără să-mi spună nimic. S-a ridicat pe vârfuri și mi-a susurat la ureche: de acum suntem trei în țara nimănui.

Am îmbrățișat-o strâns. Ea crede că din dragoste.

Eu știu că de frică. Am simțit-o cum îmi mușca viscerele, întocmai ca un animal turbat, cum îmi rodea oasele și încerca să-mi sfâșie pielea, ca să iasă afară. Numai căldura trupului lui Florence mă ocrotea...

Sunt tată. Sunt fiu.

Și nu știu ce atârnă mai greu în sufletul meu. Le pun în balanță și...

Portland, 7 iunie

Se poate muri înecat în lacrimi, dar n-am avut norocul ăsta. Nici nu-l merit.

Trăiesc mai departe pentru a-mi ispăși pedeapsa, condamnat să plâng pe veci. Să mă chinui o viață întreagă care, acum o știu prea bine, fără Florence va fi un abis nesfârșit.

I-am spus că nu mă pot căsători cu ea, dar că o voi ajuta cu copilul, că, dacă vrea să facă avort, eu...

O palmă m-a obligat să-mi rețin cuvintele. I-am spus atunci că, dacă vrea să-l păstreze, eu îi voi da bani și...

Altă palmă m-a redus la tăcere...

Apoi a plecat, cu fața scaldată în lacrimi.

Bezna cea mai nepătrunsă a invadat țara nimănu. Frigul, foametea, ciuma, cei șapte cavaleri ai apocalipsei, vikingii sângeroși, Atila și hunii lui necruțători... Am simțit cum toate astea devastau regatul nostru însuflețit de dansuri, zâmbete, plaje și sărutări. Au pustiit totul; n-a mai rămas nimic.

Bezna cea mai nepătrunsă și zgomotul asurzitor al unei lumi care se prăbușește au nimicit țara nimănu, regatul unui bărbat laș, rămas fără regină.

Să prinzi rădăcini

Tot ce trăim ascunde o lecție, un mesaj sau un semn, așa cum îmi spusese maestrul. Fiecare descoperire este, la rândul ei, o pistă ce trebuie urmată.

Pe când coboram pe poteca îngustă ce duce în vale, încă nu știam ce consecințe va avea ceea ce citisem în jurnal, dar un lucru mi-era clar: eu nu voi fi un laș.

Nu de data asta.

De când trăiam în observatorul lui Kosei-San, învățasem că nu există un moment mai bun decât cel prezent, în care tocmai respirăm. Niciodată nu știm dacă vom mai avea apoi parte de altul.

Mă gândeam la toate astea luând-o la vale în galop, lovindu-mi gleznele de tufișuri. Îmi aminteam vag locul din pădure unde îmi făcusem siesta, după ce căutasem zadarnic urna.

Cu o licărire de speranță, am hotărât să explorez în direcția aceea până ies din trecătoarea dintre două stânci inegale. Cel mai probabil era ca Esmeralda să fi plecat deja din acel loc unde, în afară de sinucigași, compania cea mai apropiată e aceea a șerpilor cu clopoței.

După o jumătate de oră, cercetam vegetația, îndreptându-mă printr-un meticulos zigzag din centrul râpei spre stânci.

Credeam că o pierdusem pe Esmeralda, dar aveam încă speranța să găsesc resturile fratelui meu. O bună parte a dimineții am cercetat fiecare palmă de pământ, până când ceva m-a făcut să mă împiedic și să cad.

Înjurând ceea ce credeam că e o rădăcină, mi-am ridicat privirea și am văzut cu uimire că e o frânghie întinsă, care susținea un cort aflat într-o poieniță sub pini, și în jur am dat de resturile unui foc și de cratițe împrăștiate.

N-avem nici o îndoială că mă împiedicasem – la propriu – de cortul Esmeraldei.

Pe o ramură de deasupra acestuia flutura o batistă în chip de steag alb. Să fi

însemnat că hoinara cerea pace? Oare cerea un răgaz?

Oricum ar fi, n-am vrut s-o sperii strigând-o pe nume, în caz că ar fi fost în cort. Și cu atât mai puțin să desfac fermoarul, pentru a-mi băga capul înăuntru.

Simțind că aveam tot timpul din lume – ceva de neconceput cu numai câteva săptămâni în urmă –, m-am hotărât să aștept, așezat pe o piatră mare, la mai puțin de un metru de la intrarea în cort.

Mi-am mijit ochii și am respirat adânc prospețimea pinilor cu miros de rășină.

M-au învăluit miile de zvonuri ale pădurii. Departe de a mă speria, am simțit că mă legănau și că mă cuprinde totodată o stare de plenitudine.

Mi s-a părut că aerul mirosea a Esmeralda.

Am socotit că e o iluzie a minții mele și am continuat să respir încet, în tăcere, cu ochii întredeschiși, până când o schimbare a luminii m-a făcut să-i deschid puțin, atât cât trebuie pentru a intra o geană de lumină.

Și atunci am văzut-o. Esmeralda stătea acolo, așezată în deschizătura cortului, cu o expresie zâmbitoare pe chip.

Fără să mă mișc încă din loc, contemplând-o, am avut strania senzație că universul începe din nou să capete sens.

Ceea ce vrei și ceea ce îți trebuie

— Te așteptam, a spus cu vocea-i răgușită, care avea ceva de adolescent.

— Nu-i cu puțință! Nici eu însumi nu știam că voi veni aici.

— Asta nu înseamnă că eu nu știam, a replicat, făcându-mi cu ochiul. Sunt puțin vrăjitoare, știi?

— Nu știi prea bine de ce mă aflu aici, am mințit rușinat. Mă rog, poate că știu. Ca să găsesc urna fratelui meu. Trebuie să fi căzut cam prin zona asta, deși încep să mă îndoiesc că o s-o pot găsi. Cred că a înghițit-o pământul.

— Poate că nu asta cauți de fapt...

Și-a netezit fusta înflorată înainte de a explica:

— Acum doi ani m-am dus în weekend la un atelier pentru scenariști. Era organizat de un tip care lucrase la studioul Pixar, și unul din lucrurile pe care le-a spus a fost că în orice poveste e lupta între ceea ce vrea personajul și ceea ce de fapt îi trebuie.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Poate că tu crezi că e important să găsești urna, dar probabil că fratelui tău, de pe lumea cealaltă, îi e totuna. Ceea ce-ți trebuie ție în realitate e altceva.

— Se pare că știi despre mine mai multe decât eu însumi, am spus puțin iritat. Și ce anume îmi trebuie?

— Întreabă pădurea.

Văzându-mi nedumerirea, a adăugat:

— Întinde-te aici și cere să ți se îndeplinească dorința. Nu cred că ți-ai dat seama, dar locul ăsta e vrăjit.

Convins că era smintită, n-am vrut s-o contrazic, așa încât m-am trântit pe pământul acoperit de un covor de ace de pin și am închis ochii.

N-a trecut nici o secundă după ce mi-am pus în gând dorința, și am simțit că o povară dulce aterizează peste mine.

Nevenindu-mi să cred, am deschis ochii. O șuviță din părul ei îmi atinge ca-n

joacă fața. Restul pletelor negre i se revărsau peste decolteu. Tricoul ajustat se agita cu fiecare respirație, și pieptul ei părea o invitație să mă las purtat de val.

— Asta e ceea ce-mi trebuie? am întrebat-o, încercând să-mi ascund excitarea. Tu...?

În loc de răspuns, Esmeralda a zâmbit ca o ștrengăriță.

Am întins brațele ca să-i cuprind ceafa și să-i trag fața spre mine. Atunci, fără să mai scot un cuvânt, am sărutat-o.

O clipă, am simțit că buzele ei pline îmi redau suflul vieții, apoi s-a retras. Părea surprinsă, deși nu eu luasem inițiativa de a-mi îndeplini dorința.

Fără a înceta să mă privească, și-a strâns părul, lăsând numai o şuviță liberă. Foarte încet, și-a îndoit genunchii și a rămas așezată la o palmă de mine. De aici, a continuat să mă observe liniștită: părea că evaluează ceva.

Tot trupul mi s-a încordat văzând-o cum înaintează ca o pisică peste mine, cu picioarele desfăcute, până s-a aflat la un deget de chipul meu.

Ochii îi străluceau cu o licărire sălbatică.

Am crezut că recunosc în ei o forță ancestrală, combinație de dorință, orgoliu, și poate dragoste? Gândurile mele au început să se amestece când ea mi-a atins fața.

A început să mă sărute foarte ușor, peste tot. Am simțit că puterile mă părăsesc.

Dându-și seama că mă lăsam în voia ei, sărutările i-au devenit și mai pătimașe până mi-au găsit iar buzele. De data asta le-am întredeschis și am așteptat să-i simt limba.

Ne-am contopit într-adevăr într-o sărutare profundă, care a făcut ca lumea să stea pe loc.

Încingându-i mijlocul, fără să ne despărțim gurile, i-am simțit sânii pe pieptul meu, și inima bătând în inima mea. Și timpul s-a prefăcut în vântul care legăna ramurile pădurii, purtând pe aripile lui dorințele copacilor.

Drumurile rătăcite ale iubirii

— Poate că ar trebui să ne cunoaștem puțin mai bine, i-am șoptit, întorcându-mă pe o parte. Și dacă nu sunt cum crezi tu?

Esmeralda m-a privit amuzată, dar n-a spus nimic.

După câteva secunde de tăcere împărtășită, am simțit că înăuntrul meu se elibera ceva. Ca și cum mi s-ar fi îndepărtat o piatră grea care îmi sufoca emoțiile, dintr-odată acestea au început să curgă nestingherite. Cuvintele nu au întârziat să se reverse în acel mic colț de lume. I-am vorbit despre Jonathan, despre moartea lui ciudată și sfâșietoare, despre ultimul nostru drum împreună, pe șoseaua aceea din California, el într-o urnă acum dispărută, și eu la volan. I-am mai spus cum l-am dezamăgit iar, pierzându-l. I-am povestit de asemenea despre viața mea în cabana omului abisului, despre urna rătăcită...

Asta a părut că îi atrage atenția, poate pentru ciudățenia subiectului.

— Aș da orice s-o pot găsi, am declarat. Trebuie să arunc cenușa la peste nouăzeci de kilometri de aici, în locul pe care l-a ales el, chiar dacă crezi că e o prostie...

— Nu cred asta, Toni. Dar cum a putut cădea urna de acolo, de sus?

— Nici eu nu-mi explic. Până la urmă voi ajunge să cred că a fost o glumă postumă a fratelui meu, care nu vrea să se odihnească.

— Fratele tău n-ar face niciodată așa ceva, a spus cu o voce neașteptat de dulce. Te iubea. Și nu i-ar plăcea să știe că acum suferi.

Am privit-o nedumerit.

— Ce te face să te gândești că mă iubea?

— E imposibil să nu iubești pe cineva ca tine.

Dacă n-aș fi fost atât de emoționat, aș fi îmbrățișat-o, și, după ce aș fi sărutat-o peste tot, aș fi făcut dragoste cu ea. Însă mă simțeam prea neajutorat și vulnerabil.

Esmeralda a observat pesemne, fiindcă și-a trecut brațul peste umerii mei și

mi-a declarat:

— Pot să-ți înțeleg durerea, Toni. Și eu am suferit mult. Pentru pierderea mamei când a murit, pentru tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată, pentru eșecurile în amor care acum, după ani de zile, mă fac să râd.

A râs și și-a îndreptat ochii spre intrarea în cort.

Dându-și seama că o priveam, și i-a ațintit în altă parte.

— Ai avut eșecuri în dragoste? am întrebat-o neîncrezător.

Vocea i-a căpătat un ton lugubru.

— Bineînțeles, am avut câteva legături, destul de lungi, dar toate s-au sfârșit prost. Ceea ce era de așteptat.

— Nu văd de ce.

— Dacă mi-ar fi mers bine, aș fi fost acum într-o casă, având grijă de doi copii, nu în cort ca o sălbatică, într-o pădure pierdută.

Apoi n-a mai spus nimic, și eu i-am respectat tăcerea. Acum ea era cea care părea o păsărică în ploaie. Pe măsură ce totul devenea apăsător și trist, am simțit nevoia să rup vraja cenușie ce pusese stăpânire pe colțul acela de paradis.

— Eu am fost căsătorit o dată.

Am închis ochii pentru a aduce în prezent acel eu din trecut, care acum mi se părea desprins din viața altei persoane.

— Cu o colegă de la redacție. Totul a mers bine la început, dar la un moment dat am pierdut firul relației. Fratele meu mă învinovăța pentru asta. Simt într-adevăr că atunci m-am rătăcit.

— Ce vrei să spui?

— Mi-e greu să explic... E ca și când te pierzi într-o pădure. Într-un târziu, ai apucat-o pe cărarea greșită, însă, chiar dacă te întorci, nu ești în stare să recunoști răspântia unde te-ai rătăcit. Ajuns într-un anumit punct, toate cărările ți se par la fel.

Esmeralda a încuviințat, dând din cap, de parcă ar fi trăit și ea aceeași senzație.

Și-a înlănțuit genunchii cu brațele și mi-a pus mai departe întrebări despre căsătoria aceea care se ducea pe apa sâmbetei pe măsură ce afacerea mea prospera și îmi ocupa tot timpul.

Întorcându-mă aproape în pleistocen, i-am vorbit de primele fete cu care mă întâlneam.

— Unele m-au părăsit, și pe altele le-am părăsit eu, pe măsură ce îmi schimbam slujbele și viața. Până când a venit Samantha, care părea că avea să

rămână, dar, așa cum ți-am povestit, totul s-a dus pe apa sâmbetei. Pesemne că nu sunt făcut pentru dragoste.

Esmeralda și-a arcuit sprânceana dreaptă.

Plictisit să vorbesc despre alte femei și despre un alt bărbat cu care nu mă mai identificam, am împins-o ușurel, ca să se întindă.

Lumina după-amiezii era tot mai slabă când am început să-i sărut mâinile, brațele, gâtul, în vreme ce mâna mea dreaptă străbătea un drum plin de curbe, de la șoldul ei la unul din sâni, care s-a întărit sub mângâiere.

Înnebunit de-a binelea, am sărutat-o și am început să-i deschei nasturii bluzei, până când m-a oprit, ținându-mi amândouă mâinile cu gingășie.

— Hei... dacă mănânci toate merele, ai să faci indigestie și n-ai să mai vrei. Pe deasupra, se face târziu și te așteaptă maestrul, nu-i așa?

— Ai dreptate... Ți-ar plăcea să-l cunoști? am întrebat-o înfierbântat și puțin rușinat că mă lăsasem dus de val.

Cum mi se întâmpla adesea cu Esmeralda, răspunsul ei m-a descumpănit iar.

— Încă nu.

Ultimele urme

În întunericul camerei mele, Esmeralda îmi apărea întruna. Mi-o imaginam întinsă în sacul ei de dormit, în micuțul cort legănat de vânt, și simțeam nevoia irezistibilă de a fugi până la ea.

Rămăsese să ne întâlnim a doua zi dimineață, și noaptea mi se părea lungă precum un deșert infinit.

Știind că nu voi putea închide ochii până târziu în zori, m-am apucat de jurnalul lui Kosei-San, ca un naufragiat care se prinde de o scândură, deși conținutul paginilor ce urmau n-a reușit să mă învioneze.

Portland, 23 iunie

Florence a plecat. Nici măcar nu mi-a spus la revedere.

De dimineață, un băiat roșcovan care face practică la noi a coborât să-mi dea un certificat pe jumătate rupt și fără expeditor.

„Sunt nou aici“, s-a scuzat, „și mi s-a spus că poate tu...”

„Tu...? Florence..?”

N-am putut sfârși fraza. Certitudinea mi s-a înfipt în gât.

I-am smuls hârtia din mâini și i-am întors spatele. M-au podidit lacrimile.

Florence a plecat. Nu mi-a spus la revedere.

Restul nu contează.

Portland, 8 iulie

Rătăcesc în tunelurile întunecate ale durerii.

De asta nu gândesc, nu simt, nu vorbesc. De asta nu pot scrie mai departe.

Portland, 11 septembrie

Astăzi m-au smuls din beznă. M-au împins în afara durerii.

Stăteam întins în pat după-amiaza. Mama a intrat strigând în cameră și a tras de mine, ca să mă scol.

M-a obligat s-o urmez pe când vorbea ca scoasă din minți. Spunea că se

întorsese de la piață, că ascensorul nu funcționa și a trebuit să urce pe scări. Atunci, la etajul doi, apartamentul doi...

N-am mai avut nevoie să continue.

Am coborât scările sărind două câte două, și apoi trei câte trei.

Câțiva vecini se strânseseră deja pe palier. Tăceau cu toții, aproape fără să se miște, paralizați de propria lor groază. Nimeni nu îndrăznea să intre, deși ușa era deschisă.

I-am dat la o parte cu un gest hotărât.

M-a întâmpinat spinarea aplecată a prietenului meu Rob. Liniștit, cu capul ridicat, avea privirea ațintită la picioarele care se legănau în aer.

Nefiind în stare să scot o vorbă, mi-am pus brațul pe umărul lui, care s-a înfiorat. Am rămas amândoi cu ochii la picioarele suspendate. Piciorul drept mai avea pantoful. Stângul nu. Degetul mare se strecura printr-o gaură din ciorap.

Plângând și eu în tăcere, nu-mi puteam lua privirea de la gaura din ciorapul mamei lui Rob, spânzurată de lampa din camera de zi.

Portland, 13 septembrie

Azi m-am gândit iar la ceva care nu era Florence, nici copilul nostru, nici durerea mea. Nici lașitatea mea.

Mai întâi m-am întrebat câte zilele au trecut fără să vorbesc cu Rob, înainte de tragedie.

Și nu mi-am amintit.

Azi am coborât la etajul doi, apartamentul doi și mi-am lipit urechea de ușă. Doar liniște.

Portland, 14 septembrie

Mama mi-a spus: „Iată că au sosit.“ Și am coborât în fugă.

Rob avea un rucsac și o valiză pe roțile mai înaltă ca el. Asistenta socială îi vorbea drăgăstos, dar el n-o privea.

Micul meu prieten nu-și cunoaște tatăl. Nici asistenta nu-l cunoaște.

L-am strigat și, auzindu-mi glasul, și-a ridicat capul. Mi-a adresat un zâmbet forțat.

I-am dat o bomboană – „taxa“, i-am zis – și o scrisorică.

Îi spun în ea că, atunci când va fi mare, o să-l aștept în țara nimănui. Să vină acolo să caute cufărul meu cu comoara, e pentru el.

Când am auzit că se închide ușa de la stradă, m-a năpădit un sentiment de dezolare.

Bunica spunea mereu că ajutorul care vine târziu nu e ajutor.

Portland, 7 octombrie

Astăzi mi s-a spus că, în cele din urmă, nu se vor face lucrări la mine în subsol. Șeful a plecat cu banii.

Pentru o clipă, m-am bucurat. Poate că, într-o bună zi, Florence o să vină să mi-l prezinte pe copilul nostru. Dacă plec de aici, n-o să știe unde să mă caute.

Și poate că odată, când va fi mare, Rob o să vină să-și găsească aici comoara. Eu umplu mai departe cutia: săptămâna asta au sosit două scrisori pentru Cary Grant fără expeditor și un pachet de biscuiți pentru Ursul Yogi.

Când terminasem cu treaba pe săptămâna asta, am descoperit colțul unui plic între birou și perete. Cine știe când o fi căzut acolo! A trebuit să mișc mobila ca să-l pot lua: era atât de greu, încât mai întâi l-am golit, lăsând dosare, caiete și creioane pe jos... și asta mi-a luat o mulțime de vreme!

Dar efortul a meritat osteneala. Niciodată n-am văzut așa ceva: orice-ar fi să fie, e de o frumusețe incredibilă. Însă și tulburătoare. Într-atât, încât am deschis din nou caietul, ca să rămână scris că azi am adăugat la Arca lui Noe un pergament cu niște picturi ce par foarte vechi. Culorile sunt crăpate, și colțurile pergamentului par uzate. Dacă aș putea să-i povestesc lui Rob, dacă aș putea să i-l arăt ei...

Portland, 8 octombrie

Am privit pergamentul cu cea mai mare atenție. Să fie oare Buddha? Cum a ajuns în subsolul meu? Prima figură are unsprezece capete, și a doua, sute de brațe minuscule! Jos, în dreapta, sunt niște simboluri stranii, nu le înțeleg... O să caut o lupă.

Portland, 13 octombrie

Sunt zile de muncă intensă aici, în țara nimănui.

Sunt vremuri ciudate: soarele a dispărut odată cu Florence și, când credeam că mă va împresura bezna, un pergament misterios a adus puțină lumină. Deasupra capului meu sunt nori amenințători, cad câteva picături, dar furtuna nu se dezlănțuie.

Ieri am făcut rost de o lupă. Nu mi-a fost de folos: alături de caractere într-o limbă pe care n-o cunosc, cineva scrisese de mână „om mani padme hum“⁸.

8. Mantra asociată cu Avalokiteśvara (în sanscrită, în orig.). (N. red.)

Literele astea nu înseamnă nimic pentru mine. Dar pentru cineva, sunt convins, înseamnă totul.

Portland, 26 octombrie

Astăzi am constatat că ființa care iluminează pergamentul meu se numește Avalokiteśvara, și în sanscrită înseamnă „Domnul care privește în jos“. Este un bodhisattva, cineva care urmează cu toată energia sa drumul lui Buddha, este bodhisattva cel milostiv.

Trăiește pe un pergament, într-un plic. Și a ajuns la o cutie poștală... fără destinatar și fără expeditor. Cel care caută lumina și aduce lumina celorlalți a ajuns în țara nimănui.

De ce un ascet, un filozof, un înțelept, ajunge aici, rătăcit?

Avalokiteśvara și eu, pierduți în penumbră, prinși în roata unui timp absurd.

De ce?

Portland, 29 octombrie

Dacă aș putea să-i povestesc lui Florence, m-ar crede. Știu bine. Dar nu pot.

Absența ei mă copleșește la fel de mult ca prezența mea. Ocupă același spațiu și respiră același aer.

I-aș povesti lui Florence că bodhisattva mă însoțește. E aici, într-adevăr, nu la B și nici în caseta de bijuterii. Se află pe masa mea.

Când mă simt pierdut în marea asta de certificate și plicuri, îl caut cu privirea. E acolo, impasibil, cu cele unsprezece capete ale lui, e acolo, impasibil, cu sutele lui de brațe. Când simt că ameteșc, dau fuga la masă și-mi pun mâinile pe pergament: acolo se află el, sprijinindu-mă.

Compasiunea lui îmi încălzește sufletul.

Portland, 9 noiembrie

Sunt un proscris. Sunt un delincvent. Sunt...

Astăzi, la ultima oră a după-amiezii, voi scoate pergamentul ascuns în servietă. Nimeni n-o să știe.

Nu e un furt. E un împrumut momentan. Vreau să aflu ce este, ce înseamnă, ce...

Aproape de metrou este un anticar și mâine mi-am cerut ziua liberă. O să i-l duc.

Simt nevoia să știu ce vrea să-mi spună Buddha prin această ființă minunată.

Știu că aduce un mesaj pentru mine și nu-l înțeleg.

Portland, 11 noiembrie

Ieri a fost o zi mare, dar a sosit travestită într-o zi obișnuită. Se întâmplă de multe ori.

Tocmai îmi beam cafeaua la opt dimineața, înainte de a mă duce la anticar. Kannon era pe masă. Acum știu că acesta este numele japonez al lui Avalokiteśvara, bodhisattva cel milostiv.

Pergamentul e o gravură de un artist japonez și are o anume valoare, mi-a zis anticarul.

Pentru mine are toată valoarea și semnificația de pe lume.

Mama, care abia îmi mai vorbește, ca și cum faptul că renunțasem la viața mea n-ar fi de-ajuns ca răsplată pentru durerea nașterii, a intrat în bucătărie.

Ochii i-au rămas ațintiți la pergament. Apoi i-a închis.

Kannon a susurat.

Kannon a suspinat.

Kannon s-a jeluit.

Kannon mi-a vorbit.

Kannon a râs.

Și în acești cinci Kannon am văzut perindându-se viața lui și a familiei sale.

Și-a pus o mână pe umărul meu și am tresărit. De când nu mă mai atinsese mama? Și atunci s-a întâmplat miracolul.

Preț de câteva minute, doar un murmur i s-a desprins de pe buze: „Om mani padme hum.” Și am știut că ea știa.

Kannon, bodhisattva cel milostiv, care a făcut legământ să nu-și găsească în veci odihna până nu eliberează toate ființele de atâta durere și moarte. De asta atâtea capete, ca să ne audă rugăciunile. De asta atâtea brațe, ca să ne ajute pe toți.

Mi-ar plăcea să fiu precum Kannon, să ajut la alinarea suferinței din lume, dar... cum să fac? Și unde? E atât de multă suferință...

Portland, 13 noiembrie

În țara nimănui, zilele seamănă mult una cu alta. Se târăsc încet printre valuri de hârtii, ștampile și scrisori.

Acasă, cea de a doua soră a născut un copil. Cea de a treia va avea curând nunta. Cea de a patra a anunțat că se mută la Chicago.

Între timp, mamei i s-a pus diagnosticul de pneumonie.

Asta e tot ce e nou în viața mea. Simt că nu mai are sens să scriu, poate doar dacă Florence s-ar întoarce.

Dumnezeule milostiv, îndură-te de mine.

După însemnarea asta, doar pagini albe. Să însemne oare că Florence nu s-a întors niciodată? Că Rob n-a găsit „țara nimănui”? S-au distrus comorile după ce un funcționar eficient, care a ocupat încăperea de la subsol vreme de patruzeci și cinci de ani, s-a pensionat? A uitat oare Kosei-San picioarele acelea legănându-se, unul fără pantof, ale primei sinucigașe pe care a văzut-o în viața lui?

Dorind cu ardoare să aflu răspunsurile care nu aveau să vină, am dat mai departe paginile, nerăbdător. Alb după alb se perinda în jurnalul acela. Eram gata să-l las din mână, mâhnit, când am descoperit că ultimele pagini erau scrise.

Om: calea meditației

Ma: dă-mi răbdare

Ni: caut disciplina

Pad: dăruiește-mi înțelepciunea

Me: caut generozitatea

Hum: îl primesc plin de zel pe celălalt

Bodhisattva cel milostiv. Simt compasiune față de mine însumi.

Și, izbăvit, simt compasiune pentru toate ființele omenești care, neajutorate și rănite, își croiesc astăzi drum. Pentru cele care și l-au croit ieri. Pentru cele care și-l vor face mâine.

Mai departe, o singură frază scrisă de zeci de ori:

Înțelepciunea și compasiunea sunt de nedespărțit.

Și pe ultima pagină:

Portland, într-o zi oarecare de primăvară,

Om ma ni pad me hum

Chestiuni de familie

Fără să-i dezvălui maestrului adevăratele mele intenții, am plecat în zori cu niște biscuiți și un termos plin cu ceai fierbinte.

Îndreptându-mă spre locul unde își ridicase cortul Esmeralda, m-am întrebat până când vor dura proviziile în cabană. Cred că aş putea să mă ocup personal de asta: să mă întorc în oraș și să fac o aprovizionare bună.

Această idee mi-a adus aminte că vechiul meu Ford avusese o pană de cauciuc și se afla tot în șanțul de pe coastă, la cheremul vitregiei vremii.

Dacă voiam să car într-adevăr provizii, mai întâi ar trebui să chem o mașină să-mi remorcheze mașina pentru a o duce la reparat. Dar pentru asta ar trebui să-mi încarc și să-mi pornesc mobilul, ceea ce nu făcusem de când îmi începusem ciudata călătorie.

Văzând-o pe Esmeralda în fața cortului, ca o zână cu pielea arămie din poiană, toate chestiunile astea practice mi-au zburat din minte.

M-am apropiat tiptil ca s-o pot privi, înainte să-mi remarce prezența.

Împletea amulete tămăduitoare, iar chipul ei s-a luminat de un zâmbet strălucitor când a întins mâinile pentru a primi ceașca fierbinte.

În vreme ce-o ducea la gură, mi-am zis că m-aș putea obișnui să trăiesc așa, primind partea bună dăruită de fiecare moment, fără a aștepta motive și fără a cere explicații.

Ne-am așezat la umbra unui pin, într-o tăcere aproape religioasă.

— Știi care e singurul lucru de care mi-e dor în această mică selvă? a spus Esmeralda, cu privirea visătoare. De niște tacos, plăcintele mexicane de porumb cu carne. Aș mânca chiar acum vreo două!

— Eu prefer să te mănânc pe tine, am răspuns, înainte de a-i fura primul sărut al dimineții. Ți-aduci aminte că mi-ai vorbit de zeița maya a porumbului? Cea care veghează amuletele tale?

Ea a dat din cap, interesată.

— Am crescut cu sora cea mică a acestei zeițe la mine în bucătărie.

Esmeralda și-a deschis ochii imenși, iar eu m-am desfătat privindu-mă în ei, pe când îi spuneam mai departe:

— Sunt *chicano*. Deși m-am născut în Statele Unite, n-a existat zi în care părinții mei să nu-mi fi amintit de originile mexicane ale familiei.

Înainte de a înțelege ce se petrece cu mine, ne și stabiliserăm în micuța casă de culoare albastră din cartierul Nuestra Señora de la Bienvenida, un univers restrâns, unde familii venite din Mexic, Salvador, Honduras trăiau întorcând spatele țării care le dăduse adăpost. Și noi, copiii acestor familii, făceam surfing între două lumi: cea pe care o vedeam la televizor și o trăiam în școala publică și cea a sărbătorilor familiale și a altarelor de ziua morților.

— Când ajungeam acasă, mă întâmpina Fecioara din Guadalupe, am continuat. Cântecele mexicane *rancheras* sau *corridos* erau singura muzică pe care o ascultam. Bunica ne vorbea numai în spaniolă. „Las-o“, îmi spunea mama, „nu mai poate învăța“. Într-o zi, niște băieți din alt cartier m-au urmărit ca să-mi fure skateboard-ul. Bunica i-a văzut de la bucătărie și a ieșit fluturând o mătură. Le-a strigat o groază de înjurături și blesteme în engleză, încât mie mi-a căzut fața.

— N-ai spus că nu vorbea engleza?

— Chiar asta am întrebat-o, și știi ce mi-a răspuns? „Că n-o vorbesc nu înseamnă că n-o știu. Dacă îi suflă ceva maică-tii, îți trag o bătaie zdravănă“, mi-a zis indignată. Își petrecea ziua uitându-se la seriale ca *Dallas*. Așa învățase! Niciodată n-am mai auzit-o să vorbească englezește.

Despre mama, tata spunea mereu cu mândrie că este cea mai bună bucătăreasă din Michoacán. Pentru a completa veniturile familiei, își petrecea ziua făcând tortillas, plăcintele mexicane cu porumb, care îi erau comandate de multe case din cartier. Mi-o amintesc bătând ritmic aluatul pe placa de marmură. Încă îi văd picioarele puternice înfipite în podea și spatele puțin aplecat, brațele în sus și în jos, degetele pierdute în făina de porumb. O adevărată artă! Era ca o zeiță guvernând un mic univers de planete: frații mei, tata, bunica, doi unchi burlaci și vecinele care veneau mereu să-i ceară sfaturi.

Veșnic fredona vreo melodie când intram noi în bucătărie, fugărindu-ne unii pe alții în joacă, sau când ne așezam acolo să ne facem lecțiile. Mirosul de porumb o ținea legată de un peisaj pe care eu nu l-am cunoscut niciodată. Puterea cu care se prindea de rădăcinile ei mă fascina. Toți frații și nepoții mei sunt acolo... Își petrec duminicile în jurul mesei, vorbind despre fotbal și despre

morții lor... Toți, în afară de Jonathan și de mine. În privința asta, amândoi eram la fel: refuzam să rămânem pe margine, tânjind după ceva ce n-am cunoscut niciodată. De asta aproape că nu mă mai văd cu rudele încă în viață, pur și simplu nu e lumea mea.

Am tăcut câteva clipe văzând cum, pentru prima oară, o sclipire de necaz licărea în ochii Esmeraldei.

— Inimii tale îi lipsesc crâmpie, a spus foarte serioasă. Din afară se vede foarte limpede, sunt bucățele din tine care ți-au rămas acolo, în bucătăria aceea, cu ai tăi. Nu vei izbuti niciodată să fii fericit, dacă nu te întorci la ei.

Imitând gesturile liniștite ale maestrului, i-am mai turnat ceai și eu am băut direct din termos ce mai rămăsese.

„Și când vei pleca, o să-mi mai smulgi și tu o bucățică, fată care împletești amulete. Toată viața am pierdut crâmpie!“ mi-am zis cu tristețe.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, și-a întins mâna și a pus-o pe pieptul meu. M-a năpădit o căldură intensă, și pulsul mi s-a accelerat.

Am tras-o spre mine și am sărutat-o cu gingășie. Mai întâi pe păr, apoi pe frunte, apoi pe pleoape. M-a lăsat.

Am strâns-o în brațe cu putere și i-am pus capul pe pieptul meu. Voiam să-mi audă inima, care bătea rănită, dar cu mai multă forță decât o făcuse de ani de zile.

— Dacă eu aș avea o familie ca a ta, n-aș umbla singură, hoinărind cu cenușa fratelui meu, a șoptit.

I-am prins ușurel capul și l-am apropiat de al meu, dornic să aflu mai multe despre viața ei.

— Am crescut singură cu mama, o femeie minunată și foarte frumoasă, toată lumea spunea asta. Cu toate că de mică o întrebam adesea, aproape niciodată nu vorbea despre bărbatul care a lăsat-o însărcinată, și apoi s-a îndepărtat de ea, cum se întâmplă de multe ori. Știu numai că ea, dintr-un anume motiv, a continuat să-l iubească până la sfârșitul vieții. Nu e ciudată și nedreaptă dragostea?

A rămas cu capul plecat, ca și cum gravitația unei amintiri prea dureroase o atrăgea spre pământ.

I-am ridicat bărbia și am sărutat-o. Ochii ei migdalați străluceau pe când continua să-mi explice:

— E o diferență fundamentală între mama și mine, cel puțin în privința iubirii. Ea s-a îndrăgostit de cel care a fost tatăl meu și niciodată n-a mai avut alt bărbat.

Eu însă am jucat de câteva ori la ruleta iubirii, dar întotdeauna am pierdut. Apoi mă întorceam la ea, ca să mă ajute să-mi lecuiesc inima sfâșiată. Mi se pare de nesuportat să mă gândesc că n-o s-o mai pot face niciodată.

A suspinat foarte adânc și a adăugat:

— Acum sunt singură și numai niște amulete îmi ascultă durerea.

— Nu-i adevărat, am spus. Eu vreau să-ți ascult toate durerile. Dar și bucuriile.

Mi-a zâmbit cu tristețe înainte de a spune, spre surpriza mea:

— Iar eu vreau să gust acele tortillas de porumb ale familiei tale.

Trei motive pentru a trăi mai departe

Pe când încercam să pătrund miracolul pe care îl trăiam, în seara aceea privirea mi-a fost din nou atrasă de un obiect din camera de zi a lui Kosei-San, căruia nu îi spusese încă nimic despre Esmeralda.

— De unde a ieșit inimioara asta de argint ruptă?

Maestrul și-a ridicat privirea din *Pe calea mea*, biografia lui Alan Watts, și capul său osos s-a întors să privească spre pandantivul de pe polița șemineului. Reflecta ultimele raze ale soarelui cu o strălucire aurită.

— E de la cineva care nu mai are acum nevoie de el, pentru că a învățat să trăiască cu propria sa inimă.

Ca și cum evocarea aceluși obiect ar fi provocat în mintea lui o puzderie de amintiri, după câteva secunde de tăcere a spus:

— Ne-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

M-am ridicat dintr-un salt ca să aprind reșoul: o nouă istorie plana peste înserare și, judecând după fața lui, era foarte promițătoare.

Când am pus ceainicul de teracotă și cele două cești pe masă, Kosei-San mângâia micuța bijuterie.

— Cu toate că are un nume frumos, Alma era o fată tristă. La cei optsprezece ani ai ei, felul în care își apleca umerii, mersul ei șovăielnic, cuvintele pe care le alegea... totul în ea vădea o nostalgie stranie.

— De ce stranie?

Degetele zbârcite ale bătrânului băteau ritmic în masă, iar pe chip i se așternu o expresie de mâhnire.

— De obicei, nostalgia evocă o fericire din trecut, dar Alma nu era deloc o ființă obișnuită. Ea tânjea după ceva care nu se întâmplase încă. Îi era dor de cineva pe care nu-l avusese niciodată.

— Suferință din dragoste adolescentină, am dat repede sentința.

— Oare vârsta contează? m-a dojenit cu blândețe Kosei-San. Alma era o inimă rănită la prima ei dragoste. Tu îți amintești de a ta?

Am încuviințat. Era o vecină de pe strada mea care servea în prăvălia tatălui ei. Niciodată nu m-am încumetat să-i spun nimic în afară de ce anume voiam să cumpăr, așa cum scrisesem pe un bilet, dar de la doisprezece la paisprezece ani am visat-o cu ochii deschiși, aproape în fiecare noapte.

Am păstrat pentru mine dragostea aceea ingenuă, așa cum făcusem în copilărie. Acum simțeam nevoia să cunosc povestea Almei.

Era în anul întâi la niște cursuri de cinematografie și, mi-a explicat, se îndrăgostise fără scăpare de un profesor tânăr cu care făceau practică. Am cunoscut-o chiar înainte de examenele de sfârșit de an, la care hotărâse să nu se mai prezinte.

— Atât de descumpănită era?

— Dragostea... știi doar cum e! Cred că un oarecare Karr spunea că a fi îndrăgostit înseamnă să exagerezi din cale-afară diferența între o persoană și cealaltă. Ei bine, placida Alma mă asigura că viața ei se terminase și că îi era totuna dacă lua examenul sau dacă pica... În fine, trebuie să-ți spun că pe ea n-am cunoscut-o la marginea prăpastiei.

— Ah, nu? am întrebat surprins. Unde atunci?

— Într-o pădure mai departe de Luckyfield. Am văzut-o trântită pe o grămadă de frunze uscate, la marginea drumului, când eu mă întorceam de la cumpărături. Pe atunci aveam încă mașină și vederea bună ca să-mi pot face aprovizionarea eu însumi, a subliniat cu tristețe. Acum depind de ceilalți.

— O să vă fiu eu șofer și comisionar când o să-mi pun la punct mașina, i-am promis, dar nu vă opriți. Ce făcea Alma acolo?

— Se cazase la hotelul din localitate. Eu am întrebat-o dacă se simte bine, și ea mi-a răspuns „depinde de ce înțelegeți prin a se simți bine“. Am hotărât să parchez la marginea șoselei, ca să stau puțin de vorbă cu ea. Mi s-a părut pe cât de tristă, pe atât de încântătoare. A impresionat-o foarte mult când a aflat că eu trăiam lângă stânci, astfel că, începând din ziua următoare, a venit să mă viziteze. Sosea cu micul său aparat foto și își petrecea ziua fotografiind umbrele stâncilor.

— O artistă excentrică...

— Un geniu pe drept cuvânt, m-a corectat maestrul. Trebuia să-i fi văzut fotografiile. Nu era umbră care să nu semene cu un chip ce exprimă o emoție concretă. Ai citit *De ce, Doamne? O radiografie a suferinței* de C.S. Lewis?

— Nu, am recunoscut stingherit.

— Ar trebui s-o faci. Autorul își pierduse de curând soția și a hotărât să scrie o carte, detaliind cum se simțea. Întorcându-ne la Alma, umbrele pe care le fotografia erau propriile ei umbre, monștrii care urlau după ce căzuseră în capcană.

L-am întrebat din ochi, în vreme ce el își acorda o pauză, ca să soarbă din ceai.

— Căzuse în mrejele tânărului profesor care ținea chiar atelierul de fotografie. Inima elevei înamorate, cititoare a lui Jane Austen, era atât de neajutorată, încât el n-a avut nevoie decât de câteva priviri ca s-o cucerească. Un prădător înăscut, faimos pentru cuceririle lui, însă ea nu știa nimic. O tânără timidă și romantică era o piesă pe care n-o avea încă în colecția lui.

A început s-o roage să mai rămână puțin la sfârșitul atelierului, cu scuza că vrea să-i comenteze vreun detaliu din lucrarea ei, și curând chiar Alma a fost cea care își strângea dinadins lucrurile tot mai încet, ca să fie singuri. Din acest moment, planul de seducție a mers strună.

Primul sărut a venit după o lună, în camera obscură unde developau fotografiile. În serile următoare, seducătorul și-a revelat cele mai dibace talente chiar în sala aceea, în orele în care nu era ocupată. Pe întuneric, i-a atins sânii pentru prima oară și tot acolo i-a dus mâna ei timidă în pantaloni, ca să-i atingă membrul. Alma era foarte îndrăgostită, dar și foarte speriată. Niciodată nu ajunsese atât de departe cu nici un băiat, și el avea de două ori vârsta ei. De aceea nu voia încă să facă dragoste, cum își dorea el.

Cu acest joc plin de năbădăi au sosit sărbătorile și a început anul nou. Contrastul între orele de practică, când el se arăta distant și rece, și întunecimea din camera obscură, unde el îi mărturisea dragostea și încerca să-și croiască drum spre intimitatea ei, s-a prelungit până în primele zile ale lui februarie.

Odată cu venirea primăverii, Alma a cedat în cele din urmă, și el a putut s-o posedze pe o masă unde ea a simțit mai multă durere decât plăcere. După acest punct culminant al cuceririi, profesorul i-a spus că nu trebuie să povestească nimic nimănui despre cele întâmplate, fiindcă va fi dat afară, dacă se află că are „o idilă” – a folosit chiar cuvintele astea – cu o elevă din anul întâi.

Alma a acceptat, căci era extrem de îndrăgostită, sau mai bine zis – cred eu – extrem de uluită. Ca expertă cititoare de povești romantice, crezuse în rolul ei: tinerica sfioasă care îl cucerește pe profesorul nemernic. Îl izbăvește întru iubire și trăiesc fericiți pentru totdeauna. Pentru acest ideal, Alma și-a pierdut

virginitatea, între recipientele cu acetonă și fixator. Însă, în realitate, a pierdut mult mai mult. Pe lângă inocență, a pierdut încrederea și dorința de viață... numai după o săptămână.

— Ce s-a întâmplat?

— Alma își dăduse întâlnire cu iubitul ei secret la intrarea într-o cafenea, la cinci străzi de universitate, dar cavalerul nu s-a prezentat. Crezând că întârziase corectând lucrările, s-a dus la el la birou, dar nici acolo nu l-a găsit. L-a întrebat pe portar, care i-a spus că îl văzuse intrând în camera obscură.

Kosei-San și-a terminat ceaiul și a trântit ceașca pe masă, apoi a continuat:

— Într-o străfulgerare, ea a știut încă înainte de a deschide ușa peste ce avea să dea acolo.

Am ghicit și eu scena, dar am preferat să nu întrerup povestirea acum, când se apropia de sfârșit.

Pe aceeași masă pe care o dezvirginase, cavalerul se agita cu pantalonii în vine peste o colegă de clasă a Almei.

— Asta ar fi trebuit să-i fi fost de-ajuns ca să înțeleagă că profesorașul ăla era un ticălos, am spus indignat. L-ar fi putut chiar reclama conducerii pentru purtarea lui.

— Vai, Toni... Nu știi că dragostea e oarbă și nebună de legat? În loc de asta, Alma a continuat să fie îndrăgostită și a plănuit o răzbunare prin care avea să se distrugă pe sine.

O tăcere grea se lăsase în camera deja în penumbră. Kosei-San a aprins o lămpiță ce se alimenta cu energia acumulată în panourile solare și a continuat:

— Deși în afara termenului, Alma hotărâse să facă o lucrare de sfârșit de an în care să-și reverse durerea. Mai întâi, se gândise să folosească pădurea ca scenă, dar când a văzut stâncile astea s-a răzgândit: avea să fotografieze aici vreo sută de umbre, toate fiind expresii ale sufletului ei chinuit, înainte de a-și lua viața chiar în locul acela. Pentru ultima ei poză avea să folosească un tripod și declanșatorul automat. Într-un bilet de adio va lăsa scris ca tot acel material să fie predat profesorului fără suflet pentru evaluare.

— Un spirit într-adevăr romantic, chiar victorian, am spus, abținându-mă, căci, dacă n-ar fi fost un caz atât de grav, aproape că mi-ar fi venit să râd.

— Mai mult decât crezi, a mormăit Kosei-San, cu capul lui ras sprijinit în mâini, de parcă îi atârna greu în agonia zilei. Își cumpăraseră la un târg o inimioară de argint și pusese să fie gravat numele fiecăruia. Jumătatea cu numele ei o dăduse profesorului, chiar în după-amiaza în care îi cedase, iar ea păstrase

jumătatea lui.

Mi-am permis să iau acea jumătate de inimioară în mână. Era ușoară, părând mai degrabă din alpaca decât din argint. Inscriptia ștearsă cu poansonul m-a făcut să simt imediat compasiune pentru biata îndrăgostită.

Ce s-o fi ales de ea? Cum reușise maestrul să zădărnicească planul acela tragic? N-a fost nevoie să-l întreb ca să aflu.

— Alma era o fată prea plină de fantezie și prea intelectuală pentru a o determina să se răzgândească cu o singură explicație, așa încât i-am dat trei argumente ca să nu facă nebunia aceea.

— Aș vrea să le aud, l-am rugat.

— Primul este cunoscut de toată lumea, dar uneori îl uităm. I-am spus că viața ei nu-i aparținea doar ei, ci și tuturor ființelor care o iubesc. Pierzându-și-o pentru a-i atrage atenția acelui prost, va distruge pentru totdeauna viața celorlalți, care n-aveau nici o vină pentru nebunia aceea. De pildă, viața părinților ei. Alma a acceptat doar pe jumătate. A replicat că ea nu ceruse să vină pe lume și că, prin urmare, putea s-o părăsească oricând ar vrea.

— Ce i-ați mai spus?

— Al doilea argument pe care i l-am dat a fost că jumătățile de inimioară, ca și jumătățile de suflet, sunt o înșelăciune. Nimeni n-are nevoie de cealaltă jumătate pentru a se împlini, și cu atât mai puțin o artistă ca ea. Dumnezeu n-a avut nevoie de compania nimănui pentru a crea lumea.

— Argumentul ăsta trebuie să-i fi plăcut mult mai mult... Și al treilea?

— Într-un anume fel, este o dezvoltare a celui anterior. I-am citat o frază din Marc Aureliu, care spune: „*Cel mai bun mod de a te răzbuna pe un dușman este să nu semeni cu el.*” Și am adăugat: „*Răzbunarea ta, luându-ți viața pentru o lucrare de sfârșit de an, este un gest la fel de ridicol și de artificial ca poveștile de care s-a folosit seducătorul tău ca să te ademenească. De ce nu faci o expoziție cu aceste umbre? Cunosc o cafenea care are o galerie într-un oraș aproape de aici, unde ți-ar acorda spațiu. Dacă te simți distrusă, remediul este să crezi, nu să mai distrugi.*”

A urca și a coborî

La o oră după răsăritul soarelui, pe când coboram fericit spre fundul văii, m-am gândit la argumentele pe care maestrul le propusese Almei pentru a o scoate din impas.

Cel de al treilea mă făcuse să-mi amintesc peste noapte de *Boyhood*⁹, filmul despre un băiat care învinge treptat toate obstacolele vieții, până ajunge în pragul vârstei adulte.

⁹. *Boyhood. 12 ani de copilărie*, film din 2014, în regia lui Richard Linklater. Câștigător a numeroase premii, printre care un Oscar și cinci nominalizări la Oscar, trei premii și două nominalizări la Globul de Aur, trei premii și două nominalizări la Premiile BAFTA 2015, un premiu și o nominalizare la Berlin, în 2014. (N. red.)

Ca și Alma, îndrăgostindu-se pentru prima oară și suferind o mare deziluzie, viitorul student promițător simte că pământul îi fuge de sub picioare. Când îi povestește tatălui – interpretat de Ethan Hawke – că iubita l-a părăsit și că este distrus, acesta i-a dat două sfaturi: „Fiecare minut pe care-l petreci plângând pentru o fată proastă va fi un minut pierdut. Tu fă ceva important și va fi coadă la poarta casei tale.“

Acesta din urmă avea pentru mine o rezonanță specială acum, căci în ultima vreme nu se putea spune că aș fi creat ceva de valoare, în afară de faptul că am tăiat orice legătură cu lumea, că am ascultat poveștile bătrânului și că mi-am abandonat mașina.

Poate că lucrul cel mai creativ din tot ce am făcut sunt vizitele mele la Esmeralda, chiar dacă și ea va pleca până la urmă, iar eu voi rămâne cu mâinile goale și nimeni nu va face coadă la poarta mea.

Dovedind că și ea își avea propriile necazuri, în dimineața aceea am găsit-o mai rece și mai nervoasă decât în zilele de dinainte, în timp ce bătea cu ciocanul unul din bețele care susțineau cortul.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce spui asta? a replicat în defensivă.

Am privit-o surprins.

— Păi se pare că îți montezi din nou cortul...

Am tăcut, dându-mi seama de ciudătenia situației. Dacă se gândise să plece fără să-mi spună la revedere, și în ultimul moment i-a părut rău?

— Ah, asta era! De dimineață m-am dus să mă spăl la pârau, și, când m-am întors, am văzut că vântul ridicase o parte din cort.

— Nu.

De data asta ea a fost cea care m-a privit surprinsă.

— Nu, ce?

— N-a fost vânt, am spus foarte serios. Sunt treaz încă din zori. Am ieșit să dau o raită pe stânci și nu bătea vântul.

Ea a șovăit. A adăugat încetișor:

— O fi suflat vântul în partea asta de pădure...

Eram destul de bătrân ca să știu că genul ăsta de dispute nu se sfârșește niciodată bine. Pentru prima oară de ani de zile mă simțeam fericit. De ce să risipesc senzația asta din cauza unei pale de vânt? Ce conta oare dacă se hotărâse să plece, și apoi se răzgândise?

Acolo se afla neasemuita mea Esmeralda, îmbrăcată cu blugii ei uzați și un pullover roșu, lung, ce îi însuflețea chipul.

M-am apropiat cu un zâmbet larg și împăciuitor.

Ea m-a privit și m-a imitat.

După două secunde, ne îmbrățișam pătimaș. Esmeralda mi-a înconjurat trupul cu picioarele ei și am căzut amândoi, rostogolindu-ne pe patul de frunze. Am sărutat-o o dată și de o sută de ori, până am rămas aproape fără suflare.

Lungiți pe pământ, unul lângă altul, cu mâinile înlănțuite, am lăsat plămânii să ni se umple iar de aerul pur.

Pe când îmi plimbam privirea peste nori, am simțit din nou că inimile noastre băteau în același ritm.

Am profitat de acel moment luminos pentru a-i povesti mai amănunțit de omul abisului și de istoriile lui. Pe măsură ce vorbeam, îmi dădeam seama că bătrânul și Esmeralda, fiecare în felul său, izbutiseră să desființeze restul lumii pentru mine.

În mintea și în inima mea, existau acum doar dumbrava, stâncile, zâmbetul Esmeraldei, amintirile lui Kosei-San și toate acele ființe care, într-o zi, fuseseră gata să sară în gol, într-un loc care devenise pentru mine cel mai frumos de pe

planetă.

Mi s-au desprins de pe buze, unul câte unul, numele și suferințele tuturor: de la adolescentul încătușat în propria-i frică la luptătoarea Rose, de la jucătorul care pierduse tot la artista fără memorie.

Esmeralda mă asculta într-o liniște aproape religioasă.

Am simțit că deveneam mai ușor. După ce mi-am deșertat tot ce aveam pe suflet, am tăcut.

Croncănitul unor păsări ne-au scos din visul nostru împărtășit. Fără să știu de ce, chiar atunci am întrebat-o:

— Poți să mă ajuți să-mi caut fratele?

— Poate că fratele tău o să te găsească în cele din urmă, a răspuns enigmatică, mângâindu-mi obrazul.

Privind-o cu coada ochiului, în lumina orbitoare de la miezul zilei, am văzut că își deschisese nasturele de la blugi, pentru a sta mai comod. Am profitat de ocazie ca să-mi trec mâna, foarte încet, peste pielea fină a pântecului său.

Văzând că nu se arăta stingherită, m-am aventurat puțin mai mult, vârându-mi degetele pe sub chiloțeei de bumbac, până am dat de desiș.

Așa cum îmi imaginasem, Esmeralda nu era genul de fată care avea partea asta rasă.

Mă pregăteam să înaintez prin desișul acela până la peștera cu comoara, când mâna ei delicată a respins expediția spre intimitatea sa.

— Încă nu, mi-a șoptit la ureche.

Rușinat, am închis ochii, încercând să mă destind la mângâierea brizei diafane ce se iscase. Poate că într-adevăr era vânt în partea aceea a dumbrăvii, mi-am zis.

34

Fata din zori

Noaptea aceea a fost prima, de la sosirea mea la Templul Ultimei Mâini, în care somnul m-a învins îndată ce m-am culcat. Doborât de o oboseală infinită, aş fi putut să dorm mai departe până dimineaţa târziu, dacă strigătele lui Kosei-San nu m-ar fi trezit.

— Toni! Toni!

Am sărit din pat speriat şi descumpănit, fiindcă era încă întuneric. Vechiul ceas de pe perete arăta cinci şi jumătate. Ce foc putea să se fi aprins la ora asta?

Primele raze de soare începeau să răzbească printre nori. M-am uitat pe fereastră: era ora aceea de dinaintea răsăritului, când lumina cenuşie mângâie totul.

Kosei-San mă aştepta nerăbdător în uşa deschisă a camerei mele.

— Grăbeşte-te! Nu-i timp de pierdut. Trebuie să dai fuga chiar acum. Ea o să se... Eu nu mai pot, dar tu...

Să ies în fugă? Ea? Ce se întâmplă oare?

Pe când mă îmbrăcam în mare zor, mi-am implorat strămoşii ca nu cumva Kosei-San să spună ceea ce a rostit după două minute, împingându-mă afară din încăpere:

— Ceasul răsăritului e unul dintre cele favorite ale sinucigaşilor.

Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării, în timp ce-mi încheiam pantalonii în mijlocul sufrageriei.

— Am ieşit să dau o raită şi am văzut-o.

— Pe cine ai văzut? am întrebat alarmat.

— O fată. Stă în picioare lângă stânca roşiatică. N-am nici o îndoială... E gata să facă o prostie!

L-am privit lung, fără să înţeleg nimic.

— Şi de ce nu te-ai dus s-o opreşti?

— Nu ştiu ce-i cu mine, dar mă dor groaznic picioarele, şi capul mi se

învârtește. Tu poți să fugi și să ajungi la timp !

Am ascultat fără să mai întreb nimic. Am ieșit afară, am alergat ca și cum pentru mine era ceva de viață și de moarte.

Sărind din piatră în piatră, m-am întrebat dacă îmi revenea și responsabilitatea să o invit la un ceai.

Am început să zăresc în depărtare o siluetă neclară. Mi-am întetit fuga.

Cu spatele la mine, fata contempla neantul și nu m-a mirat deloc că nu sărise încă. Un glob portocaliu explodase, scaldând totul într-o mare de căldură, încât nimeni n-ar fi vrut să moară chiar atunci și acolo.

Cel puțin așa mi-am zis mie însumi, pe când mă apropiam de ea fără să mă vadă.

Luându-mă după modul în care proceda bătrânul, m-am străduit să nu fac zgomot, ca să n-o sperii.

Dar în câteva secunde cel care s-a speriat am fost eu.

Când am prins-o de braț, și ea s-a întors încetișor, am rămas împietrit. Am deschis gura, dar nu mi-a ieșit din gât nici un strigăt, nici un cuvânt.

— Esmeralda... am șoptit în sfârșit. Ce faci aici?

Mi-a răspuns pe un ton foarte firesc:

— Am venit să văd locul vostru de observație. Brusc, m-a apucat curiozitatea. Te-am speriat?

— Deloc, am mințit, petrecându-mi brațul peste umerii ei.

S-a înfiorat ușor. La ora aceea devreme era frig, și ea nu avea decât o bluză și, la gât, un fular portocaliu ca soarele care se iveaua.

Am sărutat-o pe obraz. Mi-era greu să mă obișnuiesc cu ideea că aceste două lumi între care oscila viața mea se întâlneau.

— Dormeai? a murmurat cu gingășie, ca și cum n-ar vrea să rupă vraja acelui miracol pe care-l contemplam împreună pentru prima oară.

Am încuviințat.

— Și maestrul tău? Mi-ar plăcea să-l cunosc. Ieri m-ai făcut curioasă cu atâtea povești...

Fără să-mi dau seama, am rostit fraza cu care începea magia lui Kosei-San:

— Vrei să bem un ceai împreună?

Cineva va trebui s-o facă

Kosei-San zăcea pe jos, de partea cealaltă a ușii, ca și cum ar fi căzut fulgerător înainte de a putea intra la el în cameră.

— Nu e mort, m-a liniștit Esmeralda, ghemuită lângă el, după ce i-a atins încheietura mâinii. Are pulsul slab, dar se simte... Ar trebui să ne ducem după un doctor.

— Vă rog... vă rog să n-o faceți.

Vocea lui Kosei-San părea extrem de slăbită, totuși am reușit să-l înțeleg:

— Duceți-mă în pat, a fost doar o amețeală...

— Lasă-mă pe mine, i-am cerut Esmeraldei, pot singur.

Când l-am ridicat, m-am speriat ce ușor era. Parcă țineam corpul unui copil pe care l-au părăsit puterile.

Brusc agitată, ea a desfăcut patul cu mâini tremurătoare și l-a acoperit pe bătrân îndată ce l-am întins acolo.

Kosei-San își mișca mâna, ca și cum voia să nu dea importanță celorlalte, dar înainte să închidem ușa, l-am putut auzi spunând:

— Cineva va trebui s-o facă.

Orele care au urmat au fost pline de confuzie. Esmeralda nu părea în largul ei în căsuța aceea, de parcă ar fi un spirit prea liber pentru a sta închisă între patru pereți.

În ce mă privește, am pregătit o supă într-un ibric din cămară, adăugând puțină ceapă și pâine. Dar când i-am dus-o bătrânului, n-a vrut să ia nici măcar o lingură.

Doborât de febră, spunea fraze incoerente și se zvârcolea în pat, ca și cum ar fi căzut într-o lume absurdă. Chiar și așa, expresia lui nu era de durere, ci de bucurie. Motivul bucuriei era un mister, însă râdea și vorbea fără încetare.

— Dacă nu dăm fuga să aducem un medic, îl pierdem, i-am spus Esmeraldei, din ce în ce mai îngrijorat.

— Suntem atât de departe de orice și n-avem nici un vehicul, încât atunci când o să dăm de civilizație, el o să fie mort, a spus cu o răceală surprinzătoare. Du-te tu, eu rămân să am grijă de el.

După câteva clipe de îndoială, am șoptit:

— Dacă îl vede un medic, îl vor duce la un spital și o să zacă acolo în agonie. Kosei-San e un mare povestitor de istorii și o să deteste ca a lui să se termine astfel.

Esmeralda a încuviințat cu ochii în lacrimi, și compasiunea care o arăta pentru o ființă omenească pe care o cunoștea doar de câteva ceasuri m-a mișcat până în adâncul sufletului.

— Nu uita ce a spus, a adăugat ea anevoie. Cineva va trebui s-o facă.

N-a fost nevoie de mai multe cuvinte pentru a înțelege la ce se referă.

Fără să mai pierd vremea, mi-am luat haina și am ieșit din cabană pentru a prelua misiunea omului abisului și a întinde la nevoie ultima mână.

Dimineața era strălucitoare și caldă. M-am întâlnit cu o familie care, cercetând un ghid, încerca să-și dea seama unde se află. I-am salutat cu un gest natural și am făcut același lucru cu un grup de excursioniști care fotografiau prăpastia, înarmați cu bețe și bastoane, și în picioare cu bocanci. Cam exagerat pentru terenul acela nu foarte accidentat.

Mergând pe marginea abisului spre a-mi îndeplini misiunea de paznic pentru întâia oară, am încercat să mi-l imaginez pe Kosei-San în primele sale zile aici. Să fi avut același nod în stomac ca mine, doar la gândul că putea să întâlnească un suflet disperat? Când oare începuse să-i invite la o ceașcă de ceai? El nu avusese un maestru cum am avut eu! Cum putuse să suporte atâtea ore, zile și ani de tăcere?

Timpul s-a scurs în vârtejul acestor întrebări amestecate cu revederea propriei mele vieți.

M-am întors la miezul zilei să mănânc ceva și să văd dacă totul era neschimbat. Esmeralda citea acum, așezată lângă fereastră, cu o expresie îngândurată.

Mi-am reluat veghea, atent la orice mișcare ce s-ar putea zări pe stânci, până când soarele a început să apună.

Când s-a făcut opt, m-am gândit că n-o să mai urce nimeni – chiar și pentru a te sinucide e nevoie de lumină –, așa încât m-am îndreptat spre cabană.

Nu trecuseră multe ore de când ieșisem pentru tura de după-amiază, dar intrând pe ușă am simțit că se scursese o viață întreagă.

Nu se schimbase nimic. Însă totul părea diferit.

Liniștea care m-a primit în casă a fost ca o premoniție. Esmeralda mă aștepta în penumbră, stând la masă cu privirea pierdută undeva pe fereastră. Am putut desluși lacrimile care i se prelingeau încetișor pe obraji.

N-am îndrăznit să aprind lampa.

Întunericul a început să se aștearnă în toate colțurile încăperii. Doar atunci când bezna a fost totală am avut curajul să întreb, aproape în șoaptă, ce se întâmplase.

Esmeralda s-a ridicat, parcă filmată cu încetinitorul. A trecut pe lângă mine, dar nici măcar n-a schițat un gest să mă atingă.

— Vino cu mine!

Vocea ei tremurătoare a făcut să-mi stea inima în loc.

Cu delicatețe, a deschis ușa camerei lui Kosei-San, unde ardeau două lumânări.

Eram atât de convins că murise, încât am respirat ușurat văzând că pieptul i se mișca în sus și în jos. Dormea epuizat.

Dar adevărata surpriză a fost când Esmeralda mi-a dat să înțeleg că nu pe bolnav voia să mi-l arate, ci o fotografie într-o ramă veche, care se odihnea pe comodă.

Mi-a arătat-o și mi-am apropiat ochii de portretul acela de demult al unei femei nord-americane, frumoasă și surâzătoare, care poza în fața unei clădiri de cărămidă. Până atunci îmi trecuse neobservat.

— Uită-te bine, e foarte frumoasă, a spus emoționată. Ți-o prezint pe mama.

36

Și dacă...?

— Pe când tu făceai *ce trebuie făcut*, mi-a explicat ea, stând lângă mine pe patul din camera mea, i-am dus maestrului o ceașcă de ceai. Trupul lui părea o frunză în bătaia ploii și a vântului, dar care nu vrea să cadă de pe ramură. L-am văzut atât de fragil, încât am simțit impulsul să-i mângâi părul. În ochii lui era strălucirea celui care înțelege mult mai mult decât poate asimila.

I-am strâns mâna, în vreme ce vocea ei catifelată povestea ce se întâmplase:

— A băut puțin ceai. Atunci i-am spus că sunt prietena ta și că, dacă voia ceva cald, și atunci... s-a oprit o clipă să-și tragă sufletul. Atunci când m-am dus să las ceainicul pe comodă, am văzut-o.

A izbucnit în hohote de plâns. M-am așezat lângă Esmeralda și am îmbrățișat-o.

— Deși poza e foarte veche, și mama, foarte tânără, nu mi-a fost greu s-o recunosc. La Seattle am alte fotografii de pe vremea aceea. Am scos un strigăt și, când mi-a văzut fața, a strigat și el. Întotdeauna mi s-a spus că sunt leită mama. L-am întrebat cum a ajuns aici poza aceea, dar n-a știut să-mi răspundă.

A continuat să povestească o istorie pe care eu o știam prea bine: o citisem într-un vechi jurnal uitat care dormea sub salteaua mea.

Am auzit fără să aud cum angrenajele universului se mișcau.

Cu toată insistența mea să rămână în seara aceea, Esmeralda a hotărât să se întoarcă la ea în cort, la lumina lunii și a unei lanterne, ca să nu cadă coborând pe cărare.

Ca și cum vizita fiicei lui – eu știam că era ea, și Kosei-San, de asemenea – i-ar mai fi dăruit o viață, îndată ce s-au ivit zorile, m-a chemat cu glas vesel la el în cameră.

Înainte de a mă așeza pe marginea patului, am aruncat o privire spre Florence, protagonista celor mai fericite zile ale acelui bărbat, trăite într-un moment atât de nepotrivit.

Mi-am luat ochii de la poză, făcându-mă că nu-mi dau seama de situație.

— Kosei-San, ce anume regretăm cel mai mult? Ceea ce am făcut, sau ceea ce am renunțat să facem?

— Eu regret multe lucruri, dar, în acest moment al vieții mele, îmi pare rău pentru toate mâinile care au rămas agățate de marginea prăpastiei, fără ca nimeni să le prindă. În multe nopți mă bântuie întrebarea: „Și dacă...?”

L-am privit întrebător.

— Și dacă aș fi fost mai rapid? Și dacă aș fi ieșit mai înainte din cabană?

I-am putut vedea tristețea oglindită în ochi.

— Aproape toate poveștile pe care ți le-am spus au un final fericit, sau cel puțin dulce-acrișor...

Kosei-San a încercat să se ridice în capul oaselor, fără să reușească; în cele din urmă, s-a resemnat să vorbească întins în pat.

— Când am cunoscut ființele acelea, erau păsări cu aripile frânte. Cu ceaiul și conversația le-am legat puțin rănilor, ca să poată să se întoarcă în lume, chiar și șchiopătând. În majoritatea cazurilor nu voi ști niciodată dacă au izbutit să-și reia zborul!

— Atunci ți-ar plăcea să afli ce s-a ales de ele? l-am întrerupt.

A zăbovit câteva clipe lungi până să-mi răspundă:

— Ca să fiu sincer, nu. Acum și aici, timpul înghețat între prezent și viitor în care ne bem ceaiul este al nostru. Toate momentele ce urmează le aparțin lor: sunt viața lor. Ce vor face cu ea, nu mai e treaba mea. Cred că am avut nevoie de întreaga mea existență ca să înțeleg asta.

Am rămas tăcuți, și am simțit cum mă învăluie o pace neașteptată. De ce trebuia să mă întreb, câte zile voi mai avea de trăit, ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi sunat mai des fratele, dacă aș fi locuit mai departe cu el, dacă...? În definitiv, el plecase fiindcă așa avusese chef, și acum se odihnea, ferit de toate durerile de pe lume, în vreme ce eu rămăsesem prins între îndoieli și regrete.

Explicându-i la picioarele patului frământările mele, Kosei-San a încuviințat încetișor, citindu-mi suferința în fiecare cuvânt. Odată ce mi-am terminat spovedania, ne-am privit ca și cum ar fi fost prima oară când ne vedeam. Cu ochii adevărului și ai prieteniei. Ne-am recunoscut ca făpturi egale, descoperindu-ne toate rănilor împărtășite.

— Știi ceva? mi-a zis în sfârșit. Aș repeta toți pașii pe care i-am făcut în viață, și cei buni, și cei răi, pentru a putea ajunge la clipa de față și a avea conversația asta cu tine.

Prea târziu

În ziua aceea, văzând-o pe Esmeralda lângă cort, mi-am dat seama, din privirea ei stinsă și absentă, că și ea înțelesese cine era Kosei-San. Asta explica de ce preferase să coboare pe întuneric în vale, cu riscul să-și spargă capul, și nu să-și petreacă noaptea la Templul Ultimei Mâini.

Oricât de bolnav ar fi fost, încă nu se simțea pregătită să doarmă sub același acoperiș cu un tată pe care abia îl cunoscuse.

Cu prânzul frugal pe care l-am putut aduce – proviziile erau pe sfârșite –, ne-am așezat sub un copac și am așteptat să înceapă să vorbească ea.

— Am visat întotdeauna, încă din copilărie, că avea să apară de ziua mea, sau poate de Crăciun, să fie un tacâm în plus pe masă. Muream de bucurie și strigam de fericire... Voiam să-l înlănțuiesc, cu brațele și picioarele, ca o caracatiță, și să nu-l mai las să se despartă vreodată de mine. Însă ieri, când am dedus că este el, n-am mai simțit așa. Am simțit...

— Ce anume? am întrebat-o, strângând-o în brațe.

— Nimic.

— Nimic? am repetat surprins.

— Tot ce mi-a trecut prin minte a fost: prea târziu.

I-am simțit inima pe inima mea. Bătea tot mai repede.

— Târziu, târziu, târziu... repeta de parcă ar fi fost în transă.

— Niciodată nu-i prea târziu să te regăsești și să ierți, Esmeralda.

Mă surprindeam pe mine însumi că rosteam cuvintele acelea.

— Chiar dacă n-o să mai trăiască decât o zi, de tine va depinde să te împaci cu el, pentru a-i dăruia o amintire frumoasă.

— Nu înțelegi? a strigat atunci. E prea târziu pentru mama!

Am închis ochii și am văzut o micuță Esmeraldă așezată în pragul casei, cercetând toți bărbații care treceau pe stradă, încercând să descopere pe chipul lor o trăsătură de-a ei, ca să strige „tăticule!“, cu speranța că va intra în fugă în

casă, ținându-l de mână. Pe când ea visa și aștepta, mama se spetea muncind ca să-i asigure traiul, îndurând privirile compătimitoare ale vecinilor și dojana propriilor ei părinți, pentru că adusese pe lume un copil fără să fie măritată.

Am îmbrățișat-o strâns, pe când ea plângea neconsolată.

Și am stat așa până a început să se însereze și am simțit că e momentul să mă întorc la misiunea mea de paznic în ceasul acela la fel de primejdios precum cel din zori. Nu eram sigur dacă bătrânul Kosei-San reușise să se scoale din pat și să se țină pe picioare.

A doua șansă

În cea de a doua seară a mea ca paznic al abisului, primul trecător suspect a fost un bărbat cam de patruzeci de ani. Mergea singur, n-avea rucsac, nici hartă, și nici aparat foto. Nimic.

Asta mi-a trezit primele bănuieli.

M-am luat după el fără să mă apropii prea mult, ca să nu fiu descoperit. Pășea parcă anevoie, cu mâinile în buzunarele blugilor. Purta o cămașă cu mânecă lungă, perfect încheiată la gât.

În seara aceea era o căldură ca vara, așa că m-am întrebat de ce nu-și suflecuse mânecile.

S-a oprit la vreo douăzeci de metri de stânci și s-a uitat în dreapta și-n stânga, încercând parcă să se hotărască în ce direcție s-o ia. Însă nu s-a mișcat, ci și-a scos mâinile din buzunare: avea un pachetel și o cutiuță de carton. Cu parcimonie, s-a apucat să-și răsucească o țigară.

M-am apropiat tot mai mult, încercând să inventez o scuză ca să-i vorbesc fără să par agresiv. Eu renunșasem la fumat de douăzeci de ani, dar eram dispus să aprind o țigară pentru a salva o viață.

Intuiția îmi spunea că tipul acela fuma pentru ultima oară, contemplând frumusețea stâncilor înainte de saltul care separă viața de moarte.

După atitudinea lui excesiv de relaxată am înțeles că bărbatul acela se lăsase „dus de val” și nu avea unde să se întoarcă. Poate că nimeni nu-l mai aștepta.

— Mă inviți la o țigară?

— Sigur, a spus pe un ton neutru, întinzându-mi tutunul și o foiță.

Eram și eu un ciudat fără rucsac, fără hartă și fără aparat foto. Chiar și așa, n-a binevoit să-mi pună nici o întrebare, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc de pe lume ca doi necunoscuți singuratici să se apuce de fumat în fața neantului.

Pe neașteptate, a arătat spre o pasăre foarte mare și m-a întrebat:

— Ce pasăre o fi asta?

Păsările nu mă interesaseră niciodată absolut deloc. Pentru mine, erau doar vietăți cu pene, dar în cea de-a doua mea zi ca paznic al abisului am avut un noroc nesperat. Norocul începătorului. Cu o săptămână în urmă, îi adresasem aceeași întrebare lui Kosei-San, poate chiar în fața acelui exemplar de pasăre uriașă.

— Condor de California.

— Pare enormă.

— E una dintre cele mai mari de pe planetă. Știi că acum 40 000 de ani trăia în Marele Canion din Colorado? Ai avut noroc, prietene, pentru că au rămas foarte puțini în libertate. Majoritatea condorilor de California se află în grădinile zoologice, și asta a venit să ne viziteze până aici, în Las Rocosas. Și, fiindcă a venit vorba, mă cheamă Toni – mi-am terminat poliloghia, întinzându-i mâna. Ce-ai pierdut pe coclaurii ăștia?

Pentru prima oară m-a privit, ridicând din umeri. Avea ochii albaștri și aproape fără o licărire, o barbă de mai multe zile și o expresie pe jumătate ironică, pe jumătate disperată. Era chipul unui bărbat care s-a dat bătut.

A tăcut din nou, concentrat asupra țigării. Eu aspiram și dădeam afară fumul, încercând să nu-l înghit, ca un puști de liceu.

Respectivul Ted și-a terminat țigara și a aruncat chiștocul pe jos. L-a călcat, strivindu-l cu putere, ca să se asigure că e stins.

Înăuntrul meu auzeam un tic-tac imaginar: timpul mi se sfârșea și nu găsisem cheia pentru a-l scoate de acolo. Nici țigara și nici condorul de California nu ne-au dus nicăieri.

Cum să-l îndepărtez de acolo?

Solicitându-mi neuronii la maximum, m-am simțit brusc foarte viu și puternic. Aveam o misiune care nu era nici dificilă, nici neclară. Trebuia să-l iau pe Ted să bem un ceai, să-l atrag într-o conversație prin care putea să-și descarce sufletul.

Scopul meu era ca aici și acum bărbatul acela să nu-și pună capăt vieții. O mărturisire neașteptată a lui Ted mi-a netezit drumul.

— Părinții m-au adus aici când am împlinit cincisprezece ani. Îmi amintesc că mi-a plăcut foarte mult. A fost o zi frumoasă. Poate ultima zi frumoasă.

M-a luat cu fiori.

El a tăcut.

— Azi se împlinesc douăzeci de ani de atunci. Am împlinit treizeci și cinci de ani și m-am hotărât să mă întorc.

— Felicitări!

Drept orice răspuns, și-a îndoit brațele. Apoi și-a frecat mâinile și a început să-și miște picioarele.

Am simțit că încep să pierd partida, așa încât m-am apucat să improvizez:

— Dacă azi e ziua ta, ai dreptul la un cadou. Ca să-l capeți, trebuie doar să mă însoțești la căsuța pe care o împart cu un japonez în vârstă.

M-a privit uimit.

— Nu ne cunoaștem...

— Știu, dar se pare că nu prea e lume pe aici ca să facem o petrecere, așa că va trebui să te mulțumești cu cadoul meu.

— Ești paznic forestier? Și bătrânul? Cine e?

Reușisem să-i trezesc curiozitatea, ceea ce era deja o mică victorie.

— Vino și ai să-l cunoști. O să bem un ceai toți trei și o să-ți primești cadoul. Apoi vei putea să te duci să faci *ce ai de gând să faci*.

Am rostit ultimele cuvinte cu subînțeles, pentru a-l face să priceapă că după ceai va fi liber să-și urmeze calea, oricare ar fi.

M-a privit puțin neîncrezător, dar n-a refuzat.

Am intrat direct în subiect:

— De fapt, cel mai frumos cadou ni-l faci tu. Vine atât de puțină lume pe aici, că abia dacă avem ocazia să ascultăm vreo poveste interesantă.

— Nu-ți face iluzii, a spus foarte sec. Povestea mea n-are nimic interesant.

— Asta nu se știe niciodată.

Mi-am încrucișat degetele și am început să merg încet. O să mă urmeze oare, sau nu?

Simțindu-i respirația în urmă, am scos un tăcut „ura!“ în sinea mea.

Cu toate că n-aveam habar ce strategie o să urmez, ritmul obosit al pașilor din spatele meu era cel mai bun cadou pe care puteam să mi-l imaginez.

Într-un anume fel, Jonathan se întorsese. Un calm straniu pusese stăpânire pe ființa mea. Prin mijlocirea acestui biet bărbat vlăguit și pierdut, am simțit că aveam o a doua șansă.

„Un Jonathan al altcuiva este încă aici, și de data asta am sufletul deschis ca să-l primesc“, mi-am zis, și am împins ușa cabanei, purtând pe umeri tot ce mă învățase Kosei-San.

Pentru prima oară, am fost conștient că puteam privi și asculta dincolo de mine.

Bărbatul fără misiune

Kosei-San se odihnea în pat cu ușa întredeschisă când am pus ceaiul pe masă și o farfurie cu ultimii biscuiți pe care îi găsisem în cămară.

Se retrăsese în camera lui, dar știam că e atent la conversația noastră. Spiritul său protector plutea în acea mică încăpere a minunilor, unde Ted părea că se înviorase brusc.

— Și tu trăiești în cabana asta? m-a întrebat foarte interesat. Unde e bătrânul de care mi-ai vorbit? Și cum vă descurcați cu cumpărăturile? Nu am văzut nici un supermarket pe aici...

N-am pregetat să-i satisfac curiozitatea, în vreme ce beam ceaiul cu biscuiți, într-o atmosferă tihnită de camaraderie, care curând mi-a permis să intru direct în subiect.

— Am răspuns la multe întrebări, Ted, însă acum e rândul meu să te întreb. Ce faci aici singur, plimbându-te pe stânci? Știu că n-ai venit să contempli condorul californian...

M-a privit cu un amestec de simpatie și îngrijorare, dar curând s-a dovedit că avea încredere în mine. După o oră lungă de conversație, era gata să-și deschidă inima.

— Dacă e să fiu sincer cu tine, Toni, nu mi-e foarte limpede de ce am urcat până aici, în afară de dorința de a retrăi amintirea părinților mei. Poate ca să termin cu toate? Nu știu... de multă vreme viața mea nu mai are nici un sens.

Cu cărțile în sfârșit pe masă, l-am întrebat ce anume îl adusese în acel pustiu emoțional. Iar răspunsul nu s-a lăsat așteptat. Cu un noian confuz de cuvinte și cu multe pauze mi-a explicat că, după moartea părinților, nu au existat decât două persoane importante în viața lui. Un prieten din copilărie, pe care a renunțat să-l mai vadă, și cea care a fost iubita lui în ultimii cinci ani. De la un timp, ea a început să se arate rece și distantă, până când n-a mai avut încotro și i-a mărturisit adevărul: de o bună bucată de vreme era îndrăgostită de prietenul lui.

Mai mult decât atât, în ultimele luni începuseră o relație pe ascuns.

— Pe lângă faptul că mi-am pierdut iubirea vieții mele și singurul prieten, odată cu ei mi-a dispărut și bucuria de a trăi. Nici nu mai știu ce fac eu pe lumea asta.

— Scuză-mă că te contrazic, Toni, dar nici fata asta nu era iubirea vieții tale, nici el nu îți mai era prieten. Poate fuseseră în altă perioadă, dar e clar că valorile lor nu coincid cu ale tale. Știi că este greu să crezi toate astea când cele două ființe pe care le iubeai cel mai mult te-au trădat, dar într-o bună zi vei fi recunoscător că au plecat din viața ta. Nu ai nevoie de acești tovarăși de drum. Vei găsi alții, care să fie demni să te însoțească.

S-a uitat la mine, uluit de acea lungă perorație. Eu nu eram mai puțin surprins. De unde ieșiseră toate cuvintele acelea? S-ar fi zis că, din întunecimea camerei lui, Kosei-San mi-ar fi transferat în parte puterile lui.

— Înțeleg ceea ce spui, Toni, dar până nu sosesc noii tovarăși de drum, simt că merg singur pe marginea prăpastiei. Mă duc la serviciu, sunt administrator la o școală. Mă întorc în casa mea pustie, de unde am încercat să șterg orice urmă a ei. Mănânc singur în fața televizorului. Merg să mă culc cu mâna pe sex... Nu mai am nici un motiv să trăiesc.

— Ai o misiune, Ted, i-am răspuns, pe neașteptate sigur pe spusele mele. Poate față de băieții pe care îi vezi trecând în fiecare zi spre sălile lor de curs. Precis că uneori recurg la tine, căutând ajutor. Sau poate că misiunea ta este în altă parte, și în acest caz nu vei zăbovi până s-o descoperi.

— Într-adevăr? a murmurat perplex. E e greu de crezut într-o misiune când nu mai ești în stare să te bucuri, când nu-ți mai dorești să se întâmple nimic. Înțelegi ce vreau să spun?

— Mai mult decât crezi, Ted. Eu însumi am călcat pe terenul pe care calci tu acum, și am crezut că nu voi ieși niciodată de aici. Însă viața ne cheamă, chiar dacă nu vrem s-o auzim. Cere ceva mai mult de la noi decât simpla supraviețuire și resemnare.

Am tăcut câteva secunde, pentru ca emoțiile să se liniștească, înainte de a-i spune: Victor Frankl, creatorul logoterapiei, primea mulți pacienți care, ca tine, nu știau ce să facă cu viața lor. Și știi ce le spunea? „Dacă dumneata nu știi care îți este misiunea în viață, eu o să îți dau una: să o descoperi.“

Ted a răsuflat adânc și a luat inițiativa să toarne ceaiul care rămăsese în ambele cești.

— Vreau să-ți spun ceva, Toni, a oftat, încercând să-și înfrângă emoțiile. Poate

că nu mi-am descoperit încă misiunea în viață, dar știu acum pentru ce am urcat până aici sus. Acum pot să-ți spun.

L-am întrebat din ochi.

— Deși nu te cunoșteam, acum știu că adevăratul motiv pentru care am venit aici a fost ca să vorbesc cu tine.

Numai acum și niciodată altcândva

Pe când observam cum Ted se întoarce la civilizație, soarele a început să scadă la orizont. Înainte ca întunericul să învăluie stâncile, m-am hotărât să o caut pe Esmeralda pentru a-i povesti tot ce se întâmplase la prima mea misiune de paznic al abisului.

Ajungând pe fundul văii, nici n-am avut nevoie de lanternă ca să mă orientez. Strălucirea unui foc m-a călăuzit spre locul unde își ridicase cortul, căminul ei de câteva zile.

Se înnoptase brusc în vreme ce mă îndreptam spre ea.

Unduirea flăcărilor, la un metru de cort, a proiectat o clipă silueta ei dinăuntru.

M-am oprit să savurez acel moment unic. Kosei-San mă învățase să recunosc frumusețea clipei, chiar înainte de a se pierde în infinitele tuneluri ale timpului.

Numai acum și niciodată altcândva aveam norocul să aud păsările cântându-le puilor în cuiburi și frunzele foșnind în adierea vântului.

Numai acum și niciodată altcândva, în această liniște și armonie, o frumoasă Esmeralda se dezbrăca la ea în cort.

Mișcările umbrei sale mi-au stârnit dorința unui băiat la prima lui dragoste. Rochia i-a alunecat de pe trup și mi s-a părut că ea o mângâia. Apoi și-a strâns părul și și-a masat gâtul, care o durea după atâtea zile de dormit pe jos.

Nu-i puteam desluși nici pielea, nici formele, dar mi-o imaginam cu ardoare.

Mă simțeam ca un voyeur adolescent așa cum stăteam, ascuns în spatele focului, în mână cu o sticlă de vin nedesfăcută. Tânjeam s-o mângâi, s-o sărut, s-o strâng în brațe, s-o iubesc ca și cum n-ar exista ziua de mâine.

Și dorința asta a făcut să piară totul.

Pădurea, stâncile în noapte, cabana, Kosei-San, Jonathan, suferința, pustiul din sufletul meu... Totul a dispărut pe când eu îi rosteam numele, trăgând fermoarul cortului.

Și n-au mai existat nici cuvintele. M-am apropiat de ea înainte de a-și scoate lenjeria. Simțindu-mi brațele care-i strângeau din spate mijlocul, s-a întors încetișor spre mine ca să mă sărute.

Apoi s-a depărtat puțin pentru a mă privi în tăcere, în lumina difuză a focului care trosnea într-un ritm fascinant, tainic.

Pentru câteva secunde, m-am desfătat văzând contrastul dintre pielea ei bronzată și sutienul alb. Respirația tot mai agitată făcea ca pieptul să-i tresalte.

Mi-am pus mâinile pe șoldurile ei și am tras-o spre mine.

— Ți-am dus dorul toate orele astea, mi-a șoptit la ureche.

— Iar eu cred că mi-a fost dor de tine toată viața, i-am răspuns înainte de a-i săruta gâtul.

Mâinile îmi alunecau ușurel pe spina ei, în jos. Iar ale sale mi s-au încurcat în păr, pe când picioarele-i desculțe se așezau pe pantofii mei de pânză. Am încercat să dansăm înlănțuiți, până am căzut râzând pe pământul din cort.

Ca și cum un instinct de neînvins ar fi pus stăpânire pe ea, Esmeralda a început să-mi smulgă hainele, pe când eu mă luptam cu închizătoarea sutienului, care în sfârșit s-a desfăcut, eliberând niște sâni mai mari decât îmi imaginasem.

Mi-am apropiat buzele de rotunjimile acelea extrem de tari și gingașe, iar ea mi-a dat jos ultimul obiect de lenjerie și l-a lăsat să cadă pe al ei.

Câteva minute mai târziu, cerul și pământul s-au întâlnit în furtuna cea mai dulce de pe lume.

Secrete în sfârșit dezvăluite

Când m-am trezit, m-am pomenit singur în cort. Trupul meu gol abia dacă era acoperit de șalul subțire cu care Esmeralda se proteja de răcoare la apusul soarelui.

Am rămas întins o bună bucată de vreme în acel iglu de pânză pe care-l simțeam ca un uter, în așteptarea ei.

După aproape un ceas, am ieșit de sub șalul de mătase ca o șopârlă în căutarea soarelui. Unde era oare? M-am îmbrăcat în mare grabă și am plecat din cort cu certitudinea că, după noaptea aceea, nu voi mai fi niciodată același om.

Pe când o căutam cu privirea, am respirat adânc: mirosul pinilor și al pământului îmi pătrundea în plămâni ca un balsam tămăduitor. Am ascultat vântul cântând la gingașa harfă a ramurilor și păsările care celebrau începutul unei noi zile.

În mijlocul aceluia paradis, mi-am zis că e timpul ca viața mea să înceapă realmente. Simțeam că, în sfârșit, mi-e dat să cunosc dragostea adevărată și aveam o poveste minunată pe care s-o plăsmuiesc, plină de semnificație și de umanitate. Ar fi un omagiu pentru fratele pierdut, pentru toate sufletele sensibile ca al lui, pentru un maestru generos, care-și îndeplinea cu dăruire misiunea la fel de grea ca aceea de a salva picăturile de ploaie să fie înghițite de pământ.

Voiam să mă concentrez asupra scrisului, însă acum eram preocupat de ceva mult mai pământesc și presant.

De ce oare Esmeralda dispăruse de lângă mine, după ce făcuserăm dragoste pentru prima dată? Era pesemne plecată de câteva ceasuri. Unde s-o fi dus?

A trecut o vreme până să-mi dau seama că lângă intrarea în cort era un bilet sub sticla de vin goală.

Dragul meu Toni,

Am plecat să-l văd pe tata.

Azi-dimineață, trezindu-mă fericită alături de tine, am simțit că a sosit

momentul să-i spun că știu cine este el, și să înțeleg cine sunt eu cu adevărat.

Poate ai dreptate și nu e prea târziu.

Poți să strângi cortul, dacă vrei să-mi faci serviciul ăsta. Când voi coborî, voi pleca de aici pentru totdeauna.

Te iubesc,

Esme

Surprins de hotărârea ei atât de rapidă și de faptul că îmi încredința o treabă pe care de obicei o făcea ea însăși, am început să demontez cortul, însuflețit de un sentiment de fericire.

Poate că a sosit momentul să plec.

Poate că ascultasem destule povești și trebuia să încep s-o scriu pe aceea a omului abisului.

Poate că era timpul să mă întorc la viața de dincolo de stânci, să-mi vând firma sau s-o predau altcuiva.

Poate plecam cu Esmeralda la Seattle și începeam o viață nouă împreună, dacă ea voia să-i fiu alături.

Poate...

Anii mei de *boy scout* entuziast mi-au fost de folos ca să golesc cortul și să-l desfac în câteva clipe.

Când am strâns pânza ca s-o pun în husa ei, m-a surprins că, tocmai în locul acela, în loc de iarbă era o grămăjoară de pământ răscolit.

Cineva săpase acolo de curând, și nu putea fi decât...

Ca un flash revelator mi-am adus aminte de dimineața în care o descoperisem pe Esmeralda demontând cortul sau ridicându-l din nou după ce...?

Un impuls încă irațional m-a împins să scormonesc solul, îndepărtând pământul așa cum face un animal din pădure.

Ceva metalic începea să se vadă printre ramuri și noroi.

Pradă unei furii supraomenești, pe când îndepărtam țărâna și pietrele, mi-a venit în minte comentariul Esmeraldei, ca de oracol: „Poate că fratele tău o să te găsească pe tine.”

Îngenunchiat pe pământ, după un minut țineam în mâini urna cu cenușa lui Jonathan.

Am izbucnit în plâns, începând să înțeleg verigile pierdute ale poveștii. Ale poveștii noastre.

Esmeralda găsisese urna, care căzuse pesemne aproape de locul unde poposisese

ea, și, în loc să-mi spună, hotărâse s-o îngroape sub cort. Chiar acolo unde făcuserăm dragoste...

Strângând la piept rămășițele fratelui, nu știam dacă să-i mulțumesc celei care le recuperase sau să mă supăr pe ea.

Chiar atunci i-am văzut silueta urmând cursul pârâului, printre ierburi. Pășea cu o expresie foarte gravă, ceea ce m-a făcut să mă tem că întâlnirea nu decursese cum sperase ea.

Nefiind în stare să mă dezlipesc de urnă, am așteptat să ajungă lângă mine. Numai atunci i-am spus:

— Nu înțeleg de ce ai făcut asta, dar îți mulțumesc că ai găsit și păstrat cenușa lui Jonathan.

Esmeralda n-a răspuns. S-a mulțumit să mă privească cu o expresie absentă, de parcă situația aceea ar fi fost cea mai firească de pe lume, ca și cum n-am fi atins culmea iubirii noastre peste noapte.

Am întrebat-o, temător:

— Povestește-mi cum a fost... Nu v-ați înțeles?

— Mult mai bine decât mă așteptam, a spus cu voce întretăiată. A fost minunat. L-am iertat și m-a iertat.

— De ce trebuia să te ierte, Esme?

Mi-am dat seama că era prima oară că îi spuneam așa.

— Mai e ceva ce nu ți-am povestit, Toni, a spus cu o expresie speriată. Și sper să nu mă dețezi pentru asta. Nu numai că ți-am ascuns faptul că găsisem urna, fiindcă știam că, îndată ce o vei avea, vei pleca. Și am simțit că mai aveai încă treburi de rezolvat și – de ce să nu recunosc? – voiam să mai împart puțin cu tine acest paradis.

Fără să știu cum să reacționez, am lăsat urna jos și am întrebat-o:

— Ce altceva mi-ai mai ascuns?

Esmeralda și-a mușcat buzele și, cu ochii strălucitori, mi-a răspuns:

— Așa cum nu din întâmplare urna a stat sub cort, nu întâmplător l-am regăsit pe tata. După moartea mamei, am urmat toate piste posibile ca să dau de el. A salvat mulți oameni, așa că nu putea trece cu totul neobservat. A făcut o pauză să-și tragă sufletul, pe când o lacrimă i se prelingea pe obraz. Când noi doi ne-am întâlnit pe șosea, știam că eram aproape de el. Și când mi-ai vorbit de bătrânul maestru, mi-am dat seama că e vorba de aceeași persoană.

— De ce nu mi-ai spus nimic? am întrebat-o uimit. Dar oricum nu-i motiv să plângi, Esme... Pur și simplu nu erai pregătită s-o faci, eu știu ce înseamnă să te

temi și să nu te încrezi nici în umbra ta.

Ca și cum un zăgaz ar fi dispărut brusc, s-a așezat pe jos și, cu fața acoperită de pletele ondulate, a spus:

— În privința primei tale întrebări, nu ți-am spus nimic, pentru că nu eram sigură nici măcar dacă vreau să-l văd și n-aș fi suportat să insiști. De asta nu ți-am spus decât acum. Cât despre lacrimi, a șoptit cu un firicel de voce, nu-ți poți imagina de ce plâng?

Am simțit un nod în gât care mă împiedica să respir.

— Tata a murit, Toni. Mulțumesc cerului, și ție, că măcar la sfârșit ne-am putut cunoaște și lua rămas-bun.

Epilog

Ce vrei să faci cu restul vieții tale?

Cu toate că trăise în ultimii ani ai vieții în relativă singurătate, la ceremonia de înmormântare a omului abisului a venit multă lume. Ca un curent misterios ce ajunge până la cel de pe urmă țărm al oceanului omenesc, vestea a adunat vreo sută de persoane din toată regiunea.

Au venit cei salvați, împreună cu copiii, frații și prietenii lor.

Au venit cei care auziseră vorbindu-se de el și de munca lui neostoită de-a lungul deceniilor.

Au venit anevoie colegii din țara nimănui care mai erau încă pe lumea asta.

A venit Esmeralda, fata lui regăsită chiar înainte de a-și da sufletul, care s-a ocupat de toate detaliile ceremoniei. Ea a decis ca, în locul unui călugăr, să fiu eu cel care să aibă onoarea de a rosti ultimele cuvinte despre Kosei-San.

La urma urmelor, argumentase ea, eu cunoșteam cele mai multe dintre poveștile omului abisului. Conviețuisem cu el în cel de pe urmă răstimp al vieții sale în Templul Ultimei Mâini. Chiar îl înlocuisem pe când zăcea pe patul de moarte, invitându-l la ceai pe bărbatul care-și pierduse sensul existenței.

Venise și el la funeralii, îmbrăcat în negru, și m-a îmbrățișat la sfârșitul ceremoniei mai îndelung decât mă așteptam.

După ce au plecat cu toții, o liniște subită a pus stăpânire pe capela pustie.

Am căutat-o cu privirea pe Esmeralda, dar și ea dispăruse. Nici măcar nu ne luaserăm la revedere.

Simțind cum crește în mine un sentiment de dezolare, m-am uitat neliniștit la ecranul mobilului meu. După aventura aceea extraordinară, mă așteptau cinci sute de mesaje să le răspund.

După un an și câteva luni, am pus iar întrebarea aceea care salvase atâtea vieți:
— Vrei să bei un ceai cu mine ?

Fata nici măcar nu și-a ridicat privirea. Era atât de concentrată în munca ei, că nu-l auzise pe străinul acela când a intrat la ea în atelier.

Dar îi auzise glasul. Mai mult decât atât, îl simțise în viscerele ei. Degetele ei, încă înfășurate în firele de lână care dădeau naștere unor păpușele de pe masa de lucru, s-au înfiorat.

Cel care pusese întrebarea era un bărbat trecut de patruzeci de ani, și care, după ce cunoscuse eșecul și succesul, căpătase o viziune senină asupra orizonturilor vieții.

Pe când lucra absorbită, a crezut că vocea aceea era doar o amintire ce se înfiripase ca s-o însoțească în momentele de singurătate.

Sau poate că nu.

Era o după-amiază ca oricare alta, și totuși deosebită de toate celelalte. O simțise încă din zori, când văzuse cum trece prin fața ferestrei un stol uriaș de fluturi roșii. Vara se împotriva să lase locul altei ierni nesfârșite.

— Vrei să bei un ceai cu mine? am repetat.

Atunci Esmeralda și-a ridicat capul și, în mijlocul acelui atelier, s-a produs magia.

Zeci de amintiri, pe jumătate șterse de atâtea evocări, au început să se împletească printre fire colorate și siluete de păpușele. Au revenit răpăitul puternic al ploii pe capota unei mașini, stâncile de o frumusețe de nedescris, sărutările în toiul nopții, râsetele în miezul dimineții, o urnă cu cenușă, amestecată cu dragoste și căință, mâinile ce-i mângâiau spinarea, și poveștile a sute de sinucigași salvați, un maestru care împărțea sfaturi pe care niciodată nu le-a urmat el însuși, fuga ei după înmormântare, ca să-și vindece rănila și să lase în urmă un trecut prea lung și fantomatic.

Toate amintirile acelea au strălucit iar prin fața ochilor negri, migdalați. Din jarul lor a renăscut bărbatul pe care îl dorise cu ardoare, Toni, care acum părea că nu se grăbește deloc.

Ea și-a luat un răgaz ca să-l privească din cap până-n picioare. Cele cincisprezece luni au fost darnice cu el: de pe buze îi dispăruse acel rictus de nerăbdare care-i urâțea gura, și ochii transmiteau o anume satisfacție spirituală vădită.

— Se vede că îți merge bine, i-a spus pe un ton mai impertinent decât ar fi vrut.

Toni și-a dat în lături mâinile cu modestie și a dat din umeri.

— Nu fi modest. Toată lumea a aflat de succesul cărții tale, chiar și eu.

— Păi te-ai ascuns foarte bine. De când ne-am despărțit la înmormântare nu ai răspuns nici măcar la un singur mesaj din câte ți-am trimis. De asta am venit

până aici. Să nu crezi că mi-a fost ușor să te gădesc. Noroc că sunt jurnalist și...

— Sunt foarte mândră de tine, Toni, m-a întrerupt, neluând în seamă comentariul meu. Și îți mulțumesc, fiindcă, grație cărții tale, memoria tatălui meu va dăinui veșnic... și poate va fi un exemplu pentru alții...

Ultimele ei cuvinte m-au făcut să simt și mai intens neliniștea care mă însoțise pe tot parcursul redactării cărții dedicate omului abisului. Încercând să înfățișez viața și filosofia acelui paznic al vieții, mă întrebam ce s-o fi întâmplând pe stâncile acelea alese de atâția disperați drept capitol final al existenței lor.

Nu mai era nimic de făcut, căci cabana era pustie și nimeni nu mai stătea de veghe cu binoclul pe stânci, nimeni nu mai oferea o ceașcă de ceai, nimeni nu mai era gata să asculte cu răbdare.

În calitatea mea de jurnalist, după moartea lui Kosei-San, mi-a fost limpede ce arme aveam la dispoziție pentru a-i duce mesajul de viață în toată lumea, semnând mai multe contracte de traducere. Însă căsuța aceea solitară de la marginea prăpastiei continua să mă preocupe.

Vocea limpede și profundă a Esmeraldei m-a readus în atelierul simplu de la periferia orașului Seattle.

— Când nu apari la televizor, te văd prin ziare sau chiar prin reviste. Poate din cauza asta nu ți-am scris niciodată. Am presupus că nu mai ai timp pentru nimeni, și nici pentru mine.

— Ei bine, ai presupus greșit, am spus, puțin întristat și stingherit. Cât despre presă, face parte din același spectacol, am încercat să mă apăr fără mare succes. A trebuit să fac toată publicitatea la presiunile editurii, dar nimic din toate astea nu mă interesează. Odată scrisă cartea, nu-mi mai aparține. E ca un copil care se emancipează: când pleacă de acasă, nu-ți rămâne decât să-i faci cele mai bune urări și să-l lași să-și vadă de drum.

Esmeralda m-a privit pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate fascinată, înainte de a mă întreba:

— Și ce vrei să faci restul vieții tale? Cu ce vrei să te ocupi acum?

— Nu știu, am zis, încercând să ascund iureșul emoțiilor ce se agitau în sinea mea. Să trăiesc cum pot mai bine. Vreau să fiu mai aproape de familie. De când mi-a murit fratele, noi ceilalți, care am rămas, trebuie să fim uniți. Voi ține și niște cursuri la universitate, începând din septembrie. Mă încântă să lucrez cu tineri care au toată viața în față. Sper să-i pot învăța ceva. Și tu? Ce planuri ai? Am simțit că uneori își pierde siguranța. În afară de lucrul la atelier, vreau să spun.

— Planurile mele? m-a întrebat, ridicându-se. Ce planuri? Pe termen lung, mediu sau chiar acum?

— Da, chiar acum.

Drept orice răspuns, s-a înălțat pe vârfuri pentru a ajunge la înălțimea mea și m-a îmbrățișat cum n-o făcuse niciodată în zilele noastre de pe fundul prăpastiei.

Atunci, în atelierul acela s-a înfăptuit al doilea act de magie: timpul s-a dizolvat precum zahărul în apă. Trupurile noastre și-au recuperat memoria și s-au contopit într-un gest ce cuprindea un univers întreg.

Tremurând de fericire, am sărutat-o cu grijă pe frunte, apoi pe vârful nasului și, după ce am simțit cum o cotropea dorința, pe gură. Am făcut-o de parcă aş încerca să fac să dispară distanța și singurătatea care ne însoțiseră în toate lunile acelea.

Cu sufletul la gură, i-am mărturisit:

— N-am venit în vizită, Esmeralda. Voi începe o viață nouă și am venit să te caut. Nu știu încă ce voi face cu viața mea dar, orice ar fi, trebuie să fie cu tine, i-am spus precipitat. Pe lângă că te visez, în multe nopți mă întorc la stânci și îmi apare tatăl tău, cerându-mi să-i continui misiunea. Poate o voi face, după cursurile pe care le țin în septembrie, cu toate că acum casa e a ta, și am nevoie să fii de acord să stau acolo. Sau pot să-ți plătesc o chirie. Da, așa am să fac. Ce părere ai?

Esmeralda a făcut ochii mari, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce aude.

— Cred că ești nebun. Acum, că ai parte de succes, o să lași totul ca să te faci pustnic?

— N-o să stau veșnic acolo. Voi avea nevoie de cineva care să mă înlocuiască atunci când voi ține vreo conferință sau seminar, dar cred că Templul Ultimei Mâini nu poate fi părăsit.

— Și te-ai gândit cine poate fi acel *cineva* care să accepte să stea într-o cabană, deasupra prăpastiei, departe de lume?

— Încă nu, am mințit, deși nervozitatea care m-a cuprins arăta că mă gândisem la ea. Poate că în viitor vom fi mai mulți, o echipă care să aibă misiunea asta, și în plus să sensibilizeze societatea ca să nu fie lăsați singuri cei care se plimbă pe marginea abisului... dar și în oraș poți cădea într-un puț și muri. De luni de zile mă tot gândesc la asta.

Ea m-a privit în tăcere, neștiind ce să răspundă. I-am pus atunci întrebarea pentru a treia oară:

— Vrei să bei un ceai cu mine?

A zăbovit o scurtă eternitate:

— Nu.

Inima mi s-a oprit până când ea mi-a răspuns:

— Nu vreau să beau *un ceai*, Toni. Vreau să beau unul în fiecare zi, multe ceaiuri, unul după altul, vreau să beau toate ceaiurile de pe lume cu tine.

PÔÊI, CÑ

: 8& C&A NôI&NôC N&C&A NôI
? 8& AôA v&A Uç
@ 8& AôA zw NôO
A 8& Iv ôA @ C&A
B 8& Év Iô&ÉI Év Ez
C 8& z A Ê Aô&z IôO
D 8& ÉA Êv NôC zv
E 8& &v AôA z IôA z ô&v I z &v & z C
F 8& ôA C
: : 8P z A&ÉO &v IôI
: : 8& xô&A ôz ô&A&A C&I A&I
: ? 8P zv ô&A v I&A& z xôO
: @ 8& C&NôÉC v ô& z & A UçO
: A 8& v Nô z Iô&A C y z NôC
: B 8& C x É A& z & É x ô&v I z &O z &C& x & É v Iô
: C 8& NôA ôA ôA ôA y ôÉ v I z
: D 8& IôA ôI &v I z & z Nôv Iô
: E 8& UçO x ô& zw NôO
: F 8& C&É v v I& z & É O
? : 8& z Nô&ôO &O y' v
? : 8& z x I z ô& z & I Ê A&UçOôO
?? 8& C&v I v&A ôA&I
? @ 8& v&A C x ô&É v I vy NôO
? A 8& v & z & v C NôÉ z C ôO&É
? B&v I Ê z& &ôA
? C 8& C& z «v & z ôNôO
? D 8& &I C& & y x C
? E 8& z z v& z & I z & & z z v& z & & z w ô z
? F 8& IôA ôI A& ô x ô&A&ô w I
@ 8& AôA z A&I A z
@ 8P' z NôC & z & A A z
@ 8& I z & A É O z & z C ôO& & & v & z Ê v Iô
@ 8& &I x v& & & É w É I G
@ A 8& v ô& C&ÉI
@ 8& C z ô v & & z w ô & v É & x

@8& &vx L

@8Ízv&Ũá,Ô

@8N&ÉÔv&vCÑ

@8Q ÍwÔ&Ĭ & ÑÔÇ

A: 8b ÔÃv, &xÔÃ& & x, ÉyvÓ&ŨÛyÔv

A: 8gzxÎzÔ&G&Ũ , &zãÔ ÂÔ

SÊ, Æ«